

**Těsnopisecká zpráva o schůzi
Poslanecké sněmovny Parlamentu**

Schválený pořad 39. schůze Poslanecké sněmovny

1. Žádost vlády České republiky o vyslovení důvěry

Parlament České republiky
POSLANECKÁ SNĚMOVNA 2012
VI. volební období

TĚSNOPISECKÁ ZPRÁVA
o 39. schůzi Poslanecké sněmovny Parlamentu
konané dne 27. dubna 2012

Obsah:

Strana:

27. dubna 2012

Schůzi zahájila předsedkyně PSP Miroslava Němcová.

Usnesení schváleno (č. 1106).

Žádost vlády České republiky o vyslovení důvěry

Řeč poslance Zbyňka Stanjury	6
Řeč předsedy vlády ČR Petra Nečase	6
Řeč poslance Bohuslava Sobotky	13
Řeč poslance Vojtěcha Filipa	18
Řeč místopředsedy PSP Lubomíra Zaorálka	20

Další část schůze řídila místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová.

Řeč poslance Vítězslava Jandáka	25
---------------------------------------	----

Další část schůze řídila předsedkyně PSP Miroslava Němcová.

Řeč místopředsedkyně vlády ČR Karolíny Peake	26
Řeč poslance Bohuslava Sobotky	28
Řeč místopředsedy PSP Lubomíra Zaorálka	28
Řeč poslance Petra Gazdika	29
Řeč poslance Jeronýma Tejce	29
Řeč poslance Bohuslava Sobotky	29
Řeč poslance Pavla Kováčka	30
Řeč poslance Davida Ratha	31
Řeč místopředsedy PSP Lubomíra Zaorálka	31
Řeč poslankyně Kateřiny Klasnové	32

Řeč poslance Zbyňka Stanjury	34
Řeč poslance Davida Ratha	37
Řeč místopředsedy PSP Lubomíra Zaorálka	38
Řeč poslance Miroslava Opálky	38
Řeč poslance Jiřího Koskuby	39
Řeč místopředsedy PSP Lubomíra Zaorálka	40
Řeč poslance Jana Kubaty	40
Řeč poslance Adama Rykaly	40
Řeč poslance Michala Haška	41
Řeč předsedy vlády ČR Petra Nečase	47
Řeč poslance Pavla Kováčka	47
Řeč poslance Pavla Hojdy	48
Řeč poslance Davida Ratha	48

Další část schůze řídil místopředseda PSP Lubomír Zaorálek.

Řeč poslankyně Milady Emmerové	53
Řeč poslance Jana Chvojky	55
Řeč poslance Ivana Ohlídala	57
Řeč ministra financí ČR Miroslava Kalouska	62
Řeč poslance Jeronýma Tejce	62
Řeč poslance Ladislava Šincla	63
Řeč poslankyně Vladimíry Lesenské	66
Řeč poslance Antonína Sedi	67
Řeč poslance Václava Neubauera	69
Řeč poslance Jana Látky	71
Řeč poslankyně Vlasty Bohdalové	72
Řeč poslance Jana Hamáčka	74
Řeč poslance Jeronýma Tejce	76
Řeč poslance Václava Klučky	77
Řeč poslance Jiřího Šlégra	79
Řeč poslance Miroslava Grebeníčka	81

Další část schůze řídila místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová.

Řeč poslance Václava Votavy	84
Řeč poslance Stanislava Grospiče	86
Řeč poslankyně Miroslavy Strnadlové	90
Řeč poslankyně Marty Semelové	90
Řeč ministra práce a sociálních věcí ČR Jaromíra Drábka	95
Řeč poslankyně Marie Nedvědové	95
Řeč poslance Stanislava Humla	97

Řeč poslance Jiřího Dolejše	101
Řeč poslance Miroslava Váni	106
Řeč poslance Františka Novosada	108
Řeč poslankyně Dany Váhalové	109
Řeč poslance Otto Chaloupky	111
Řeč poslance Adama Rykaly	112

Další část schůze řídila předsedkyně PSP Miroslava Němcová.

Řeč poslankyně Soni Markové	116
Řeč poslance Miroslava Opálky	121
Řeč poslance Jiřího Petrů	127
Řeč poslance Václava Zemka	128
Řeč poslance Michala Doktora	129
Řeč poslance Jiřího Paroubka	132
Řeč poslance Víta Bárty	136
Řeč místopředsedkyně vlády ČR Karolíny Peake	138
Řeč poslance Jiřího Dolejše	139
Řeč poslance Vojtěcha Filipa	139
Řeč poslankyně Gabriely Peckové	145

Usnesení schváleno (č. 1107).

Závěrečná řeč předsedkyně PSP Miroslavy Němcové.

Začátek schůze Poslanecké sněmovny

27. dubna 2012 v 10.03 hodin

Přítomno: 198 poslanců

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, vážení členové vlády, zahajuji 39. schůzi Poslanecké sněmovny. Vítám vás na ní.

Oznamuji vám, že schůzi jsem svolala na žádost vlády České republiky, a to podle § 83 jednacího řádu Poslanecké sněmovny. Pozvánka vám byla rozdána prostřednictvím poslaneckých klubů ve středu 25. dubna.

Nejprve vás všechny požádám, abyste se přihlásili svými identifikačními kartami, zároveň vás žádám, abyste mi oznámili, kdo má kartu náhradní. Takže nejprve náhradní karty: pan poslanec Klučka má náhradní kartu číslo 41, pan poslanec Votava náhradní kartu číslo 20, paní poslankyně Weberová náhradní karta číslo 21, paní poslankyně Klasnová náhradní karta číslo 38. Všechno...? Pan poslanec Paroubek náhradní karta číslo 25. Ještě má někdo prosím náhradní kartu? Pan poslanec Hašek má náhradní kartu číslo 45, pan poslanec Marek Šnajdr náhradní kartu číslo 29. Ptám se ještě na náhradní karty. Není-li tomu tak, máme pro tuto chvíli všechna oznámení směrem k náhradním kartám za sebou.

Nejprve přistoupíme k určení dvou ověřovatelů této schůze. Navrhují, abychom určili paní poslankyni Gabrielu Peckovou a paní poslankyni Martu Semelovou. Ptám se, zda má někdo jiný návrh ohledně ověřovatelů 39. schůze.

Pokud ne, zahajuji hlasování číslo 1. Táží se, kdo souhlasí s jmenovanými poslankyněmi, tedy s tím, aby se staly ověřovatelkami této schůze. Kdo je proti?

Hlasování číslo 1, přítomno 183, pro 171, proti nikdo. Tedy konstatuji, že jsem ověřovatelkami 39. schůze Poslanecké sněmovny určili paní poslankyni Gabrielu Peckovou a paní poslankyni Martu Semelovou.

Nyní k omluvám – omluvy z dnešního jednání předložili poslanci: Josef Dobeš zdravotní důvody, Václav Kubata zahraniční cesta, Alfréd Michalík zdravotní důvody, Jaroslav Škárka osobní důvody. Z členů vlády: Tomáš Chalupa osobní důvody, Martin Kuba mezi 10. a 12. hodinou pracovních důvodů, Jan Kubice pracovní důvody. To byly omluvy.

V souladu s článkem 71 Ústavy České republiky můžeme nyní přistoupit k projednání bodu pořadu 39. schůze, a to žádosti vlády České republiky o vyslovení důvěry.

1. Žádost vlády České republiky o vyslovení důvěry

Vláda svými usnesením číslo 294 požádala podle článku 71 ústavního zákona číslo 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, Poslaneckou sněmovnu o vyslovení důvěry.

O slovo se ale ještě hlásí pan poslanec Stanjura. Oznamuji dál, že tady mám s přednostním právem přihlášku pana poslance Vojtěcha Filipa a samozřejmě první bude vystupovat pan premiér. Já jenom oznamuji ty přihlášky – zatím to, co se mi shromáždilo na stůl. Pan kolega Stanjura.

Poslanec Zbyněk Stanjura: Vážená paní předsedkyně, milé kolegyně, milí kolegové, jménem dvou poslaneckých klubů navrhuji, aby Poslanecká sněmovna jednala meritorně i procedurálně hlasovala o všech návrzích dnes po 19., dnes po 21., případně i po půlnoci. Děkuji. (Potlesk poslanců ČSSD a KSČM.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Ano, o tomto procedurálním návrhu rozhodneme v následujícím hlasování. Ještě předtím oznamuji, že pan místopředseda Karel Schwarzenberg má náhradní kartu číslo 34.

Zahajuji hlasování číslo 2. Táže se, kdo souhlasí s procedurálním návrhem, tak jak jej přednesl předseda poslaneckého klubu ODS Zbyněk Stanjura. Kdo je proti tomuto procedurálnímu návrhu?

Hlasování číslo 2, přítomno 188, pro 138, proti 14, tento návrh byl přijat.

Nyní prosím předsedu vlády Petra Nečase, aby se ujal slova.

Předseda vlády ČR Petr Nečas: Vážená paní předsedkyně, vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, dámy a pánové, úvodem mám jedno stručné oznámení především pro sdělovací prostředky: To číslo vzniklé z procedurálního hlasování – 138 – určitě nepředjímá výsledek dnešního hlasování o důvěře, s tím nepočítám. (Smích poslanců v celém sále.) A vzhledem k tomu, že určitá procedurální hlasování v tomto týdnu byla spojována s počty hlasů, tak považuji za nutné a korektní vůči kolegům a kolegyním z opozice toto říci úvodem.

V posledních dnech a týdnech, dámy a pánové, jsme samozřejmě zaznamenali celou řadu velmi silných politických turbulencí. Z této politické situace jsou pouze dvě logická východiska. Buďto se najde dostatečná sněmovní většina, která je schopna prosazovat programové prohlášení vlády a koaliční smlouvu, anebo nikoli, a pak je tou jedinou zodpovědnou cestou cesta k rychlým předčasným volbám. (Potlesk poslanců KSČM a

ČSSD.) Mimo jiné i proto, aby nově vzniklá vláda měla možnost a mandát sestavit návrh státního rozpočtu, který musí být předložen do konce září letošního roku. Jakýkoliv jiný krok, jakákoliv jiná varianta, jakékoliv si hraní mezi těmito dvěma řešeními znamená pouze zavádět a prohlubovat v této zemi politickou, a dokonce ekonomickou nestabilitu.

Vláda České republiky požádala – podruhé v tomto volebním období – o hlasování o důvěře. Nepřichází s žádnou programovou revolucí, nepřichází s žádnou razantní změnou vládní politiky. Nadále vycházíme z kompromisu, který byl založen na průsečíku tří politických programů z léta roku 2010. Samozřejmě i ve znění revize či redukce tohoto programu, ke které došlo v první polovině letošního dubna.

Příčinou stávající politické situace i tohoto hlasování – a to si řekněme otevřeně – je rozdělení jedné koaliční strany. Dnes tady zřejmě proběhnou desítky a desítky diskusních vystoupení, ve kterých se to samozřejmě bude míhat ostrými slovy, ostrými slogany, ostrými frázemi, a budou se používat i zaběhnuté terminus technicus, jako je například přeběhlík. Já chci, dámy a pánové, zdůraznit jednu věc. Přeběhlík je člověk, který přejde od koalice k opozici, anebo z opozice ke koalici. V této Sněmovně není nikdo, kdo by přešel od opozice ke koalici. Koalice mezi sebou žádné přeběhlíky nemá. Ano, v této Sněmovně jsou ti, kteří přecházejí nebo přešli od koalice k opozici, ale znovu zdůrazňuji – tato vláda ve svých řadách přeběhlíky nemá. Kdo zůstává s vládou, kdo zůstává s jejím programem, kdo zůstává s její politikou, není v mých očích žádný přeběhlík.

Rozdělení jednoho poslaneckého klubu neznámá, dámy a pánové, žádný programový obrat vlády. Pokud tato vláda obdrží důvěru, považuji za klíčové, aby byla schopna prosazovat své vládní priority.

Vládní většina ponese v případě vyslovení důvěry poměrně těžký úděl. Pohybujeme se v komplikované celoevropské ekonomické situaci. Pohybujeme se samozřejmě i v situaci nutnosti konsolidace veřejných financí a pohybujeme se také v situaci, kdy máme nižší tempa ekonomického růstu, než jsme počítali ještě v létě roku 2010.

Za posledních dvanáct měsíců v celé Evropské unii, dámy a pánové, především z rozpočtových důvodů padlo již osm vlád. Mimochodem, o víkendu se k nim přidala devátá vláda, vláda Nizozemského království. Je tedy evidentní, že vládní rozpočtová politika je klíčovým důvodem existence či neexistence konkrétních vlád a konkrétních vládních koalic.

Chci zdůraznit, že vládní rozpočtová politika má důvěru finančních trhů a tam, kde nerozhodují politiky a politikaření, to znamená především u renomovaných mezinárodních institucí, má tato vláda ve své rozpočtové politice kredit, má důvěru a má pozitivní hodnocení.

Někdo může namítnout, a již dopředu čtu námítky a komentáře především v levicovém tisku nebo u levicových novinářů a levicových

politiků, proč se pořád mluví o názoru finančních trhů a mezinárodních institucí. Já bych tady odpověděl slovy Járy Cimrmana: nemusí se nám to líbit, nemusíme s tím souhlasit, ale to je tak asi všechno, co s tím můžeme dělat. Jejich chování, jejich myšlení má zásadní vliv na ekonomickou kondici jednotlivých států, ať se nám to líbí, nebo ne. Nikoliv náhodou, dámy a pánové, doba jednání například Rady ministrů financí a hospodářství ECOFIN nebo evropských rad, čili jednání předsedů vlád, byla v minulých obdobích úmyslně stanovována tak, aby buď končila, nebo začínala buď před začátkem, nebo před uzavřením světových finančních trhů, kdy den, jak známo, vzhledem k časové hranici začíná na Dálném východě, čili v Japonsku a v Austrálii. Nikoliv náhodou! Jedna negativní, nebo naopak pozitivní zpráva hrála s osudy celých zemí, s jejich rozpočty, ale také s jejich obyvateli. Proto takový důraz na finanční a rozpočtovou konsolidaci této země.

Chci zdůraznit, že výsledkem a jakousi známkou jsou samozřejmě i průzkumy veřejného mínění, jsou i volební preference, ale musím říci opět nepopulární větu: jsou to i úroky českých vládních dluhopisů – a ty se pohybují na velmi dobré úrovni. V celoevropském srovnání tato vláda a vládní koalice a vy, provládní nebo vládu podporující poslanci a poslankyně, se v tomto nemáte za co stydět. Průměrná úroková míra českých desetiletých vládních dluhopisů činí 3,5 až 3,8 %, a když to porovnáme například se sousedním Slovenskem, které je dokonce v eurozóně a má v průměru pětiprocentní úrokovou míru, se sousedním Polskem, které je považováno za ekonomicky úspěšnou zemi a má zhruba 5,5 % úrokové míry, tak jenom rozdíl v úrokové míře, kdyby Česká republika měla stejnou úrokovou míru jako sousední Polsko, by na výdajích rozpočtu znamenal 14 mld. Kč. Jinými slovy, když jsme letos vázali výdaje ve výši zhruba 23 mld. Kč, tak jenom poskočení naší úrokové míry na úrokovou míru sousedního Polska by znamenalo prakticky dvě třetiny těchto vázání.

Čili zodpovědnou rozpočtovou politikou šetříme peníze daňových poplatníků a dostáváme tím nezávislou známku z chování a kvality práce této vlády.

Chci také připomenout, že za posledních osmnáct měsíců tři největší ratingové agentury v sedmdesáti případech u členských zemí Evropské unie snížily rating. Jenom v deseti případech rating zvýšily a jenom ve dvou případech, což jsou Česká republika a Estonsko, zvýšily rating o dva stupně. To je další nezávislý posudek, chcete-li, nezávislá známka, nezávislé hodnocení práce této koalice a této vlády.

Pozitivní vyznění, pozitivní ocenění reformních a konsolidačních kroků vydaly mezinárodní instituce, jako jsou Organizace pro ekonomický rozvoj a spolupráci /OECD/, Mezinárodní měnový fond nebo Evropská komise, která takto zhodnotila náš národní plán reforem.

Tato vláda nadále půjde cestou k vyrovnaným a trvale udržitelným rozpočtům. Dámy a pánové, tyto kroky musíme udělat dnes. Budeme-li je odkládat, budou muset být stejně provedeny a budou jenom bolestivější a těžší. Právě proto je nezbytné z této cesty nesejít a v cestě rozpočtové konsolidace pokračovat. Dluhy, dámy a pánové, jsou největší veřejný nepřítel. Dluhy by zničily budoucnost naší země. Dluhy by zničily budoucnost deseti milionů občanů naší země. Dluhy by zničily dokonce i budoucnost našich dětí, které se ještě nenarodily a které za ně nenesou vůbec žádnou zodpovědnost. Neseme tedy vyšší zodpovědnost než jenom za momentální politickou a ekonomickou situaci.

Je bohužel velkým problémem, že tyto reformy, které provádíme – uznávám, jsou v mnoha aspektech bolestivé –, nebyly provedeny v době, kdy tady byl vysoký ekonomický růst. Mám na mysli především polovinu minulého desetiletí. Sociální demokracie dnes prohlašuje, že chce rušit reformy. Ale kdo se podívá do klíčových podkladových a programových dokumentů, tak zjistí, že sociální demokracie dnes prosazuje zrušení toho, co jí její vlastní experti v letech 2003 až 2005 navrhovali. Například to navrhovali tehdejšímu ministru financí.

Jenom několik ukázek. Zavedení dobrovolného vícepilířového penzijního systému. Připomíná nám to něco? Přesun daňového zatížení z daní přímých na daně nepřímé. Připomíná nám to něco, dámy a pánové? Redukce sociálních výdajů. Připomíná nám to něco? Redukce platů ve veřejném sektoru. Připomíná nám to něco? Proč to nebylo provedeno v letech 2003 až 2005? Mohli jsme dnes být, celá tato země, v úplně jiné situaci. Tyto reformy byly odkládány. (Potlesk z pravé strany sálu.)

Tyto reformy byly odkládány a ano, i proto jsou dnes částečně bolestivé. Budou-li odkládány dále, budou bolet ještě více. Myslím, že z těchto faktů je to naprosto zřejmé. Problém je, že sociální demokracie to dodnes nepochopila. Sociální demokracie se absolutně nic nenaučila. (Nesouhlas zleva – výkřiky, hučení.)

Co navrhuji sociální demokraté?

Navrhují rušit reformy, které měli sami doporučené.

Navrhují prohloubení progresu, když je ze všech čísel evidentní, že to přinese pouze několik miliard. To nevyřeší problém veřejných financí.

Navrhují další sazby u vybraných firem. No, dámy a pánové, když se podíváme například na loňský rok, kdy české firmy dosáhly rekordního exportu ve výši téměř tři tisíce miliard korun, tak je třeba se ale podívat na strukturu toho exportu. Padesát procent veškerého českého exportu dělá deset českých firem, těch deset exportních šampionů. Tisíc pět set miliard ročně dělá těchto deset firem. A právě podle obratu a zisku chtějí sociální demokraté tyto exportní šampiony, tyto tahouny české ekonomiky, zatížit další daňovou sazbou. No, dává toto nějaký smysl? Každému racionálnímu

člověku nikoliv, pouze sociálním demokratům. A to je opak racionálního myšlení.

Ano, populisticky slibují, že zvýší daně bankám, energetickým společnostem a telekomunikačním společnostem. Kde se ty vyšší daně projeví? No samozřejmě že především v poplatcích a cenách, které zaplatíme my všichni – podnikatelský sektor, občané, rodiny v této zemi. A v případě bank se to dokonce projeví i v růstu úrokové míry.

Co bude výsledkem těchto kroků sociální demokracie – zavedení dalších daňových sazeb u vybraných firem, energetik, telekomunikací, bank a podobně? Pouze podvázání ekonomického růstu a pouze likvidace pracovních míst. To je politika sociální demokracie a po této cestě my tedy rozhodně nepůjdeme! (Silný potlesk koaličních poslanců.)

Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, jsem si plně vědom sociální citlivosti celé řady kroků, které vláda pod mým vedením dělala a dělá. Jsem si plně vědom jejich dopadů na část české veřejnosti. Jsem si plně vědom toho, že řada lidí se ocitá ve složité životní situaci. A právě proto budujeme adresný sociální systém, aby pomohl lidem v nesnázích. Pokud někde nefunguje, pokud selhává, musíme zasáhnout a situaci napravit. Ale není to důvod pro ústup od sociálně adresného systému zaměřeného pouze na sociálně potřebné.

Rozumím obavám a strachu celé řady našich spoluobčanů. Naprosto je chápu. Již dlouho trvá ekonomická stagnace, dokonce ekonomický pokles. Řada lidí se bojí o sebe, o své rodiny, o své zaměstnání, o svoji budoucnost. Já těmto obavám jako předseda vlády pozorně naslouchám a kladu si otázky, protože jsem velmi, velmi sebekritický člověk. (Pokřikování z lavic nalevo.) Ale moje odpověď na tyto otázky je pořád stejná: Musíme pokračovat v reformách. Pokud je neuděláme dnes, budou se muset dělat v budoucnosti a budou ještě sociálně citlivější a bolestivější, než jsou dnes. Nemůžeme sejít z této cesty, nemůžeme zastavit konsolidaci veřejných financí, nemůžeme zastavit modernizační reformy této země. Je to správná politika, ano, i když v tuto chvíli není zrovna populární.

V rámci Evropské unie si mimochodem, dámy a pánové, vůbec nestojíme špatně. Jsme podle tohoto srovnání v rámci Evropské unie zemí s pátou nejnižší nezaměstnaností. Máme sedmý nejnižší veřejný dluh. Máme sedmý nejnižší schodek veřejných financí za loňský rok. Máme devátou nejnižší nezaměstnanost mladých lidí do dvaceti pěti let. Máme nejnižší míru chudoby. Máme třetí nejnižší míru ohrožení chudobou u českých důchodců. To přece nejsou špatné výsledky, ba právě naopak.

Mimochodem, ve světle dvou údajů – páté nejnižší míry nezaměstnanosti a nejnižší míry chudoby v Evropské unii – výroky o tom, že lidé demonstrují z důvodů sociálních, může vážně myslet jenom člověk mdlé inteligence. (Hlasitý nesouhlas zleva, i bouchání do lavice.) A protože já si ne-

myslím, že lidé, kteří tyto výroky říkají, že jsou to sociální demonstrace, jsou mdlé inteligence, já moc dobře vím, že nejsou, tak z toho evidentně plyne, že ty důvody jsou politické, nikoliv sociální. (Aplaus zprava.) Protože sociálně demonstrovat v zemi s pátou nejnižší nezaměstnaností v Evropské unii a s nejnižší mírou chudoby v Evropské unii opravdu nedává žádný logický smysl – vyjma politiky. A jak známo, v politice velmi často logika neplatí.

Vláda České republiky pod mým vedením v případě, že dostane důvěru, bude pokračovat v klíčových bodech programu. Bude reformovat veřejné finance, bude pokračovat v reformách důchodového systému, protože to je nutný krok vzhledem k demografickému vývoji. Vláda bude pokračovat v modernizaci zdravotnictví, v jeho cestě k větší efektivnosti. Vláda musí provést reformu terciárního vzdělávání, která je důležitá z hlediska naší konkurenceschopnosti. Vláda bude postupovat podle strategie mezinárodní konkurenceschopnosti, kdy se chceme do roku 2020 dostat mezi dvacet nejvíce konkurenceschopných ekonomik. Samozřejmě budeme pokračovat v cestě většího tlaku na transparentnost veřejných zakázek, což snižuje prostor pro korupci, ale také přináší konkrétní rozpočtové úspory.

Zkrátka a dobře, dámy a pánové, od konsolidace veřejných financí nesmíme couvnout. Proti roku 2010 jsme samozřejmě zaznamenali zhoršený výhled naší i evropské ekonomiky. To si vyžaduje celou řadu korekcí rozpočtu – jak rozpočtu na rok 2012, tak na další dva roky, které spadají do mandátu této vlády.

Chtěl bych zdůraznit, že fiskální úsilí vlády pod mým vedením v letech 2010 až 2014 přineslo úspory ve výši 385 miliard korun, že i v tomto fiskálním úsilí a ve snižování schodku veřejných financí je poměr mezi úsporami a zvýšením příjmů 2 : 1, čili to splňuje takzvané zlaté reformní pravidlo.

Chci také zdůraznit, že další cestou, kterou musíme jít, je další redukce agend, další redukce byrokratického zatížení včetně rušení jednotlivých úřadů a institucí.

Chci také zdůraznit, že složená daňová kvóta se až do konce mandátu této vlády bude pohybovat okolo 34,5 %, mimochodem o tři procentní body níže než za vlády sociální demokracie. Jestliže dnes sociální demokraté tvrdí, že když vyhrají volby, zvednou složenou daňovou kvótu na stejnou úroveň jako v době, kdy byli ve vládě, tak tím sdělují lidem jednoduchou věc: Každý rok, vážení spoluobčané a vážené české firmy, vám vytáhneme z kapes zhruba 120 miliard korun navíc. Je poctivé a férové, aby to takto sociální demokraté řekli. My budeme držet složenou daňovou kvótu na její stávající výši a nebudeme ji zvyšovat.

Chci také říci, že součástí těchto konsolidačních kroků musí být i velmi výrazná prorůstová agenda vlády České republiky. Potřebujeme

efektivnější čerpání fondů Evropské unie. Ano, uznávám, je tam obrovský problém a obrovský průšvih a musíme to řešit. Mnohé z těchto problémů jsou za námi a je naší povinností tuto situaci zvládnout. Potřebujeme tyto evropské fondy pro podporu ekonomického růstu.

Musíme dále snižovat administrativní, byrokratickou a regulativní zátěž především malých a středních firem. Musíme podporovat export českých firem především do teritorií mimo Evropskou unii. Musíme podporovat inovativní podnikání a musíme také mobilizovat aktiva státu, protože je zbytečné, aby se například u některých státních podniků na účtech válely miliardy korun, které mohou být použity k povzbuzení ekonomického růstu.

Dámy a pánové, vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, žádám o důvěru ty z vás, kteří stojí za rozpočtově odpovědnou politikou státu. Žádám o podporu ty z vás, kteří si nemyslí, že se dluhy nemusí platit. Žádám o důvěru ty z vás, kteří mají odvahu i vůli k provedení nezbytných, byť nepopulárních opatření.

A dovoluji mi na závěr, abych nikoliv náhodně skončil slovy, kterými jsem jako premiér žádal o podporu své vlády v létě roku 2010. Na těch slovech nemám co měnit ani dnes: "Svobodná, prosperující, vzdělaná, kulturní, konkurenceschopná a nezadlužená společnost – taková má být podle našeho názoru Česká republika na počátku dalšího desetiletí 21. století. Jsme přesvědčeni, že právě taková Česká republika obstojí vůči výzvám, které před naší zemí stojí a stojí před jejími deseti miliony obyvatel. Právě ve jménu takové země bych vás, dámy a pánové, chtěl požádat o vyslovení důvěry vládě."

Děkuji za pozornost. (Potlesk zprava.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Děkuji panu předsedovi vlády. Dámy a pánové, zahajuji nyní rozpravu a musím oznámit Sněmovně, že je tady malý problém v pořadí řečníků s možností vystoupení přednostního práva. Klub sociálních demokratů předložil již včera odpoledne své přihlášky do rozpravy a zároveň je zopakoval dnes v brzkých ranních hodinách. Z toho jsem vyvozovala, že tedy tito zástupci poslaneckého klubu mají přednost. Pan poslanec Jiří Paroubek předložil před zahájením schůze žádost o přednostní vystoupení, pan kolega Filip mi přinesl tuto žádost ve chvíli, kdy jsem usedla k tomuto stolku.

Proto tedy navrhuji, aby pořadí těch, kteří mají přednostní právo vystoupení, bylo následující: nejprve tedy zástupci klubu ČSSD pan poslanec Sobotka, pan místopředseda Zaorálek, poté se přihlásil pan kolega Paroubek, poté pan kolega Filip, dále paní místopředsedkyně Peake a paní místopředsedkyně poslaneckého klubu Klasnová. Myslím si, že jsem se snažila zachovat pořadí, tak jak... Pardon, pan poslanec Paroubek nemá přednostní právo, to do této kategorie nepatří. Takže budeme postupovat

takto: pan poslanec Sobotka, předseda klubu ČSSD, má slovo jako první, pan místopředseda Zaorálek jako druhý, pan kolega Filip jako třetí a paní místopředsedkyně Peake a paní předsedkyně poslaneckého klubu Věci veřejných Kateřina Klasnová.

Slovo má pan poslanec Bohuslav Sobotka.

Poslanec Bohuslav Sobotka: Děkuji a hezké dopoledne. Vážená paní předsedkyně, vážená vládo, dámy a pánové, dovoluji mi, abych se vyjádřil k návrhu, který zde vyjádřil předseda vlády, totiž na vyjádření důvěry vládě Petra Nečase.

Všichni víme, že kdyby se nestalo něco podstatného v rámci vládní koalice, tak by vláda neměla žádný důvod, aby sem dnes do Poslanecké sněmovny s takovýmto návrhem na vyjádření důvěry přišla. Poměrně nedávno tady proběhlo hlasování ve Sněmovně, kdy sociální demokraté navrhli vyjádřit vládě nedůvěru, a vláda toto hlasování tehdy ještě ustála. Pak došlo k vládní krizi. Co se v této vládní krizi ve skutečnosti stalo? Rozpadla se jedna z vládních stran, shodou okolností to byly Věci veřejné, nejmenší a nejslabší vládní strana, která se rozdělila na dvě skupiny. Jedna z těchto skupin, tzv. fanklub Nečasovy vlády, jak ho nazvala místopředsedkyně vlády paní Peake, se rozhodla podporovat další vládnutí ODS a TOP 09, a druhá skupina, která zůstala součástí původního klubu a původní strany Věci veřejných, nyní hovoří o tom, že přechází do konstruktivní opozice. Myslím si, že tudíž není pravdivé tvrzení, které zde přednesl na začátku dnešní schůze předseda vlády Petr Nečas, když hovořil o tom, že přeběhlíci přebíhají buď od vlády k opozici, nebo od opozice k vládě. Dneska jsme v jiné situaci. Tady se rozdělila jedna z vládních stran a v rámci této vládní strany dochází k diferenciaci její podpory současné vládní koalice. Myslím si, že v tuto chvíli máme plné právo, abychom o přeběhlících mluvili, a máme plné právo, abychom mluvili o odpadlících. Prostě mluvíme o lidech, kteří odešli z politické strany, za kterou byli zvoleni, prostě proto, aby nadále podporovali koalici ODS a TOP 09.

Jestliže tady v Poslanecké sněmovně dnes vláda získá důvěru, myslím, že je důležité, abychom si odpověděli na otázku, jakým způsobem se vlastně tato koalice bude udržovat při životě. Budou ji podporovat odpadlíci, kteří odešli ze strany, za kterou sem byli občany zvoleni. Poslanci, kteří před volbami slíbili v rámci etického kodexu, že pokud opustí Věci veřejné, vzdají se poslaneckého mandátu, dnes písemně slibují podporu Nečasovy vlády.

Vláda se bude opírat o tzv. platformu. Já myslím, že je dobré si všimnout, že se tady před čtrnácti dny objevil zcela nový pojem. Vedle poslaneckých klubů, vedle politických stran, které kandidovaly ve volbách a musely se prosadit sem do Poslanecké sněmovny tím, že získaly alespoň 5 %

hlasů voličů, se nám tady najednou objevuje pojem platforma. Platforma nemusí kandidovat ve volbách, platforma nemusí mít jednoho jediného živého voliče, ale platforma je něco, o co se bude opírat stávající koalice ODS a TOP 09, aby ještě udržela vládu. A platforma má dokonce rovnou členy vlády, aniž by kandidovala. Aniž by měla jediného voliče, tak už má rovnou zastoupení ve vládě.

Já myslím, že tato vláda se nepochybně dostane i do učebnic politologie, protože obohatila naše fungování demokracie o něco, co jde zcela mimo možnosti ovlivnění ze strany voličů. A věřte mi, že lidé se ptají, jak je něco takového možné, jak je možné, že se tady najednou zakládá nová politická strana ve Sněmovně, že tato strana má své ministry, a že se dokonce všichni tváří, že se vlastně vůbec nic neděje, že to je normální a že to je v pořádku. Takže vláda se tady bude opírat o platformu, kterou nikdo nevolil a nikdy nekandidovala v žádných volbách.

Nečasova vláda se bude opírat o poslance, kterým hrozí trestní stíhání. Nečasova vláda se bude opírat o poslance, kteří se bojí nových voleb. To je myslím také moment, u kterého stojí za to, abychom se zastavili. Skupina poslanců, ať už přeběhlíků, nebo těch, kteří zůstali v původních Věcech veřejných, se v důsledku destrukce své původní politické strany obává, že už v příštích volbách nemají žádnou šanci, aby získali poslanecký mandát. A takto zastrašení poslanci teď vládě vlastně schválí každou reformu, schválí jí každé zdražení, schválí jí jakékoli zvyšování daní. Prostě udělají všechno pro to, aby nebyly nové volby, udělají vše, co vláda bude chtít, vlastně aniž by nad těmi návrhy jakýmkoli způsobem přemýšleli, aniž by je posuzovali, jestli jsou v souladu s tím, za co do Poslanecké sněmovny kandidovali a za co byli zvoleni.

Víte, dámy a pánové, vláda možná dnes získá při hlasování v této Poslanecké sněmovně většinu, ale legitimita v demokratické společnosti vypadá opravdu jinak. (Potlesk vlevo.) Přece všichni víme – a já myslím, že je potřeba to tady říci na rovinu, nahlas a jasně –, že jestliže se tato vláda bude dále udržovat při životě, tak to bude jenom za cenu absolutního pošlapání principů politické kultury. Premiér nám tady jinými slovy řekl, že on se teď bude řídit zásadou "účel svěť prostředky". A už jsme to tady jednou v Poslanecké sněmovně zažili. Koneckonců pan premiér Nečas byl tehdy u toho, byl také členem Topolánkovy vlády. Už jsme tady v Poslanecké sněmovně zažili, jak Topolánkova vláda přežívala díky přeběhlíkům Pohankovi, Melčákovi a Wolfovi. Poradce tehdejšího předsedy vlády Mirka Topolánka se jmenoval Marek Dalík a tento Marek Dalík se v jednom rozhovoru pochlubil tím, že pro udržování politické podpory vlády používají tzv. pozitivní a negativní motivaci.

Rád bych se při této příležitosti zeptal pana místopředsedy vlády, který se dnes s plnou parádou vydává stejnou nebo podobnou cestou jako vláda

Mirka Topolánka: Jaká bude, pane premiére, vaše pozitivní a negativní motivace? Skutečně budete strašit novými volbami u každého vládního návrhu zákona, který sem do Poslanecké sněmovny budete předkládat? Bude to ta metoda, s kterou teď vláda bude s Poslaneckou sněmovnou pracovat? Čemu vlastně tato vláda bude sloužit, pokud dnes přežije hlasování o důvěře? Je přece evidentní, že ODS a TOP 09 nevolí problematické pokračování vlády z žádného programového idealismu. Vztahy v koalici budou i nadále napjaté. Nicméně existuje tu silná motivace, proč ještě teď nepřipustit nové volby.

Už jsem tady mluvil o odpadlících z Věcí veřejných. Jejich motivace je jasná. Oni prostě vědí, že už se sem po příštích volbách nedostanou. Ale jaká je motivace u TOP 09? Ačkoliv ministr financí Kalousek označil ODS, abych ho citoval, za federaci regionálních kmotrů, nadále chce s touto kmotrovskou federací udržovat těsné vztahy spoluprací ve vládě na centrální úrovni. Je zřejmé, že hlavní roli v tomto příběhu hraje církevní restituce. Prostě TOP 09 záleží na tom, aby byly schváleny církevní restituce. Jde jí o to, aby došlo k tomuto ohromnému majetkovému a finančnímu převodu, a TOP 09 ví, že když tato vláda padne, budou nové volby, tak prostředím pro tento obrovský majetkový a finanční přesun po volbách už nemusí být zdaleka tak příznivé, jako je v tuto chvíli v této Poslanecké sněmovně.

Stejně tak je zřejmé, že ODS a TOP 09 záleží na tom, aby se příští rok začaly přelévat miliardy korun z průběžného důchodového systému garantovaného státem do soukromých penzijních fondů, tzv. důchodová reforma spočívající v privatizaci velké části penzí. Příští rok od 1. ledna mají začít vznikat nové fondy, od příštího roku se do nich budou hlásit první občané na základě jejich reklamní kampaně. Kdyby byly volby letos, kdyby byly volby v letošním roce, tak by ještě byla šance, aby nová vláda tento druhý pilíř mohla zrušit. To by přece znamenalo, že by významné finanční skupiny přišly o přístup k desítkám a v budoucnu stovkám miliard korun, které mají být vyvedeny z průběžného důchodového systému.

Já jsem přesvědčen, že vedle církevních restitucí je právě privatizace části státních penzí druhé důležité pojitko, které ještě v tento okamžik drží pohromadě ODS a TOP 09. I proto musí Nečasova vláda dnes ještě přežít kvůli církevním restitucím a kvůli privatizaci penzí.

Jestliže dnes vláda přežije toto hlasování, platí, že půjde o vládu, která bude přežívat navzdory vůli většiny naší společnosti. Kolem vládních reforem, o kterých zde mluvil předseda vlády, se přece nevede žádný dialog, žádná širší veřejná debata. Reformy jsou prosazovány ve strojovém tempu, často fanaticky, často chaoticky, bez vysvětlování, bez jakékoliv obhajoby. Postupuje se metodou pokus-omyl. Experimentuje se na občanech České republiky, a to bez nejmenších sociálních ohledů.

Také proto odešly odbory z tripartity. Také proto naší zemi hrozí neklid, naší zemi hrozí sociální protesty a stávkový.

Nečasově vládě se povedl smutný rekord. Stala se první vládou po listopadu 1989, proti které přišlo na Václavské náměstí demonstrovat více než sto tisíc občanů. A každý opravdu masový protest na Václavském náměstí má přece hlubokou symboliku. Na podzim 1989 právě masové protesty na Václavském náměstí u sochy sv. Václava vedly k pádu komunistického režimu a minulou sobotu lidé, kteří se sešli na Václavském náměstí, požadovali odchod vlády, požadovali nové volby a zvonili klíči. Občané začínají být rozzlobeni nejenom na Nečasovu vládu a její politiku, ale také na systém, který umožňuje tvářit se, jako by se nic nedělo, a na systém, který umožňuje vládě ignorovat kritiku velké části společnosti. Ohrožena dneska už není jenom společenská podpora vlády – vláda už žádnou silnější oporu ve společnosti nemá –, ale ohrožena je demokracie. Ohrožena je víra v to, že prostřednictvím demokratických mechanismů jsme schopni dosáhnout nápravy problémů.

Východiskem ze společenské frustrace by mohly být nové volby. Tím, že se ODS a TOP 09 novým volbám brání, tím, že se snaží prodlužovat agonii této vlády doslova za každou cenu i za pomoci přeběhlíků, platform a čehokoliv dalšího, tak přece jen dále přikládají pod kotel sociálního napětí. Přikládají pod kotel sociální a občanské nespokojenosti. Tímto svým postojem vládní strany ve skutečnosti pomáhají růst i extremistickým silám, které parazitují na té současné hluboké společenské frustraci. Pomáhají růst a posilovat těm, kteří volají po návratu vlády pevné ruky, nebo dokonce po návratu režimu, který tady byl před rokem 1989. Tohle je skutečně velmi smutný výsledek pravicového vládnutí, které tady v těchto posledních letech zažíváme.

Pan premiér tady o tom hodně mluvil, mluvil o důvodech, proč by vláda měla přežít. A já chci říct, že to je velký vládní mýtus. Je to prostě nepravda a nesmysl, že nás vládní reformy vzdalují od propasti. Není pravda, že nás vzdalují od řecké cesty. Skutečností je, že to, co dělá vláda v oblasti rozpočtové a hospodářské politiky, nás do rozpočtové a hospodářské propasti přímo žene.

Nelze – a to platí – nelze zajistit dlouhodobě udržitelnou rozpočtovou stabilizaci, nelze zajistit vyrovnání veřejných rozpočtů bez hospodářského růstu. K rozpočtové stabilitě se nelze proškrtat. K rozpočtové stabilitě dlouhodobě udržitelné se nelze dostat permanentním zvyšováním daně z přidané hodnoty. Vláda přehnalas zvyšování nepřímých daní, zejména DPH, vláda přehnalas mzdové a další plošné škrtů, oslabila spotřebu domácností, oslabila vnitřní poptávku, takže naše země neroste. Jediné, co nám i nadále roste, je veřejný dluh. Veřejný dluh roste takovým tempem, že už brzy dosáhne dvojnásobku hodnoty z roku 2006. A nemluvě o do-

padech reforem na sociální soudržnost. Není možné relativizovat dopad škrtů na životní úroveň velké části našich domácností. Není možné pohrdavě tady mluvit o tom, že nikdo v naší zemi nemá sociální problémy, že tady nejsme ohroženi chudobou, že si to snad lidé ty problémy vymýšlejí. To není pravda!

Řada vládních opatření má takové důsledky, že se stále více lidí ocitá v naprosto v sociálně bezvýhodné situaci. Vládní reformy lidem nenabízejí žádnou pozitivní alternativu. To je přece motorem účasti na protivládních protestech. Kdyby tady nebyly reálné problémy ve společnosti, kdyby je lidé necítili na své vlastní kůži, tak by jich nikdy nepřišlo sto tisíc na Václavské náměstí. Tohle není možné ignorovat. Vláda se nemůže tvářit, že se ve společnosti nic takového neděje.

Když se podíváme na naši ekonomiku a hospodářství, tak přece vidíme, že se našemu hospodářství vede mnohem hůř, než se vede ekonomice v Polsku a než se vede ekonomice na Slovensku. I tam probíhá rozpočtová konsolidace, ale dělají rozpočtovou konsolidaci s ohledem na hospodářský růst. Dělají ji s ohledem na pracovní místa. Ale to se bohužel v České republice neděje.

Máme tady schválenou daňovou reformu, máme tady schválenou tzv. důchodovou reformu. Pokud tyto obě reformy včas nezrušíme, a šancí na jejich zrušení jsou právě nové volby, tak tyto dvě reformy zasadí veřejným rozpočtům další těžký úder. Z toho se budeme jenom velmi obtížně vzpamatovávat. Teď je ještě čas. Je ještě čas zrušit daňovou reformu, kterou prosadil ministr Kalousek a která připraví veřejné rozpočty o desítky miliard korun. Je ještě čas zrušit tzv. druhý pilíř v rámci důchodové reformy, protože začnou odtékat miliardy, v dalším roce desítky a posléze stovky miliard korun, které se ocitnou mimo kontrolu státního důchodového systému.

Dámy a pánové, my jsme jako sociální demokraté přesvědčeni o tom, že pokud se včas nezmění vládní hospodářská a rozpočtová politika, nebudeme schopni v příštích letech plnit požadavky snižování rozpočtového deficitu bez naprosto drastických sociálních škrtů a bez naprostého rozpadu státu. Musíme změnit hospodářskou politiku. Vedle snižování schodku se musíme soustředit i na podporu růstu a zaměstnanosti. Jinak nebudeme schopni tuto obtížnou rozpočtovou situaci vymanévrovat. A v tom nám nepomohou ratingové agentury. To musí udělat česká vláda. Nemůže to udělat tato vláda. Tato vláda nemá žádný plán, nemá důvěru občanů.

Dámy a pánové, my jsme jako sociální demokraté v jasné situaci. Jestliže navrhujeme nové volby, jestliže chceme, aby lidé měli možnost rozhodnout o složení příští vlády, nemůžeme v tuto chvíli postupovat jinak, než že budeme hlasovat proti návrhu na vyjádření důvěry Nečasově vládě.

Tato vláda nemá důvěru občanů. Vláda se nachází ve vleklé morální krizi. To, jak se koalice rozpadla, ve skutečnosti ohrožuje i demokratickou legitimitu vlády.

Hlavním motorem přežití této koalice je strach z nových voleb a kšefty, které jsou spojeny s vyhlídkou na privatizaci penzí, privatizaci zdravotnictví a privatizaci sociálního systému. Vládnutí za pomoci odpadlíků, za pomoci nikým nevolených stran a platformem vede společnost do naprostého morálního marasmu a ještě dále prohlubuje příkop mezi občany a politickou reprezentací.

Vláda svými nespravedlivými a chybnými reformami zhoršuje ekonomickou situaci země. Takové vládě poslanci sociální demokracie v žádném případě důvěru v dnešním hlasování nevysloví. Znovu chci zdůraznit, že jediným rozumným demokratickým řešením jsou nové volby do Poslanecké sněmovny. Vyjádřeme vládě nedůvěru dnešním hlasováním a dohodneme se příští týden na rozpuštění Poslanecké sněmovny, ať mohou rozhodovat občané. Děkuji. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Dalším přihlášeným s přednostním právem byl pan místopředseda Zaorálek, dává přednost panu předsedovi Filipovi. Prosim, slovo má předseda KSČM Vojtěch Filip.

Poslanec Vojtěch Filip: Děkuji. Vážená paní předsedkyně, pane premiére, členové vlády, paní a pánové. Dovolte mi, abych se velmi krátce zastavil u dnešního programu.

Pan předseda vlády požádal o důvěru. Zdá se to logický krok. Logický – vzhledem ke společenské situaci by ale bylo mnohem potřebnější, kdyby pan předseda vlády odstoupil, podal demisi a on sám byl iniciátorem toho, že nové volby budou vypsány. To, že se uchýlil ke kroku, který nemá obdoby v České republice, mě velmi smutně překvapilo.

Jaký ještě chce vláda argument, aby si uvědomila, že nemá důvěru české společnosti? Nestačí místo poklesu korupce vzrůstající korupce? Nestačí panu premiérovi, že do dneška nevyřešil korupcí zasaženého místopředsedu své strany a ministra této vlády Alexandra Vondru? (Potlesk poslanců KSČM.) Nestačí mu ono vyjádření jasné nedůvěry více než sto tisíc lidí na Václavském náměstí a jejich argumenty, které myslím nemusím opakovat, protože mu je jeho zpravodajské služby přinesly? Nestačí mu pro to, aby posoudil situaci, že lidé požadují, aby dluhy, které nadělaly vlády České republiky, a zejména vlády ODS od roku 2006 – a aby opravdu zvážil, jestli je možné chtít tyto dluhy platit od občanů? Myslí si snad premiér, že je možné nechat jednotlivé zloděje a ty představitele české korupční scény běhat s plnými měšci po svobodě a požadovat zaplatit dluhy, které vlády udělaly, od důchodců, od sociálně slabých, od

těch, kterým byly sníženy mzdy? (Potlesk v levé části sálu.) Nevidí pan premiér, že Česká republika je na tom v ceně práce devátá nejhorší v Evropě? A tyto deváté nejnižší mzdy v Evropě chce dál snižovat a přitom zvyšovat ceny vzrůstající daní z přidané hodnoty! Nestačí panu premiérovi oněch po internetu kolujících 13 lží vlády České republiky? Připomenu jen ono nezvyšování daní. A copak nebyla za vlády Petra Nečase zvýšena daň z přidané hodnoty, a to několikrát? Nebyla zavedena povodňová daň? Nebylo zdaněno stavební spoření? Nebyla zvýšena daň z nemovitostí? Já myslím, že nemusím pokračovat.

Od koho chce ty oběti, o kterých říká, že v případě, že by nebyla, že by nepokračovala tato vláda, byly ty oběti ještě větší? Od koho je chce? Od důchodců? Chce je od zaměstnanců? A proč si nepřipomene, že ještě v roce 2008 byla daň z příjmů právnických osob 24 procent a že jejím snížením jsme přišli o desítky miliard? A myslí si opravdu, že to nic neznamená, že tu Die Welt, tu jiné světové deníky píšou, že v České republice je chaos a že tento chaos vláda vůbec nezvládá? Jaký argument chce pro to, aby změnil své rozhodnutí nikoliv logicky žádat o důvěru, ale logicky odstoupit a vyvolat nové volby?

Myslí si, že lidé nevnímají, že všechny ty reformy, které tady se předkládají, jsou v podstatě císařovy nové šaty? Že lidé nevidí, že místo úspor ve státních financích se spoří na mzdách, na sociálních dávkách, na provozu toho nejpotebnějšího, ale veřejné zakázky jsou dále rozkrádány? Je opravdu tak těžké pochopit, že lidé nechtějí zaplatit sto a více miliard za něco, co platit nikdy nemuseli? Co není žádnou restitucí, ale darem!

Jsem spolu s ostatními poslanci KSČM zavázán svým voličům. Respektuji článek 26 a 27 Ústavy ČR a nezavazují své poslance ani senátory, aby se řídili nějakými příkazy stranického sekretariátu.

Jsem přesvědčen, že osobní mandát poslance Poslanecké sněmovny nesnese onu hru, kterou tady s námi vládní koalice od úterka hraje. Jaké to bylo přesvědčování, pane premiére, které jste potřebovali od úterka? Bylo programové? Vysvětlili jsme si, jaký program bude tato vláda zastávat? Její poslanci, kteří jí dají důvěru? Nebo to bylo přesvědčení tou nebo onou funkcí?

Jsem přesvědčen, že tato vláda, když žádá o důvěru, si důvěru nezaslouží. Vaší žádosti o vyslovení důvěry, pane premiére, nelze vyhovět. Nelze vyhovět proto, že vláda se odchýlila od svého programu, dělá něco jiného, než slíbila ve svých volebních programech svým voličům. To nakonec vedlo i k té současné vládní krizi. Protože chápu, že část – alespoň část – poslanců Věcí veřejných se chce vrátit, když už ne zcela, tak alespoň v některých částech, ke svému volebnímu programu. Je to možná pozdě, protože kdyby tady vznikla taková koalice, která by měla programovou shodu, nedostali bychom se do situace, že Česká republi-

ce jste, pane premiére, vy a váš vládní tým způsobili jednu z největších krizí politiky. Nedůvěra nezasahuje jenom vládu České republiky. Nedůvěra zasahuje demokratické instituce státu. Vy jste způsobil stav, kdy lidé ztratili naději, kdy lidé cítí více bezmoci než schopnosti svým aktivním konáním změnit tuto situaci. Vy bráníte tomu, aby se Česká republika dál rozvíjela. Vedete Českou republiku k stagnaci, a proto si důvěru nezasloužíte.

Pane premiére, vaší žádosti nelze vyhovět.
Děkuji. (Potlesk zleva.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní prosím o slovo místopředsedu Sněmovny Lubomíra Zaorálka. Po něm dostane slovo místopředsedkyně vlády Karolína Peake.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Děkuji. Dámy a pánové, dovolte, abych také reagoval na vystoupení premiéra Petra Nečase. On tady vystupoval jako někdo, komu leží na srdci osud státu, a mluvil o tom, že důvod k pokračování vlády je myšlenka na rozpočtovou odpovědnost. A uváděl tady příklady, na kterých tvrdil, že vláda je schopna odvést to podstatné, co zajišťuje stabilitu. Domnívám se že jeho obraz premiéra a vlády, která je dobrým hospodářem a stará se o občany, je falešný. Já se to pokusím ukázat na několika vzorových příkladech chování ministrů této vlády, které mi připadají, že ukazují nejlépe, jak to vláda s lidmi myslí.

Viděl jsem v televizi, přátelé, takový šot, ve kterém vystupoval ministr Heger. Jeho je také jeden z klíčových resortů vlády. A dnes o tom shodou okolností píše Jan Keller v denním tisku tam vlastně jenom cituje vyjádření pana ministra, které se týká prostředí v Moravskoslezském kraji, ve kterém žijí. A pan ministr, když reaguje na to, proč je tam špatná úroveň zdraví, řekne, že je třeba si uvědomit, že v Moravskoslezském kraji je větší procento lidí s nižším vzděláním, více lidí se tam chová špatně, holdujeme tam alkoholu, více kouříme. Ano. To je citace toho, co říká pan ministr Heger. Já si nevymýšlím.

Když se na to podíváte, tak zjistíte, že počet lidí se základním vzděláním v Moravskoslezském kraji je, pravda, o 1,9 % vyšší než v kraji Královéhradeckém, který je blízky panu ministrovi, ale kupodivu procento vysokoškoláků v našem kraji je o 1 % vyšší než v kraji Královéhradeckém. Takže že bychom tam byli úplně nevzdělaní, se říct nedá. A tvrdit, že si za to můžeme sami, protože prostě chlastáme a ničíme si zdraví, je podle mě urážlivé vůči mým spoluobčanům! A řeknu vám proč. Protože v našem kraji, v ostravské aglomeraci, je situace taková, že v šesti městech tohoto kraje už jsme si vyčerpali v této chvíli celoroční normu toxických látek, dokonce v Mariánských Horách a některých vybraných místech už v polovině

února. Takže kdyby alespoň pan ministr řekl "nekuřte, nepijte a nedýchejte", tak by to více odpovídalo situaci, ve které žijeme. Ale rozumíte, říci takovýmto způsobem, že si to vlastně způsobujeme sami, to je podle mě pohrdání těmi lidmi. Docela nehorázně. A mně připadá úplně charakteristické pro to, jak vláda o lidech uvažuje.

Podobné pohrdání lidmi je podle mě to, co tady předvedl pan ministr Drábek a jeho revoluční reforma úřadů práce. Já jenom připomenu charakteristiku, kterou použil jeho vlastní ředitel jeho úřadu, litoměřického úřadu práce, jak jsme měli možnost se v tomto týdnu seznámit, který sám panu ministrovi vzkázal a řekl do očí, že se mu podařilo rozvrátit slušně fungující systém. Že pohrdá prací lidí a podílí se na tom, že lidé ztrácejí důvěru ve stát a státní instituce. Dokonce mu řekl, že takovéto vládnutí, jaké představuje tato vláda, posiluje extremismus a fašizující skupiny v zemi. A to jenom opět cituji ředitele Úřadu práce v Litoměřicích, slova, která řekl do očí panu ministrovi. Slova nejsou samozřejmě nepodobná tomu, co tady říkáme už delší dobu a na co jsme upozorňovali už před tím rokem a půl, když tady poprvé návrh na bolševickou revoluci úřadů práce byl předložen. A tak se podařilo této vládě, kterou představil pan premiér jako vládu, která je tím starostlivým hospodářem, takto zničit systém, který pomáhal a zvláště v čase krize byl samozřejmě nesmírně potřebný.

Já v tom také vidím pohrdání lidmi. Rozumíte? Tady je prostě vidět, že těm, kteří dnes jsou ve vládě, kolem ministrů, na tomhle nezáleží. To, že nejsou schopni dnes pomoci těm, kteří na úřady práce přicházejí, že dokonce už tam ani neshromažďují informace, že to všechno se prostě zhoršilo zásadním způsobem, že došlo k destrukci, to jim zřejmě nevádí, protože platí to, co říká a co naznačuje pan ministr Heger: Způsobili jste si to sami. Jste nemocní? Způsobili jste si to sami. Nemáte práci? Způsobili jste si to sami. Vláda vlastně jen předstírá, že se stará. Myslím, že tahle falešnost a dokonce i falešnost vystoupení premiéra, jak tady dnes zaznělo, je podle mě to, co mi připadá jako charakteristické a co je důvod toho, proč nespokojenost s vládou roste.

To, co mi připadá jako jádro celé falše, je, když se tady neustále opakuje, že se musí šetřit a škrtat, a ve jménu krize se dají, jak se ukazuje v této zemi, napáchat pěkné škody a hodně toho pokazit. Protože – rozumíte? – na jedné straně se říká lidem, že musí šetřit. A dokonce úpravy daní a škrty, které vláda chystá v roce 2014, by měly vynesť 100 mld. korun. Komu ty peníze půjdou? Z největší části to budou banky, jimž stát plánuje poslat 20 mld. korun na penzijní pilíř. Plus fondům. 15 mld. v rámci třetího pilíře penzijního pojištění fondům. To znamená – základní prostředky.

Ten, kdo je skutečným klientem vlády, jsou banky, finanční společnosti a penzijní fondy. A to není jenom v tomto případě. To je i sociální karta pa-

na Drábka, která je také připravena, miliardy pro ty hlavní finanční domy, tři největší finanční domy v zemi.

Když se ptáte, pro koho vláda tady je, tak tohle jsou její skuteční klienti. A je to vidět i ve vystoupení pana premiéra. Na koho se nejvíc odvolává? Na ratingové agentury. To jsou vlastně ty, které nejčastěji zmiňoval, a správně zmiňoval, protože ratingové agentury a banky kupující dluhopisy, to je to, oč má pan premiér skutečnou starost. Jestli je premiérem, tak je především jejich zástupcem.

Já pouze říkám, že pokud jde o ty lidi, tak s těmi se zachází tak, jak naznačuje pan ministr zdravotnictví, jak naznačuje pan ministr práce a sociálních věcí – na těch prostě nezáleží. Ti jsou ti naopak, z jejichž kapes se to vytáhne. V případě penzijního systému tak se to prostě vytáhne z průběhového systému, do kterého si oni střádali, a transferuje se to se slibem, že za 40 let možná z toho něco dostanou. Ale kdo to jistě dostane v příštím roce, tak to budou právě ty fondy a banky, které si je zřídily, anebo společnosti, které mají svá sídla v Holandsku a v dalších daňových rájích.

Takže aby bylo jasné, kvůli komu ta vláda chce pokračovat. Kvůli lidem to určitě nebude.

A myslím si, že to, co vyvolává největší nespokojenost veřejnosti, to je právě to, že lidé vlastně už začínají chápat, že tu stovku miliard, kterou stát chce škrty a daňovými úlevami vybrat z jejich kapes, že tyhle peníze kromě těch bank také potečou do všech těch tunelů, o kterých se v této zemi mluví, jako je opencard, jízdenky MHD v Praze, jako je kauza ProMoPro a další. Všechny tyhle metody, kterým se tady rozdělují peníze netransparentním způsobem a kde dochází k tomu, že peníze sociálně slabších se takto přelévají ke skupině privilegovaných, kteří parazitují na veřejných zakázkách.

Mohl bych tady dlouze mluvit o situaci, která je v dopravě, ve které se také nic nemění. Ministerstvo dopravy a způsob, jak se hospodaří s penězi, vlastně nic zásadně nemění na způsobu, jak se tam plýtvá prostředky, které odplouvají pořád neznámo – nebo tušíme kam. Podobně zdravotnictví je bez kontroly. Ze 17 mld. na materiál se předpokládá, že polovina se ztrácí. To znamená, stát hospodaří ve skutečnosti takovým způsobem, že se nestará o to, aby pomohl občanům, většině občanů, ale vlastně tu slouží několika privilegovaným, kteří dále parazitují na veřejných zakázkách, a potom těm bankám a finančním skupinám, které jsou těmi jeho prvními klienty. Tam ty miliardy vlastně putují.

A mně připadá, že je falešné i to, co se tady odehrává nyní kolem onoho seskupování a přeskupování vlády. To, co začalo tím, že byla v úterý přerušena Sněmovna a my jsme čekali, jak si vláda ty poslance přerovná.

To je vůbec zajímavé. Pamatuji si, že když ještě šlo o Melčáka a

Pohanku, tak to bylo drama. Dnes se to děje už poměrně docela chladnokrevně. Docela chladnokrevně se tady pořádají poslanci tak, aby dneska hlasování řádně vyšlo.

Víte, já moc nesouhlasím s tím, že poslanci Věcí veřejných jsou ti, kteří se nyní rozhodují podle svého opravdového přesvědčení, kam se přidají. Víte, moc nevěřím tomu obrazu, že poslanci Věcí veřejných jsou ti, kteří nyní posuzují program vlády, zvažují všechna pro a proti a říkají si, jestli tohle je to... Chápete, my jsme tady už poměrně hodně zažili v metodách, na které Věci veřejné právě tak navázaly a se kterými bohužel tahle země od jisté chvíle má stále silnější zkušenosti. To je právě to, co tady začal pan premiér Topolánek, když se skládala vláda s pomocí přeběhlíků Melčáka a Pohanky. To je to, co se odehrávalo kolem prezidentské volby. Nedávno jsem slyšel z odposlechů pana Janouška na televizi Nova, jak říkal, jak si stěžoval, kolik stáli poslanci při volbě prezidenta Klause, že až dva miliony někteří chtějí!

A to není něco – rozumíte? – tohle, co se tady chystá jako vládnutí, to přece známe ze Slovenska. Poslední vláda Dzurindy se mu rozpadla, strana Svoboda a Spravedlnost, a pan Dzurinda pak pokračoval s 24 nezařazenými poslanci a každý den slovenské deníky přinášely informace a zprávy, kolik milionů každý z těch nezařazených poslanců vládu stojí. (Premiér Nečas z lavice: Vy jste si popletl volební období, to byla strana ANO podnikatele Ruska a ne...) Takže pan premiér mi tady říká, že strana se jmenovala jinak, ale snad se shodneme na tom, ať se jmenovala jakkoli, je podstatné to, že pan Dzurinda vládl s nezařazenými poslanci za podmínek, kdy se permanentně spekulovalo o tom, kolik milionů ten který poslanec stojí! To je to podstatné! A to je určitá forma tekuté demokracie, která se přelévá nyní do České republiky, a možná podobným způsobem se budeme zítra bavit my a budeme uhadovat, jak se ta amorfní měnlivá skupina, která má podpořit vládu, pohybuje, jak funguje a jakým způsobem se vláda udržuje při životě.

Pokládám za také naprosto falešný způsob, kterým tady má jako Fénix z popela vzniknout nová politická strana. Víte, mně to připadá, mně to ze všeho nejvíc připomíná, jako když se v byznysu nějaká firma přežije, tak se prostě vyvedou aktiva jinam, ABL se přejmenuje, do čela se postaví bratr... Chápete, tenhle způsob, který bohužel pozorujeme často v byznysu, že pokud něco v téhle podobě nemůže pokračovat, tak se to prostě takhle vytuneluje, tak podobně to vidíme tady. Tahle metoda je přenesena do politické strany takzvané a ta se také takto vysvlékne z kůže, vytáhne se někým to, co on pokládá za životné, a pokusí se to vzkřísit.

Ale já mohu říci, že já paní Karolíně Peake nevěřím, protože si pamatuju, že to bylo loni, kdy vlastně v podobné situaci vzpoury ona naopak žádala odchod do opozice, a tudíž otázka, proč dnes názor změnila, je pro mě

poměrně srozumitelná. Tehdy nebyla ministryní vlády. Takže na to je poměrně jednoduchá odpověď. V této chvíli mění názor, protože se jí nechce opustit ministerské křeslo. Mám dojem, že většina poslanců chápe to, co říkám.

Takže opět vám říkám, že to je všechno pěkně falešné. Je to stejně falešné jako pan premiér, který nám tady týden předváděl takový zvláštní tanec, kdy neustále měnil podmínky, za kterých se ta nová – nejdřív tři kluby, platforma, pak institucionalizovaná forma, nakonec písemné podpisy, nakonec už slovo stačí. Takhle se zhruba vyvíjely názory pana premiéra, což není u pana premiéra vůbec nové. Protože pan premiér sliby oplývá už celkem dokonce celé poslední dva roky. Já si pamatuji na jeho billboard ještě z doby před volbami, který byl asi nejužší billboard celých voleb, na kterém sděloval s neuvěřitelně tvrdým výrazem v obličejí, jak skončuje s každou korupcí, kterou objeví ve svém okolí, ve vládě a podobně. Takže sliby pana premiéra loňské sněhy jsou. A během týdne se to, čím se zaříkával, změnilo několikrát. Tedy několikrát odvolal to, co slíbil, a slíbil něco úplně nového. Je to prostě falešné. A je to hlavně nedůstojné. Je daleko důstojnější, když tady pan premiér vzpomínal vlády, které v Evropě podávají demisi, tak je daleko důstojnější, když vláda jako v Holandsku řekne: Ztratili jsme většinu, tak dáváme demisi. A jdeme do nových voleb. Tohle je regulérní postup.

A té falše – já si myslím, že důvod nespokojenosti je právě v té absolutní falešnosti toho, co se tady děje. Vezměte si třeba takového bývalého ministra Josefa Dobeše. Pamatuju si, jak tady ve sněmovně říkal, jak dá hlavu na špalek, když se ukáže, že ty peníze není schopen čerpat. Kde je pan ministr Dobeš se svými sliby? Už ani v té straně myslím není, ve které tehdy byl, když to slíboval. Ani ministr není. A nic si na něm nevezmeme. Na to, že se někde rozšustrovaly miliardy... Chápete? Prostě někdo to odskáče. No dokonce ani ministr tam ještě není na tom ministerstvu, ve kterém by se mělo začít poměrně rychle jednat!

Takže, chápete, sliby, které jsou dávány ve Sněmovně, závazky, které tu dávají ministři, neznamenaají nic! A když nám potom tihle lidé zmizí kamsi, tak my nemáme ani koho se ptát, co ty sliby měly znamenat. Protože ani strana Věci veřejné, ta se nám také nějak tekutě rozpadá před očima. Takže asi ani ta se nám jednou nebude zpovídat, protože bude mít nějaký úplně jiný název a bude to někdo, kdo se bude distancovat od těch, co tady něco slíbovali. To je taky falešné.

Prostě mi připadá, že hlavní problém je, že neplatí slova, která tady tato vláda říká. Neplatí slova, která říká premiér, neplatí to, co slibují ministři, a jsou falešní, když mluví k veřejnosti, protože to nemyslí vážně. Kážou vodu, pijí víno. Říkají "utahujte si opasky, skončilo žití nad poměry", ale sami svoje nejbližší zaměstnance na ministerstvech odměňují statistickými platy.

Chápete? Kdo jim má věřit tuto ideologii, kterou hlásají a které vlastně ani sami nevěří.

Mně připadá, že důvod, proč stoupá počet lidí na náměstích, je prostě v tom, že se to nedá poslouchat, že se tomu nedá věřit, že je vidět, že tady neplatí to, co se říká, že slovo politiků této vlády nic neznamená. A proto mi připadá, že bych nejradyji řekl... To se týká všech vládních stran. Vezměte si pana Schwarzenberga, ten tu není, kolikrát odcházel z vlády a říkal odejdu, pokud něco. Nikdy se to nestalo! Kdo je tady hodnověrný? Pan Kalousek? Kladu si otázku. Je falešný pan Miroslav Kalousek? Je na něm něco falešného? Domnívá se někdo, že je něco falešného na Miroslavu Kalouskovi? (Hlasy z řad opozice.) Ponechám to tedy Sněmovně k uvážení.

Já sám bych nejradyji řekl, že úplně nejlépe by bylo, kdyby si pan premiér Nečas i pan Kalousek vzali všechny své pány Dobeše, Bárty i pana Klause a někam šli možná rychlostí pikosekund. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Nyní dostává slovo s přednostním právem paní místopředsedkyně Karolína Peake, ale dříve než vystoupí, tak se s faktickou poznámkou hlásí pan poslanec Jandák. Prosím, pane poslanče.

Poslanec Vítězslav Jandák: Děkuji, paní místopředsedkyně.

Dámy a pánové, já bych rád opravil svého předřečníka. On tady mluvil, a to je věc, v které se trochu neshodují s vlastní stranou, že vlastně fandíme jenom lidem práce a myslíme ty lidi od středu dolů. Já si myslím, že bychom měli, a je to tak ve světě běžné, jako sociální demokracie fandit všem lidem práce, a to můžou být manažeři, vlastníci průmyslových objektů, to můžou být všichni, tedy lidé práce. A je zvláštní, čím jsem chtěl doplnit našeho pana místopředsedu, že včera večer jsem měl jednání s lidmi z byznysu, velkými lidmi, vlastníky továren, a on tady říkal o tom, že jenom lidi práce, ti od středu níže chtějí, aby tato vláda odešla. Já vám mohu odpřisáhnout, že po včerejšku vím, že i tito lidé chtějí, aby tato vláda odešla! To bylo jenom na doplnění.

A když bude mluvit paní Peake, tak bych rád dal takový návrh, a já myslím, že s tím mnozí budete souhlasit, aby byla umístěna deska na Sněmovnu, kde by bylo napsáno: Melčák, Pohanka a paní Peake se zasloužili o likvidaci politické kultury v Čechách. Berte to jako návrh. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní prosím o slovo s přednostním právem místopředsedkyni vlády Karolínu Peake. Prosím.

Místopředsedkyně vlády ČR Karolína Peake: Děkuji vám, paní předsedkyně. Vážení páni poslanci, vážené paní poslankyně, pane premiére, kolegové z vlády, dnešní diskuse bude nepochybně plná emocí a silných slov, konečně už byla. Vláda a tentokrát i já osobně dáváme dnes staré i nové opozici zbytečnou příležitost k vypjatým projevům a kritice vlády na půdě této Poslanecké sněmovny.

Téměř po dvou letech od svého ustavení přicházíme k vám, poslancům a poslankyním, se žádostí o vyslovení důvěry a mandát na pokračování v započaté práci. Považuji za nutné provést při této příležitosti bilanci uplynulých měsíců.

Po volbách v květnu 2010 jsme my všichni i česká veřejnost vstupovali do nového volebního období s velkými nadějemi a očekáváními. Nabízela se jedinečná příležitost na stabilní vládnutí, na maximální prosazení priorit z našich programů. Připustíme si, že jsme tuto příležitost prohosподаřili. Dostali jsme se do začarovaného kruhu ultimát, dramatických mediálních vzkazů a vzájemné nedůvěry. Veřejnost tuto situaci citlivě vnímá a její důvěra v politiku a parlamentní demokracii se dostala bohužel na minimum.

Bylo by nespravedlivé házet vinu jen na jednu politickou stranu nebo na jednu koalici. Smysl pro fair play, jak se zdá, v politice chybí tak nějak obecně. Někdo umí druhého tlačit ke zdi elegantně a pro veřejnost téměř neviditelně, avšak o to efektivněji, někomu nezbyvá než hystericky povykovat. Kombinace obou je ale dlouhodobě neudržitelná a pro vnímání politiky smrtící. Každý z nás koaličních poslanců a ministrů k této situaci nějak přispěl. Někdo tím, že málo razantně prosazoval svůj názor ve vlastní straně, někdo tím, že raději nechá problém hnit, než aby jej řešil, jiný zase tím, že se ke kolegům chová jako mazák k bažantovi na vojně.

Rozhodnutí, které jsem učinila minulý týden, je snahou o nápravu mé dřívější slabosti. Chci ukončit politiku nesrozumitelných ultimát a pokusit se společně s kolegy, jejichž podpory si velmi vážím, vydat novou cestou. Doufám, že podobné sebereflexe jsou schopni i ostatní hráči. Pokud má vláda fungovat jako důvěryhodný tým, musí se důvěryhodně a slušně chovat všichni hráči. Výsledkem mého kroku z minulého týdne je hlasování o důvěře vládě, které nás dnes čeká. To si velmi dobře uvědomuji. Považuji ale dnešek za příležitost, patrně už poslední, začít znovu a přesvědčit občany, že vládnout lze i jinak.

Naším cílem, pokud v tomto dnešním testu uspějeme, musí být politika dialogu, dialogu mezi koaličními partnery, dialogu s veřejností i s opozicí. Chceme-li po občanech, aby přinesli oběti v zájmu konsolidace veřejných financí, nesmíme jim nabízet obrázek rozhádané vlády, která nemá čas nic vysvětlovat. Musíme se plně soustředit na program a plnění slibů. Netvrdím

tím, že se doposud nepodařilo prosadit nic. Naopak, máme za sebou celou řadu úspěchů. Nebudu je všechny vyjmenovávat, ale zmíním alespoň věci, které jsou z mého hlediska velmi důležité.

Nejde jen o problém konsolidace rozpočtu České republiky. Zavedené politické strany mají ve zvyku se předhánět v ekonomických tématech, ale nějak se za posledních 20 let z politické diskuse vytrácí téma průhledného a předvídatelného právního prostředí. Přitom právě této vládě se podařilo prosadit mnoho zákonů, o jejichž potřebě se 20 let pouze mluví, ale reálně nebyla vůle takové zákony prosadit, ať už vládla ta, či ona politická strana či koalice. Schválili jsme zákony, které mohou, ať už preventivně, nebo represivně, působit proti vyvádění veřejných prostředků do šedé ekonomiky. Prosadili jsme přísnější tresty za korupci úředních osob, trestní odpovědnost právnických osob, tedy podmínku pro připojení se k mezinárodní smlouvě proti korupci. Prosadili jsme novelu zákona o veřejných zakázkách, zpřísnění pravidel pro rozhodčí doložky. Věcí je mnoho a mnoho dalších je již v legislativním procesu. Zákon o whistleblowingu, lobbingu, financování politických stran, zpřísnění podmínek pro exekutory a řada dalších. To jsou pro mne důvody, proč stojí za to tuto vládu ještě nechat pracovat.

Nacházíme se ve zlomovém okamžiku. Můžeme učinit poslední krok do propasti a zmařit veškeré naděje, které volby v roce 2010 přinesly, anebo se můžeme pokusit napravit reputaci této vlády i celé koalice. Jsem pro tu druhou možnost a nabízím všem svým kolegům z koaličních stran možnost efektivní spolupráce s cílem prosadit co nejvíce z programového prohlášení vlády.

Sociální demokracie a komunistická strana nás šetřit nebudou, je to jejich úloha opozice a hrají ji dobře. Koalice a opozice spolu válčit nemohou. Pardon, mohou. (Ohlas v sále.)

Tak znovu. Koalice a opozice spolu válčit mohou. Permanentní válka ale nemůže probíhat v koalici. I opozice by si ale měla uvědomit svou odpovědnost vůči státu. Šest let, která sociální demokraté tráví mimo vládní lavice, se přirozeně podepsalo i na způsobu jednání představitelů této strany. Zdá se mi, že čím hůře v této zemi bude, tím lépe pro sociální demokracii a komunistickou stranu a jejich potenciální společné vládnutí po příštích volbách. (Výkřiky zleva.) To se projevilo při sobotní demonstraci pořádané odbory. Plně respektují právo na protest, ale eskalace napětí, silné výroky a demonstrativní účast představitelů opozičních stran ničemu nepomůže. Doufám, že pokud dnes vláda uspěje, vrátí se odbory k jednacímu stolu na tripartitě.

Dnes budete, vážené poslankyně a vážení poslanci, rozhodovat o osudu této vlády. Nechci pronášet patetická slova, ale považuji za svou povinnost apelovat, abychom si dnes dali šanci na nový začátek. Dejme šan-

ci prosazení programových priorit, napravení reputace české politiky a obnovení důvěry veřejnosti. Hlasujeme pro důvěru této vládě!

Děkuji vám. (Potlesk provládních poslanců.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní tady mám přihlášku k faktické poznámce – pan poslanec Bohuslav Sobotka, poté pan místopředseda Sněmovny Lubomír Zaorálek. Faktická poznámka, prosím.

Poslanec Bohuslav Sobotka: Děkuji – fakticky. Vážená paní předsedkyně, dámy a pánové, vážená vládo, já myslím, že jsou to velmi vážná slova o tom, že vláda Petra Nečase, úplně stejná vláda Petra Nečase, která tady byla minulý dva roky, teď bude dělat úplně novou, jinou, lepší politiku sociálního dialogu. Já myslím, že to lze tady říci, ale absolutně se tomu přece nedá věřit. A současně není možné tvrdit, že chci zahájit éru lepší politické kultury, a začít ji tím, že se tady vláda opře o odpadlíky z politické strany, která sem byla do Poslanecké sněmovny zvolena. Já bych věřil paní Peake, že chce nějaký nový začátek, pokud by se rozhodla z vlády odejít, pokud by z vlády odešli i všichni další zástupci tzv. platformy, protože tuto platformu nikdo nevolil, nekandidovala v žádných volbách.

Paní Peake, pokud chce zakládat novou politickou stranu, tak by k tomu neměla využívat mandát, který získala za úplně jinou politickou stranu... (potlesk ČSSD) a měla by především dodržovat etický kodex, který Věci veřejné měly vyvěšen na webových stránkách, všichni voliči si ho přečetli, a dokonce paní Peake chtěla, aby tento etický kodex byl etickým kodexem celé Poslanecké sněmovny. Čili v souladu s tímto etickým kodexem bych ji rád vyzval k tomu, aby se vzdala poslaneckého mandátu, založila novou politickou stranu a ucházela se o důvěru voličů v nových volbách do Poslanecké sněmovny! (Potlesk poslanců ČSSD.) To by byl ten největší příspěvek k politické kultuře v naší zemi a ten největší příspěvek k tomu, aby se vrátila důvěra občanů v politiku. Děkuji. (Potlesk ČSSD.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: To byla faktická poznámka první, nyní faktická poznámka druhá. Lubomír Zaorálek má slovo. Prosím.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Děkuji. Paní Karolína Peake měla pěkně připraveno své vystoupení, ale mně připadá, že se mýjíme v tom základním. Já prostě jsem tady už jednou říkal, že politické strany, které se dostanou do parlamentu v Evropě – západní většinou – poprvé, tak se někdy neděje, že by se staly vládními stranami, protože se opravdu neví, co to jsou vlastně za útvary, a musí se ve sněmovně projevit. Vám se stalo to, že jste dostali okamžitě vysoké ústavní funkce ve Sněmovně i ve

vládě, a ukázalo se, že se naplnily ty nejhorší obavy. Dokonce nedávno proběhlý soud ukázal, že metody, kterými se řídíte, jsou trestnými činy. Já ve vašem případě vaší strany mám základní pochyby, jestli vy naplňujete principy ústavy a zákona o politických stranách. A jenom si myslím, že se nepřesvědčíme o tom, jak to je, protože jediný, kdo může podat podání k Nejvyššímu správnímu soudu, je vláda anebo prezident, takže asi nemáme šanci se dozvědět, jak to je. Ale já tvrdím, že vy kladete obrovskou otázku, jestli máte tady ve Sněmovně vůbec co dělat! (Potlesk poslanců ČSSD.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Faktická přihláška – předseda poslaneckého klubu Petr Gazdík. Prosím.

Poslanec Petr Gazdík: Vážená paní předsedající, vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, předseda Sobotka tady káže o tom, jak přeběhlí poslanci mají složit mandát. Prosím, pane předsedo, začněte u sebe! Pan poslanec Huml nebyl zvolen za sociální demokracii, je členem klubu sociální demokracie! Sociální demokracie, vyzvěte pana poslance Humla, aby složil svůj mandát! Prosím, začněte u sebe! Děkuji. (Potlesk poslanců ODS a TOP 09.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Faktická poznámka další – pan poslanec Jeroným Tejc. Prosím.

Poslanec Jeroným Tejc: Vážená paní předsedkyně, kolegyně a kolegové, on se k tomu ve svém obsáhlém vystoupení přihlásí k této otázce pan poslanec Huml sám. Stačí si vyčkat těch pár hodin, než na něj dojde řada. (Smích.) Nicméně aby tady ta otázka nevisela tak dlouho ve vzduchu, já ji zodpovím. Pan poslanec Huml nepřeběhl do koalice, odešel do opozice. A pan poslanec Huml neodešel dobrovolně, pan poslanec Huml byl vyloučen. To je myslím docela velký rozpor s tím, co tady bylo řečeno. A zároveň bych chtěl připomenout, že pan poslanec Huml nepodepsal etický kodex, o kterém tady ještě dnes bude řeč. Takže je to zcela něco jiného. (Potlesk ČSSD.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Další faktická poznámka – pan poslanec Bohuslav Sobotka.

Poslanec Bohuslav Sobotka: Děkuji. Víte, já si myslím, že je potřeba se vrátit k podstatě věci, na co se lidé ptají. Lidé se ptají, jak je možné, že ve vládě bude zastoupena nová politická strana, kterou žádný občan této země nevolil, a ptají se na to, jak je možné, že v Poslanecké sněmovně bude klub politické strany, kterou žádný občan neměl šanci volit ve volbách.

To si myslím, že je hlavní problém legitimacy vlády a politické kultury v naší zemi. A jestliže někdo odejde z politické strany, za kterou byl zvolen, tak by se současně měl vzdát i výhod, které za tuto politickou stranu získal. To si myslím, že je přece také logická věc. A jestliže někdo odešel z Věcí veřejných, tak by měl také odejít z vlády, do které byl nominován za Věci veřejné, a tohle už je ústavní problém!

A já se ptám pana předsedy vlády: Za koho nyní sedí ve vládě zástupci tzv. platformy, za jakou skupinu, sílu, jaká je jejich legitimita, jak se tam vlastně ocitli? A budou zneužívat pozice ve vládě k tomu, aby propagovali novou politickou stranu, aby pro ni získávali výhody v rámci politické soutěže, ačkoliv je nikdo nevolil, ačkoliv nemuseli překonat pětiprocentní hranici v soutěži s ostatními politickými stranami? To je přece nefér! To přeci všichni cítíme, lidé to tak cítí a žádná krásná slova nebo poukazování na kohokoliv jiného nesejmou z této vlády zodpovědnost za porušování základních principů politické kultury. Ať jdou odpadlíci do Sněmovny, ať nesedí ve vládě, ať tedy tolerují vládu z Poslanecké sněmovny. Ale úplně nejlepší by bylo, kdyby byly nové volby. Jestliže se takhle překresluje mapa, jestliže se takhle překresluje výsledek rozhodnutí voličů, tak je nejlepší, aby voliči znovu mohli rozhodnout – tak jako v Holandsku: vláda ztratila podporu, rozpustí se holandský parlament a budou nové volby. Proč nemůžeme následovat zemi, kde je mnohem kvalitnější a validnější demokracie než v ČR s mnohem delší tradicí? (Potlesk poslanců ČSSD.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Další faktická poznámka – pan poslanec Pavel Kováčik. Prosím.

Poslanec Pavel Kováčik: Paní předsedkyně, vážená vládo, kolegyně a kolegové, už jsme se dostali do pasti diskuse o tom, zdali přeběhlictví je přeběhlictvím, či nikoliv. Já rozumím, mám též pocit, že vláda postavená na přeběhlictví je, jemně řečeno, absolutně nelegitimní, ale myslím si, že se tím dostáváme do pasti zástupného problému. Sám problém přeběhlictví je vážný, ale z hlediska toho, proč tady dnes jsme, si myslím, že je zástupný. Tady jsou přece problémy, které je třeba řešit, problémy, které mají ti, kteří přišli o práci a nemohou ji zpátky najít, problémy těch, na které dopadají vysoké nepřímé daně – daň z přidané hodnoty, spotřební daň atd., problémy těch, kteří vyšli na Václavské náměstí a kteří mají obrovskou solidaritu a obrovskou sympatii i od těch, kteří se na to náměstí nedostali. A v tomto smyslu diskuse o tom, jestli přeběhlictví je mezi vládou a opozicí, nebo jestli je vnímáno mezi jednotlivými stranami nebo ze strany pryč, mi připadá zástupná. Ostatně řečeno s klasikem, ať nazvu lejno růží, po růží přece vonět nezačne!

Děkuji. (Potlesk poslanců KSČM.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: A budeme pokračovat v obecné rozpravě. Pardon, ještě jedna faktická poznámka – pan poslanec Rath. Prosím.

Poslanec David Rath: Dámy a pánové, panu poslanci Gazdíkovi uniká jedna poměrně klíčová věc a tou je motivace případných přeběhnutí nebo setrvání, protože tady spíš než o přeběhnutí jde o neuvěřitelné setrvávání. Něco asi jako když vás chytne klíště, tak tady se paní Peake a lidé kolem ní drží moci a funkcí, jako klíšťata se drží třeba vaší šíje. Takže v tom je ten problém, protože pokud pan poslanec Huml přeběhl, tak přeběhl ze zátku do podzámků. To myslím, že žádnou výhodu mu nepřineslo a žádnou funkci tuplem ne!

Víte, paní místopředsedkyně Peake, možná byste se měla zamyslet. Vy ještě nemáte to nové jméno pro svoji stranu, co kdybyste se jmenovali klíšťata? (Smích a potlesk zejména v levé části sálu.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Pan místopředseda Zaorálek – faktická poznámka.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Tak, já ještě prosím vás, víte, já bych chtěl jenom se pokusit říci, v čem si myslím, že je úplně základ celé té věci. Já myslím, že základ problému přeběhlictví v této zemi vznikl, když tady skončily volby poměrem 100 : 100. Když prostě skončily volby poměrem 100 : 100 tehdy, tak to byla jasná výzva k tomu, aby tady vznikl nějaký dialog a rozhovor o tom, jak pokračovat v zemi, kde voliči prostě takto rozhodli půl na půl. A tehdy, místo toho, abychom si řekli "tak hledáme nějakou dohodu, která by byla efektivní pro reformy v oblasti penzí a v celé řadě dalších dlouhodobých věcí", tak místo toho tehdy to byla vláda Mirka Topolánka, která se rozhodla, že existuje jednodušší způsob: místo hledání dialogu a nějakého smíru vlastně i ve společnosti se vydáme cestou, že přetáhneme dva poslance a nějakým způsobem je zkorumpujeme. Tohle je to, co je tím zločinem, který začal vyklánět a odklánět českou politiku do bahna jakési tekuté demokracie, ve které se podle mě nedá dlouho být. A i tady tato vláda dokonce, protože jako kdybyste tušili, že to je špatně, jste si dali do svého prohlášení, že nebudete stát na přeběhlictví, tak ve skutečnosti to, co dneska děláte – vy znovu vytváříte netransparentní prostředí, kde budete vládnout jako dvě strany s deseti dvanácti individui, protože to nebude žádná politická strana zpožívající se programu nebo nějakým voličům, a vy budete vládnout – opakují – jako na tom Slovensku, kde se bude diskutovat o tom, kolik vás ta individua stojí. A pokračujeme v tom, co se tady začalo už od pana Topolánka.

Tohle není normální způsob parlamentní demokracie a tohle musí jednou skončit! (Potlesk poslanců ČSSD.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Teď s přednostním právem – dívám se, jestli ještě někdo k faktické poznámce, ale nehlásí se – s přednostním právem má slovo paní předsedkyně poslaneckého klubu Věcí veřejných Kateřina Klasnová. Prosím.

Poslankyně Kateřina Klasnová: Vážená paní předsedající, děkuji vám za slovo.

Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, po květnových volbách v roce 2010 jsem byla jednou z mála ve Věcech veřejných, kdo nechtěl vstupovat do vládní koalice, s vědomím předchozích zkušeností vládních angažmá menších politických stran, ať už se jednalo o Stranu zelených, Unii svobody či kdysi ODA. Z opozičních lavic se nicméně dá prosadit výrazně méně než z vlády. A já si stojím za výsledky práce, které Věci veřejné v rámci koalice prosadily. Věcem veřejným se s vládou podařilo prosadit 54 konkrétních programových bodů, mezi které například zahrnuji prosazení nového zákona o veřejných zakázkách, jmenovité hlasování členů vlády při rozhodování o majetku, prosazení přímé volby prezidenta, státní maturity či trestněprávní odpovědnost firem. Nesmím opomenout ani zachování stravenek či zrušení poplatku za položku na receptu. A mohla bych pokračovat.

Tato pozitiva a konstruktivní výsledky téměř dvouleté koaliční spolupráce rozhodně nechci přecházet. Nejsem z těch, která by nahlížela na svět a politiku jen černobíle a zatracovala vše minulé i přes hluboké lidské a politické zklamání, které jsem v minulých dnech a týdnech zažila. Nezříkám se ani podílu viny strany Věci veřejné a spoluzodpovědnosti Věcí veřejných na současné politické krizi. Odmítám ale jen vinu – jen a pouze vinu Věcí veřejných.

Za téměř dvouleté koaliční soužití Věci veřejné nedostaly jasnou a jednoznačnou odpověď na garanci zachování neprolomitelnosti těžebních limitů, zrušení anonymních akcí či další zpřísnění zdanění hazardu. Koaliční partneři své jasné slovo stále odsouvali, své postoje změkčovali a zpochybňovali své závazky. Ostatně včerejší jednání Senátu o zrušení doživotní trestněprávní imunity je toho jasným důkazem. Jakkoli bylo omezení imunity součástí koaličního prohlášení a pod návrhem byly podepsáni zástupci koalice i opozice, byla to právě ODS, která včera tento návrh v horní komoře podpořila pouhými dvěma hlasy. Dvěma hlasy z 25členného sboru senátorů.

A na této, respektive 38. schůzi máme parodii na celostátní referendum, kde se nevěle TOP 09 a ODS schválit plebiscit přímo promítla do

předložené novely ústavy. Máme zde také novelu zákona o důchodovém pojištění. Zde sice díky Věcem veřejným nedojde ke zmrazení důchodů, nicméně není dořešena takzvaná mezigenerační solidarita, umožňující dětem přispět jedno procento ze svého pojistného na důchody svých rodičů, třebaže tato podmínka důchodové reformy byla součástí koaliční smlouvy. Na 38. schůzi budeme řešit také Senátem vrácený zákon o ochraně ovzduší, který byl sice původně z vládního pera, ale ministr Chalupa ho možná záměrně na půdě Sněmovny neuchránil před vlivem lobby. Vůle systémově změnit jednací řád Poslanecké sněmovny, aby k podobným případům nedocházelo, je opět minimální, třebaže změna jednacího řádu byla také součástí koaliční smlouvy a balíčku protikorupčních opatření. A takto bych mohla opět pokračovat.

I naše důvěra v personální složení vlády dostávala významné trhliny a přispěla k tomu, že drtivá většina poslaneckého klubu Věcí veřejných již nemá důvěru ve slovo premiéra a vládního kabinetu. O to více, kdy se stejný politik se svým koaličním partnerem TOP 09 dvakrát aktivně opřel o přeběhlíky. Získávání přeběhlíků tak posvětil na pravidlo a opakovaně použitý princip, a to jak během loňského dubna, tak během letošních dubnových dní, kdy opětovně stáli a nadále stojí za takzvanou platformou. Ač jsem v politice programově spíše stoupenkyně věcného a konstruktivního tónu, tak toto nemohu premiéru Nečasovi a ostatním představitelům vládní koalice odpustit. Právě oni mnohokrát Věci veřejné moralisticky kárali a nyní jsou to právě oni, kdo posvěcuje princip přeběhlictví na plnohodnotný politický normativ. Na principu přeběhlictví chtějí stavět legitimitu vlády i legitimitu všech od tohoto dne vznikajících zákonů a státních norem.

Právě proto, že jsem ctěla koaliční smlouvu, připomínám dnes její platný dodatek: Koaliční strany se zavazují, že nebudou v případě hlasování o nedůvěře či důvěře vládě hledat podporu mimo poslanecké kluby koaličních stran, ale – a zde zdůrazňuji – ani separátně mezi jednotlivými poslanci koaličních stran a nepostaví fungování vlády na přeběhlících. Když tento princip premiér opustil, tak opakovaně mediálně avizoval, že nepostaví důvěru vlády na – cituji: "Volných radikálech, ale pouze na poslaneckém klubu." A já se ptám: Kde je tento poslanecký klub?

To jsou důvody, proč dnes osobně budu hlasovat proti důvěře vládě. Nejsem však stoupenec politické destrukce a to stejně vyznává i politická strana Věci veřejné. Pokud dnes vláda přežije a přežije současné složení Poslanecké sněmovny, Věci veřejné touto cestou odmítají jít a rozhodly se zhostit role konstruktivní opozice. Rozhodli jsme se zhostit role politické síly, která podpoří kvalitní zákony, které ctí hodnoty a program Věcí veřejných z pera vládního kabinetu či pera opozice. Na této, respektive 38. schůzi jsou to například dvě novely zákoníku práce z pera sociální demokracie.

Nadále budeme velmi bedlivě sledovat, jak je naplňována litera programového prohlášení, jak vláda dořeší omezení anonymních akcí, jak vláda napraví chyby a nedostatky systému výplat sociálních dávek.

Premiér zde hovořil o nutnosti reformy. Já se ptám: Kde je úspora vyplývající ze sociální reformy? Kde je reforma zdravotnictví?

Budeme dále sledovat, zda vláda bude ctít neprolomitelnost těžebních limitů či skutečně prosadí další přitvrzení zdanění hazardu. Bude nás velmi zajímat dořešení prováděcího zákona k přímé volbě prezidenta tak, aby nezůstala možnost přímo volit prezidenta jen prázdným slibem jako v případě omezení imunity, ale i otázka zavedení celostátního referenda, o které jsem již hovořila, či rozšíření pravomocí Nejvyššího kontrolního úřadu či kontrola hospodaření Lesů České republiky a samozřejmě i majetkové narovnání s církvemi tak, aby návrat majetku byl skutečně transparentní.

Tyto zásadní body a mnohé další jsou témata, která budeme velmi bedlivě sledovat a usilovat o jejich dořešení v duchu programu a závazků Věcí veřejných a ostatně i na papíře alespoň deklarovaného programového prohlášení. Nechceme sehrávat roli věčného negativisty, který jen kritizuje a automaticky vše vládní haní. Rozhodně ale nehodláme podporovat veškeré návrhy zákonů bez výhrady, které prošly na vládě do 11. 4., tak, jak nám v Kramářově vile navrhl pan premiér.

Ostatně proto jsem sama dobrovolně odstoupila z pozice místopředsedkyně Sněmovny, proto, abych nebyla zavázána této vládě postem, proto, abych mohla hlasovat podle svého vědomí a svědomí o kvalitních legislativních návrzích korespondujících s programem Věcí veřejných.

Dovoľte mi být trochu osobní na závěr a vzkázat svým již bývalým kolegům a hlavně vicepremiérce Karolíně Peake: Co platno člověku, kdyby i celý svět získal, ale na své duši škodu utrpěl.

Děkuji. (Potlesk.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Další přednostní přihláška je od pana předsedy poslaneckého klubu ODS Zbyňka Stanjura. Prosím.

Ještě oznamuji, že pan poslanec Michal Doktor má náhradní kartu číslo 32.

Slovo má pan předseda Zbyněk Stanjura.

Poslanec Zbyněk Stanjura: Hezké takřka poledne.

Na začátek musím říci, že na rozdíl od svého kolegy, předsedy klubu ČSSD nevím dopředu, o čem budou mluvit poslanci z našeho klubu, ale máte asi své poslance dobře přečtené, protože už jste dopředu avizoval, co který váš poslanec řekne v rozpravě.

Já myslím, že problém těch, kteří tady sedí roky, je to, že pak se snaží

nám všem namluvit, že svět začal v roce 2010, v nejhorším případě v roce 2006. A protože jsem tady s vámi neseděl tolik let a nesedím, tak jsem se podíval do počítače a zkusím posunout náš pohled ještě o čtyři roky dál.

Rok 2002 až rok 2006. Existuje stojičková většina – stojičková, ne větš – a tvoří ji sociální demokraté. A padají jim preference. Dejme tomu. Pak jsou volby v roce 2004, což je přesnější měření nálad veřejnosti než preference. Dvoje volby. Nejdříve byly v květnu volby do Evropského parlamentu, kde nejsilnější vládní strana obsadila hezké páté místo se ziskem 8,78 % hlasů při volební účasti 28,32 % hlasů. To znamená, že jste přesvědčili 2,49 % oprávněných voličů České republiky. 2,49 %, anebo podle účasti necelých 9 %. A nebyly předčasné volby. Představte si to. Přestože ve vaši stranu nemělo důvěru podle voleb 91,3 %. Ale může se stát, že to byli personálně jiní sociální demokraté. Tak se podívejme.

Lubomír Zaorálek – který se teď ke mně otočil zády – byl v té době předsedou Poslanecké sněmovny. Nenavrhoval, aby odešli do opozice, když mají tak malou důvěru veřejnosti. Bohuslav Sobotka byl ministrem financí a mám dojem, že i místopředsedou ČSSD, v těch stranických funkcích se možná pletu, ale jistě byl místopředsedou vlády a ministrem financí. Jiří Paroubek byl posléze o rok později premiérem České republiky. V té době byl ještě sociálním demokratem.

Pak ještě byly krajské volby – abych nepřipomenul lepší výsledek sociální demokracie, to by nebylo ode mě hezké – a v těch volbách získali 14,03 %, takže je vidět, že od května do října a listopadu se jim podařilo přesvědčit dalších 5 % občanů. To při volební účasti 29,62 % znamenalo, že je podporovalo 4,16 % oprávněných voličů a 95,84 % je nevolilo. Byly předčasné volby při tak nízké podpoře vlády a nejsilnější vládní strany? No nebyly. Nebyly. Jak to řešili sociální demokraté? Dvakrát vyměnili premiéra. Ale od té vlády neodešli. Nešli do opozice při tak nízké – a teď bych mohl jmenovat všechna ta silná slova, která tady dnes řekl pan Zaorálek nebo pan Sobotka.

A celkem pětkrát se hlasovalo o existenci vlády. Čtyřikrát o důvěře a jednou o nedůvěře. Jednou jedinkrát nejsilnější opoziční strana ODS vyvolala hlasování o nedůvěře. Sociální demokraté si nejdříve chtěli ověřit, potom co sami potopili svého prezidentského kandidáta, jestli má premiér Špidla důvěru, tak si o tom hlasovali. Získali 101 hlasů. Potom vyměnili předsedu Špidlu za předsedu Grosse. Dnes se k tomu Grossovi nechťejí znát. Jeho ministři, jeho místopředsedové, jeho nejbližší spolupracovníci. Pan místopředseda Zaorálek říkal v nějaké televizi, citoval to tady kolega Lukša – "věřil jsem Grossovi, jsem idiot". (Potlesk zprava.) V té době hlasovali pro důvěru vládě. A pak přišlo hlasování v květnu 2005. Nový premiér Gross odešel, přišel pan premiér Paroubek, hlasování opět dopadlo 101 : 99. A hle, jaké překvapení, když jsem se díval na sjetinu, můžete se

podívat, je to na webu, kdo hlasoval pro a kdo proti. Kdo byl tím 101. hlasem, který udržel vládu sociální demokracie, vládu Jiřího Paroubka, Bohuslava Sobotky, Davida Ratha a mohl bych jmenovat další. No, poslanec za ODS Kott, který šel z podzámčí na zámek, když použiji vaši dnešní rétoriku, pánové. (Potlesk zprava.) Já už jsem jednou říkal, že to byl kolega z České Lípy, tam se nám nějak nedařilo udržet naše členy z ODS, to je prostě dlouhodobý problém. (Potlesk zprava.) Nestyděli se, neštíteli se toho hlasu a byli rádi, že ještě ten rok u vlády zůstali. Byli rádi. A dneska nás tady budou školit ti samí kolegové z Poslanecké sněmovny, Lubomír Zaorálek, Bohuslav Sobotka, Michal Hašek, David Rath. Jeden za druhým sem budou chodit a říkat, že je to špatně. Ale svět nezačal v roce 2010 ani v roce 2006. A jak ta čestná sociální demokracie zareagovala na bezesporu ideové procitnutí našeho bývalého kolegy poslance? Jestlipak mu dali nějakou funkci? Překvapení – dali. Stal se předsedou středočeské pobočky VZP, kterou tehdy ovládal David Rath.

Takže dámy a pánové, svět nezačal důvěrou vládě v létě 2010 ani v roce 2006. Ano, vzniká nový politický subjekt. Popravdě řečeno, není to ani poprvé a pravděpodobně ani naposled v dějinách českého parlamentu. Takhle vznikla Unie svobody, ale také TOP 09, také LEV 21. Neslyšel jsem vaše silné výroky k tomu, když vznikl LEV 21, aby tito lidé ihned odešli a položili mandát.

Já vím, že vám se nelíbí debata o přeběhlících, protože byste museli přiznat, že první přeběhlík nebyl ani Melčák, ani Pohanka, ale Kott, a byl to přeběhlík od ODS k ČSSD. Proto tady matete veřejnost a zahajujete historii českého parlamentu v roce 2006. Ale bylo to v roce 2002 a v roce 2005 a byli jste to vy, kteří jste si koupili poslance Kotta a kteří jste byli rádi, že on je ten 101. hlas. Je to na sjetinách. Dneska ráno jsem se díval, jak kdo hlasoval. Pan předseda Zaorálek vedl debatu jako předseda Sněmovny.

Padalo tady z úst vašich řečníků, jako že vládu možná podpoří ti, kteří se bojí trestního stíhání. Tak jediný, kdo se bát nemusí, je ten jediný přeběhlík v této Sněmovně, kterého jsme nevydali k trestnímu stíhání. A čirou náhodou je to zase přeběhlík od vlády k opozici, čirou náhodou je to zase přeběhlík k vám a čirou náhodou jsme ho nevydali k trestnímu stíhání. Takže ten se opravdu toho trestního stíhání bát nemusí, protože využil svého práva na imunitu. (Potlesk zprava.)

A vůbec jste přinesli jakoby nový pohled na politiku. Ten, kdo podporoval vládu a bude ji podporovat nadále, je odpadlík nebo přeběhlík. To by mohlo platit v případě, že měníte premiéra, jako jste to dvakrát udělali vy ve svém posledním funkčním období, nebo když vláda změní program. Nic takového se nestalo.

Každý z nás má samozřejmě právo změnit názor a rozhodnout se, že bude hlasovat jinak, než hlasoval před dvěma lety. To je naprosto legi-

timní. Myslím si, že nikdo nemůže nikomu přikazovat, jak má hlasovat. Ale vydávat to za nějaké hrdinství, když někdo změní názor, a naopak špinit a pomlouvat ty, kteří svůj názor nemění, to si myslím, že není úplně správný přístup.

Takže dámy a pánové, ať i opozice začne u sebe, protože ten svět opravdu nezačal před dvěma lety. A já vám budu připomínat, co jste tady dělali a jací jste byli. Já tu na rozdíl od vás nesedím deset, dvanáct, čtrnáct let, takže si možná nepamatuji přesně tu rozpravu.

Vystupoval i pan kolega Jandák a teď si vzpomínám, i on byl ministr té Paroubkovy vlády. I on vládl s podporou pana poslance Kotta. Jsem rád, že jste po těch letech prohlédli, že dneska by vám to už vadilo a určitě byste z takové vlády odešel.

Dámy a pánové, děkuji vám. (Mohutný aplaus.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Mám zde tři žádosti o faktické poznámky v pořadí pan poslanec Rath, Lubomír Zaorálek a pan kolega Opálka. Prosím.

První faktická poznámka – poslanec Rath.

Poslanec David Rath: Dámy a pánové, ten bouřlivý potlesk byl sice hezký, ale když vyprávíme o minulosti, tak bychom měli o ní vyprávět tak, jak skutečně byla.

Někdo by mohl říct, že pan poslanec Stanjura je trochu nechytrý, někdo by mohl říct, že naopak záměrně manipuluje, a že je tedy neférový.

První přeběhlík, který tady byl, byl jakýsi poslanec Teplík ze sociální demokracie, kterého přetáhla vaše vláda. To byl jeden z prvních a za to jste se mu odměnili, že jste z poslance sociální demokracie udělali v příštím volebním období po volbách poslance za ODS. A to říkám z hlavy, protože si to pamatuji. Taky jsem tady tehdy nebyl a nemám to tak pěkně nastudováno, načteno. Vy jste na to měl čas, o to hůř, že tady manipulujete fakty. (Zvyšuje hlas.)

Další fakt a lež, ze které vás usvědčuji, je, že poslance Kotta jste vyloučili vy za to, že se tady opil. Ale to, že tady byl opilý opakovaně váš koaliční partner ministr Kalousek, který se tady potácel, tak za to jste mě dali omluvu, že se mu mám omluvit! Takto vy měříte stejným metrem! Takže svého poslance Kotta jste vyloučili za opilost a svého koaličního partnera kryjete a ještě trestáte ty, kteří na to upozorní. To je vaše morálka! Takže to je tato věc.

Za další. Poslanec Kott neodešel k sociální demokracii – další vaše lež! Záměrná lež! Odešel k Unii svobody. Víte, co byla Unie svobody? Přeběhlíci, odpadlíci z ODS, kteří spáchali sarajevský atentát na vašeho předsedu Klause. Čili on odešel k vašim lidem do Unie svobody. Se soci-

ální demokracií neměl nic společného. Takže vy jste za opilost vyloučili poslance a vzali jste si ho do své filiálky, která v tu dobu nebyla tak úplně s vašim hlavním proudem na tom v pořádku a fér. (Upozornění na časový limit.) Taková je pravda.

A teď tleskejte té pravdě! Ne těm lžím! (Slabý potlesk zleva.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Další faktická poznámka pan místopředseda Zaorálek. Prosím.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Tak opravdu pan Stanjura to neuvěřitelně zrelativizoval, tak dovolu, abych já řekl rychle ta úplně základní fakta. Já jsem řekl, pan Topolánek v tom roce 2006 se vydal v té situaci sto na sto a hledal poslance, které by přetáhl. Já si nepamatuju, že by premiér Špidla se vydal a hledal poslance, který by byl ve finančních potížích či jiných, aby z něho vytvořil podporu koalice. To bylo tak, jak řekl pan poslanec Rath. Prostě byl vyhozen a vstoupil do nejbližší strany – Unie svobody. Ale nebylo to tak, že náš premiér jako Topolánek, jako nyní premiér Nečas obcházejí poslance a přesvědčují je, že mají –. To je zásadní rozdíl, vy jste z toho udělali systém.

A vy říkáte, že vás nemáme školit? Nezlobte se, to by bylo dobré, kdybyste si vzali poučení z toho, jak my jsme řešili ty složité vnitřní situace ve straně. My jsme prostě vyhlásili demisi! Pokaždé jsme vyhlásili demisi, ta vláda! A pokusili jsme se složit novou koalici. To je regulérní postup, který se dělá v celé západní Evropě. (Zvyšuje hlas – velmi intenzivně.) Prostě podá se demise, neloví se poslanci! Tenhle váš zvyk nahánět je, když vláda padne, tak si nějak pomůžeme, přerovnáme to a vybudujeme to prostě svépomocí, kutilstvem ústavním jednoho po druhém. To je to špatně. To Špidla nikdy nedělal! To dělal Topolánek a Nečas! (Potlesk zleva.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Pan poslanec Opálka – faktická poznámka.

Poslanec Miroslav Opálka: Děkuji, paní předsedkyně.

Já zde nebudu hodnotit vystoupení pana kolegy Stanjury, ale chci upozornit na politickou kulturu, která se přenesla nejenom do Poslanecké sněmovny, ale i do médií. A to je to, že se nebavíme o argumentech, o merituu věci, o obsahu, ale jakmile si někdo dovolí přijít s nějakou kritikou, tak jako by se vytáhla složka a všechny jeho bývalé hříchy se použijí na to, aby tento poslanec byl smeten návalem informací o tom, co všechno v minulosti udělal. Já si myslím, že to je asi přesně to, co má ta koalice ve vinku, protože to uplatňuje už druhým rokem, a jak jsem si všiml i v televizi

– překřičet a ukřičet oponenta, jaký je on, a ne, ne na diskusi nad tím, kde je pravda v tom obsahu a o čem se vlastně chceme bavit.

Je to smutné, protože to představuje, a já už jsem to tu jednou řekl, takovou hru na pískovišti, kdy se pak začínou děti ne překřičovat, ale mlátit lopatičkami, a nejde o to, ukazovat veřejnosti, že se bavíme o tom, jaký máme program, proč ho uplatňujeme, v čem je lepší, v čem je horší, ale že se stavíme do role soudce a obžalovaného a ten precedent je vždycky nějaký hřích, který byl v minulosti. Byl bych rád, kdyby tady tyto metody z Poslanecké sněmovny vymizely, neboť přesně tyto metody otravují občany. Ukazují jim, jako bychom byli všichni stejní, a neumíme se domluvit, protože na každého existuje nějaká složka, co v kterém čase kdy provedl, řekl, udělal.

Děkuji. (Tleskají poslanci KSČM.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Prosím pana poslance Koskubu – faktická poznámka, poté pan poslanec Kubata – faktická poznámka, poté pan poslanec Rykala – faktická poznámka. Pan poslanec Koskuba, prosím. Faktická poznámka

Poslanec Jiří Koskuba: Děkuji, paní předsedkyně. Dámy a pánové, na rozdíl o předchozích hlasováních o nedůvěře vládě jsem byl rozhodnut, že tentokrát mluvit nebudu. Můj předřečník mě v mnohém předběhl. Já se totiž domnívám, že občané venku ani nečekají, že zde budeme sáhodlouze mluvit, ale čekají jediné na to, jak dopadne výsledek hlasování. Druhou věcí je, že občané stejně jako my už jasně vědí, jak to hlasování dopadne. A to si ani my zde nebudeme zastírat.

Byl jsem hluboce dojat projevem paní vicepremiérky a čestně zde před vámi říkám, že mu nevěřím ani za mák. Nicméně ona stejně jako já a stejně jako pan kolega Stanjura nepatříme k těm dinosaurům, proti kterým část současné vlády bojovala. Já jsem zde nový stejně jako pan předseda poslaneckého klubu Stanjura. A já jsem šokován, co jsem zde od něj též slyšel, jak se umí krásně hrabat v minulosti.

A víte, co mi na tom na všem nejvíc vadí? I kdybych připustil vše to, co zde říká, tak on svým způsobem pravil to: když dříve někdo ze sociální demokracie ukradl rohlík, tak my jsme dnes oprávněni ukrást stát.

Já se omlouvám, já si myslím, že se sem spousta lidí dostala z naprosto jiného důvodu, a hrabat se v minulosti je trapné, ubohé a venku to nikoho nezajímá. Ti lidé moc dobře vědí, co chybí této Sněmovně napáchala. Teď měla možnost to změnit. Není k tomu vůle a může krom jiných za to právě ta čestná paní vicepremiérka.

Děkuji. (Potlesk.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Faktická poznámka – pan poslanec Kubata. Faktická poznámka ještě pan místopředseda Sněmovny Zaorálek.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Já bych chtěl ještě fakticky zareagovat konkrétně na to, co zaznělo v projevu pana premiéra, a rád bych vrátil tu debatu k věcem, které mi připadají podstatné.

Pan premiér řekl, že mdlého rozumu jsou ti, kteří nechápu čísla, která tady přednesl, která se týkala chudoby a sociálních poměrů v této zemi. Já bych rád řekl, že čísla, která tady uváděl, která se týkají chudoby, jsou tři, nejméně dva roky stará, a že bych ho chtěl korigovat třeba jinými čísly: že rodiny s dětmi jsou dneska v žebříčku evropských zemí na pátém nejhorším místě, že za poslední rok o 70 % narostla státní sociální podpora, že se projevil v naší zemi nový fenomén, a to je chudoba těch, kteří pracují, a že jsem přesvědčen, že situace, kterou tady vyličil premiér, co se týče poměrů sociálních v zemi, byla falešná. Sociální podpora v této zemi je pouhých 3,6 miliardy korun. Je to v něčem velice malé číslo v porovnání s těmi desítkami miliard, o kterých jste tady mluvil, že jsou tunelovány způsobem, který vládu nezajímá.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Faktická poznámka pan poslanec Jan Kubata. Prosím.

Poslanec Jan Kubata: Vážená paní předsedkyně, dámy a pánové, já jsem slušně pustil pana místopředsedu, takže se musím vrátit ještě trochu zpátky a lehce zareagovat. Já jsem ze zvýšených hlasů pana kolegy Zaorálka a pana kolegy Ratha pochopil, že pan Stanjura řekl do živého. Musím nicméně k té faktické otázce říci, že ano, pan poslanec Teplík byl na kandidátce ODS a byl legitimně zvolen, pane poslanče Rathe prostřednictvím paní předsedající. To je opravdu něco jiného, než když uděláte z poslance Kotta předsedu VZP. Děkuji.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Pan poslanec Adam Rykala – faktická poznámka.

Poslanec Adam Rykala: Děkuji za slovo, vážená paní předsedkyně. Já bych se chtěl také obrátit na předsedu klubu ODS vaším prostřednictvím. Chtěl bych se zeptat – já si to moc nepamatuji, byl jsem moc mladý na to období, které tady připomínal, ale pamatuji si jednu věc. V období v roce 2002 až 2006 pan Dalík, který byl poradcem předsedy ODS, nabízel 10 mil. korun poslanci Kořistkovi za to, že podrazí vládu sociální demokracie a bude hlasovat proti vládě sociální demokracie. Byl to tajemník předsedy ODS

Mirka Topolánka. Takže už v té době se ODS snažila korumpovat poslance, už v té době si kupovala poslance v této Sněmovně. A my jsme toho svědky nadále.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Ještě faktickou poznámku? Nevidím žádnou žádost, pokračujeme tedy v rozpravě. Slovo má první bez přednostního práva. Mám zde napsáno Bohuslav Sobotka, nejsem si jistá, zda nechtěl vystoupit v rámci přednostního práva. Takže dostává slovo pan poslanec Michal Hašek. Prosím.

Poslanec Michal Hašek: Děkuji za slovo. Vážená paní předsedkyně, vážené kolegyně, vážení kolegové, vládo, v tomto volebním období je to už podruhé, kdy se vláda premiéra Petra Nečase uchází o důvěru Poslanecké sněmovny. Řekněme si se znalostí věci, že i když pravděpodobně dnes tu důvěru velmi těsně získá, už to nebude vláda s podporou občanů České republiky, ale vláda s podporou 102, 103, 104 – nevím, jak dopadlo ranní přepočítávání oveček ve Státních aktech – poslankyň a poslanců Poslanecké sněmovny, kteří byli nejrůznějšími způsoby získáni pro to, aby dnes pro vládu hlasovali.

Ten rozdíl je velmi podstatný, protože v roce 2010, tehdy poprvé premiér Nečas opřel mandát vlády o tehdy – byť se nám to nelíbilo, respektovali jsme výsledky voleb – o tehdy většinový názor ve společnosti, kde strany tvořící vládní koalici, byť nevítežily ve volbách, měly většinu na půdě Poslanecké sněmovny a realizovaly svůj volební program. Nyní ale vláda podporu společnosti ztratila.

Jak všichni víte, 90 % občanů České republiky si přeje konec vlády, většina občanů České republiky si přeje nové volby. Když dají lidé veřejně najevo svůj občanský názor, dozvedí se tady – a to mě velmi mrzelo dnes na pana předsedu vlády, opravdu velmi mrzelo – dozvedí se tady dnes, že jsou mdlého rozumu. Já jsem přesvědčen, dámy a pánové, že taková slova sem, na půdu Sněmovny, prostě nepatří. Můžeme mít jiný názor, ale respektujme to, že jsme demokratický stát a že v demokratickém státě každý má svobodné právo takový názor vyjádřit, a vyjádřilo ho i sto tisíc lidí, kteří přišli na Václavské náměstí, vyjadřují ho statisíce lidí, kteří se scházejí v jiných městech České republiky, kteří dávají najevo svoje názory formou nejrůznějších petic, internetových a facebookových diskusí apod. To je demokracie. A tady platí, co říkal pan premiér. Prostě možná se mu to nelíbí, ale musí vzít najevo, nebo musí vzít na vědomí, že občané v České republice mají dost způsobu vládnutí, který předváděla vláda Petra Nečase, a dávají to hlasitě najevo. Dávají to najevo nejvíce od roku 1989.

Vy nám tady vyčítáte, kolegyně a kolegové z pravice, že nové volby by přivedly k vládě levici, a dokonce říkáte, že vlastně je to věc, která by po-

vzbudila komunistickou stranu. No nikdo jiný než vaše vláda, pane premiére prostřednictvím paní předsedající, neudělal za posledních dvacet let pro růst preferencí KSČM víc než vy. Byla to koalice ODS, TOP 09 a Věci veřejných, která v posledních dvou letech svou praktickou politickou činností bohužel přispěla k tomu, že rostou preference Komunistické strany Čech a Moravy. To je tvrdá realita, kterou je potřeba si přiznat. Možná je vám nepříjemná, ale prosím, skončete s těmi povídačkami o tom, jak tady vlastně musíte bránit zemi před nástupem levice. Vy sami posilujete preference levice tím, jakou politiku provádíte a jaké jsou dopady této politiky na lidi.

Vaši ministři potkávají vaše voliče a poslouchají věty, které možná neradi slyšíte. Já tady budu citovat, co se dozvěděl při návštěvě litoměřického úřadu práce váš ministr práce a sociálních věcí za TOP 09 pan Drábek. Pan ředitel litoměřického Úřadu práce mu řekl toto: "Svou politikou jste způsobili to, že občané ztratili důvěru ve stát a jeho instituce, že se v důsledku toho aktivizují různé extremistické až fašizoidní skupiny a roste kriminalita, a hlavně, že komunistům rapidně stoupají preference. To je velmi hanebný výsledek vašeho dvouletého vládnutí. To nepadá jen na vaši hlavu, ale i na hlavu premiéra Nečase. Prosím vás, vyřídte mu to." Já nevím, pane premiére, jestli vám to pan ministr Drábek vyřídil, ale toto byl vzkaz vašeho voliče a myslím si, že to už není vzkaz ojedinelý.

My ale, vážené kolegyně a vážení kolegové, bohužel nežijeme v zemi, kde jsou názory občanů důležitější než přílnavost k vládním křeslům, a proto dnes Česká republika může získat vládu, kterou nikdo nechce, ale která přesto bude dál vládnout jako vláda nechtěných a jako vláda odmítaných. V projevu premiéra jsme tak slyšeli prakticky ta stejná slova, ty stejné sliby místo toho, že místo ohnivého boje s korupcí a nekompromisního napravování politické kultury a smrští reforem se už dnes důvody pro další existenci vlády smrskly spíše na rozpočtové škrtky, zvyšování daní a údajně několik reformních zákonů. A samozřejmě potom platí ještě již mnou vyřčené, pak je tu ono strašidlo převzetí vlády České republiky levicí.

Ale musím se zeptat: Opravdu chcete na oltář této vlády položit důvěru lidí v politický systém jako takový? Protože dnes, dámy a pánové, tím skutečným předmětem hlasování bude opravdu zachování zbytku důvěry lidí v politiku, v systém. Už ne v jednotlivá jména, ne v jednotlivé politické strany. O důvěru dnes totiž žádá vláda, která největší měrou v listopadové éře nalomila důvěru lidí v politiku jako takovou a která, jak už jsem řekl, přivedla na náměstí už statisíce lidí, kteří žádají její odstoupení a žádají také nové volby. Vláda namísto alespoň částečné sebereflexe má pro tyto lidi bohužel spíše slova posměchu, a občas slyším dokonce i něco, co už se nebojím nazvat urážkami. Toto prosím, dámy a pánové, říká vláda, která tvrdí, že chce zvedat politickou kulturu v naší zemi.

Máme tady vládu, která opět žádá o důvěru, a na rozdíl od hlasování před dvěma lety vláda neví, jestli tu bude poslanecká většina, nebo ne. Dlužno dodat, že kdyby platilo slovo předsedy vlády České republiky, už bychom tu dnes takto nebyli, protože by Sněmovna byla před několika dny rozpuštěna a země by se připravovala na nové volby. Pan premiér a vláda si však bohužel zřejmě s takovými věcmi, s takovými sliby, závěry a deklacemi hlavu příliš nelámou a jasný, veřejnosti daný závazek, že pro ni co si, co lze donekonečna měnit a upravovat. Nejenom že zde nesedí nový poslanecký klub Karolíny Peake, jak požadoval ještě před pár dny premiér a také celé vedení ODS, ale nemáme tady ani tzv. smluvní a podpisy garantovanou podporu vládě, jak tentýž premiér a totéž vedení Občanské demokratické strany požadovali opět ještě před několika dny. Budu citovat: "Nepřistoupím na žádný způsob postupné agonie této vlády zmitající se v závislosti na tom, jak se vyspí jeden nebo dva poslanci či poslankyně, žádné těsné většiny 101, 102, nic takového nemá smysl," tvrdil ještě nedávno předseda vlády, aby o něco později dodal: "Nepřistoupíme na model, kdy by tu byly dva poslanecké kluby a pak nějaký volný soubor radikálů, volně pobíhajících poslanců, když se to dopočítávalo do nějakého počtu. To nepovažujeme za součást tzv. bezpečné většiny."

Nuže, nyní víme, že ta nadcházející agonie nebude pro pana premiéra zas takový problém a že úplně stejně už nevádí onen soubor volně pobíhajících radikálů nebo elektronů, protože už vystačí, resp. už není potřeba ani podpis, stačí slovo dané v tento den.

Ostatně tak je tomu i u jiných vládních slibů. Například před volbami v roce 2010 si našli voliči v programu ODS toto ujištění: "ODS je přesvědčena o správnosti nízkých daní. Lidem tak zůstane více peněz pro využití podle vlastního uvážení pro investice, o jejichž správnosti jsou přesvědčeni." Realita je taková, že se nejenom zvyšují daně, velmi se škrtá, zvyšují se poplatky ve zdravotnictví, a svoje už o tom vědí především naši senioři, zdravotně hendikepovaní nebo rodiny s dětmi.

V souvislosti se zvyšováním daní stojí za zmínku také fakt, že se pravicovým vládám z roku 2006 podařilo na daních nevybrat už téměř 500 miliard korun a svoji neschopnost hospodařit přenášejí na občany České republiky právě zvyšováním daní.

Stejně tak se strany vládní koalice vyslovovaly směrem k seniorům. Předvolební obrázek byl pro starší část populace vymalován dorůžova s tím, že ty reformy se jich budou týkat velmi, velmi okrajově a fakticky jediným jejich příspěvkem bude si poslechnout a následně realizovat klip "Přemluv dědu, přemluv bábu" a nevolit v roce 2010 levici. ODS slibovala: Protože si nepřejeme rozevírání nůžek příjmů mezi seniory a ekonomicky aktivními, podporujeme valorizaci důchodů danou zákonem, a TOP 09 k tomu přizvukovala s tím, že po roce 2011 budou důchody valorizovány

podle stávajícího zákona. A jaká je realita, dámy a pánové? Senioři jsou dnes podle mého pevného přesvědčení nejhůře postiženou skupinou obyvatel, na kterou dopadají zcela v nepoměřeně míře všechna úsporná opatření vlády, a navíc je jim snižována také valorizace jejich penzí.

Nemohu v této souvislosti nezpomenout velmi emotivní vystoupení předsedy vlády Petra Nečase na tiskové konferenci ODS v roce 2010, kde varoval před realizováním volebního programu ČSSD a údajného okamžitého bankrotu České republiky. Vzpomínáte si spolu se mnou na ten obrázek? Pan Nečas na tiskové konferenci se síťovkou v ruce. A co k tomu říkal pan premiér? Místo bochníku chleba půl bochníku, místo litru a půl vody pouze litr vody, méně všech základních potravin. Bude to mít reálné dopady a tomu musíme zabránit. Burcoval tehdy přesvědčivě veřejnost předseda Občanské demokratické strany. Dnes všichni víme, jak to dopadlo. Dnes všichni víme, že to byl tento předseda vlády, který zavedl zvýšení DPH na potraviny, a všichni víme, jak se dnes především sociálně slabším skupinám obyvatel nakupuje. Kde je dnes ona pověstná síťovka Petra Nečase, dámy a pánové? Pane premiére, možná příště, až se zase sejdou desítky, možná stovky tisíc lidí, vezměte si tu síťovku a běžte se mezi ně projít. Běžte jim vysvětlit, jaké jsou faktické dopady vaší sociální a daňové politiky na každodenní život občanů České republiky. Jsem velmi zvědav, jak pochodíte.

Nicméně dnešní hlasování, ať se vrátím k tématu věci, dámy a pánové, přináší na rozdíl od toho předcházejícího také novou možnost detailněji se seznámit s tou novou křehkou vládní většinou. Zatímco v roce 2010 o důvěru žádala téměř nová, od Topolánkova dědictví očištěná a s korupcí bojující ODS, daně nezvyšující a skandály nezatížená TOP 09 a jako třešnička na dortu s dinosaury bojující, platy si snižující a korupci nemilosrdně potírající Věci veřejné, dnes už je pověst téhle party nutně potrhaná, zašpiněná, nebojím se říct docela nevábná. Po kauzách, které se týkaly členů vlády za Občanskou demokratickou stranu, já připomenu resorty Ministerstvo životního prostředí, ProMoPro v době evropského předsednictví, Mazánek s Kolibříkem a mnohé další, je to s bojem proti korupci u ODS už celkem vyřešené a myslím si, že pověst strany už je tam, kde byla před nástupem jejího nového předsedy v roce 2010.

Raketový růst daní, zejména DPH a dalších, si myslím, že zase usměrňuje sestavu TOP 09. Přidejme problémy např. na Ministerstvu práce a sociálních věcí, nový systém výplaty dávek, skandály s výběrovými řízeními na informační technologie.

A poslední do party: Věci veřejné jsou již alespoň podle výroků vás samotných natolik slizké a odporné, že nebylo možné je do nové vlády pozvat, a tak nám vzniká skupina volných radikálů méně slizkých a méně odporných v čele s vicepremiérkou Karolínou Peake. Co na tom, že všich-

ni tito tzv. odvážní a odpovědní byli ještě nedávno zcela oddáni tomu nejvíce slizkému a nejvíce odpornému z Věcí veřejných. Vždyť jde přece o ty naše reformy.

Vážené kolegyně, vážení kolegové, cesta, jakou tady dnes vzniká vládní většina, je tím nehorším, co Sněmovna za dobu své existence občanům České republiky nabídla.

A já se taky vrátím k projevu pana kolegy Stanjura. On tady byl drobný rozdíl, pane kolego. Máte pravdu. Tehdy jste ve Sněmovně nebyl, tak to nemůžete vědět. Ony tady skutečně existovaly mezi lety 2002 a 2006 tři vlády České republiky, ale vždy složené ze tří politických subjektů, ze tří politických klubů. Vždy, když ta vláda končila, podala řádně demisi, prezident pověřil někoho sestavením nové vlády a ten se šel zcela v souladu s ústavou ucházet o získání většiny v Poslanecké sněmovně. Tak to ještě jenom na margo informací, které tady podával pan kolega Stanjura.

A co vidíme dnes. Přetahování a přemlouvání poslanců v přímém přenosu. Už poměrně nedůstojná hra o vládní posty, vzájemné obviňování a kličkování ve vlastních slovech, ve vlastních slibech. Den ode dne se měnící stanoviska vedení jednotlivých koaličních stran. Já myslím, že toto už je dno, pomyslné dno politické kultury České republiky, které právě tato vláda chtěla původně pozvedávat.

A je tu i novinka, která přišla během těch dvou let. Kromě porušování volebních slibů tu teď máme v politice najednou mnohem více vydírání, odposlechů, sledování politiků, podvodů, a dokonce uplácení. Připomínám, že poslední dvě mnou jmenovaná slova už jsou také skutky, které jsou zatím nepravomocným soudním rozsudkem rozsouzeny a odsouzeny jako trestné činy.

Poslední příspěvek přidal, musím říct, že nyní v té správné partě, odvážný a odpovědný poslanec Chaloupka, který úplně nedocenil zdanění poslaneckých náhrad, špatně si spočítal o kolik peněz přijde, a tak mu nezbylo, než se pak podělit o část těch peněz se svým vlastním asistentem. Policie to, dámy a pánové, ovšem kvalifikovala jako úplatek a nyní chce po Poslanecké sněmovně jeho vydání k trestnímu stíhání. Uznávám, pro novou většinu to bude obtížné. Jeho hlas přece taky představuje tu bezpečnou většinu, o kterou teď panu premiérovi a vládě tolik jde.

Stojí proto za to si ještě závěrem říct, proč je vznik vlády tak důležitý a proč kvůli tomu pohřbíte i zbytky politické kultury. V první řadě hovoří představitel vlády o nutnosti dokončit a uvést v platnost důchodovou reformu. Nicméně jediným prokazatelným důvodem pro její zavedení je schodek na důchodovém účtu, který ovšem způsobily po roce 2006 předcházející pravicové vlády. Problémy s demografickým vývojem, které jsou jako hlavní argument vydávány, totiž poměrně spolehlivě vyvracejí univerzitní posudky a průzkumy. Naše země má rozpočtové problémy, ale

vlády rozpočtové odpovědnosti klidně vystaví veřejně finance riziku ztráty více než 20 miliard korun ročně, hlavně aby byly naplněny sliby natěšeným důchodovým fondům a možná také velkým bankám.

Dalším důvodem existence má být napravení křivdy a navrácení majetků církvím. Panují oprávněné pochybnosti, že se jedná o jediný a hlavní důvod, proč jsou vlastně ještě vládní strany ochotny ztratit poslední zbytky důvěryhodnosti. Proces církevních restitucí, který postrádá bohužel oporu v minulosti a dosavadních restitučních postupech, bude prokazatelně stát Českou republiku o desítky miliard korun navíc, než jak by ty nároky byly propočteny v souladu se vši další restituční legislativou platnou v České republice po roce 1989. Zároveň má být naše země zavázána tyto miliardy a desítky miliard vyplácet v době, kdy jsou sociálně citlivým skupinám obyvatel, důchodcům, zdravotně postiženým, rodinám s dětmi škrtány ve velkém jakékoliv podpory, dávky a podobně. Myslím si, že to není ani správné, ani spravedlivé.

Tato vláda byla podle přesvědčení opozice i řady občanů špatná, a i ta nová, bohužel, dámy a pánové, nebude o nic lepší. Už okolnosti jejího vzniku dávají jasně najevo, jak nestabilní a nespolehlivá vládní většina to bude.

V jedné věci musím dát ale překvapivě slovům pana předsedy vlády Nečase zapravdu. Před chvílí jsem ho citoval. Pan premiér řekl, že Českou republiku čeká i v případě vyjádření důvěry vládě jediné a pouze agonie a každodenní boj o přežití. A tak nehlasujeme pro důvěru téhle vládě. Naopak, dejme občanům České republiky šanci, zvolit si vládu novou.

Vládní strany rády hovoří o tom, jak se nových voleb nebojí. A tak mi nezbyvá, než vyzvat kolegyně a kolegy ve vládních lavicích: Využijte této příležitosti, pojdte do voleb a obhajte svoji politiku u lidí. Když si tolik věříte, když si tolik myslíte, že vaše kroky jsou správné, vaše reformy promyšlené, smysluplné a sociálně spravedlivé, tak určitě nebude problém, abyste je v nových volbách obhájili a slavně zvítězili. Já i další kolegové a kolegyně ze sociální demokracie jsme připraveni takové řešení spočívající v nových volbách, samozřejmě ihned podpořit.

Nicméně nohy na zem, dámy a pánové. Zkušenost s touto vládou jasně říká, že volby a zpovídání se občanům je přece to poslední, co by současné strany vládní koalice chtěly. Prokazují to také samy tím, když jejich šéfové poraženecky straší veřejnost vládou sociální demokracie s údajnou podporou komunistů. A já znovu připomenu: Ten, kdo za posledních dvacet let nejvíce zvýšil preference Komunistické strany Čech a Moravy, dámy a pánové, jste byli vy. Byla to vaše vláda, vaše vládní koalice a vaše politika, kterou tady v posledních dvou letech na občanech České republiky předvádíte. Kolegové, zbabělý a poraženecký politik, který se strachem klepe o svoji funkci, je tím nejhorším, co můžete občanům nabídnout, a já myslím, že i vy sami to všichni dobře víte.

Je to důvod, proč já, ani další kolegové z opozice, nebudeme hlasovat pro důvěru této vládě, protože její udržení podle mě není pro Českou republiku správnou cestou, a já vás vyzývám, abyste sdíleli stejný postoj a abyste umožnili nové volby v co nejdřívějším termínu.

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní tři faktické poznámky – pan premiér, pan předseda Kováčik – a pan kolega Hojda také faktická? Prosím, pane předsedo vlády.

Předseda vlády ČR Petr Nečas: Vážená paní předsedkyně, vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, nebudu teď polemizovat s panem poslancem Haškem, kdy byly největší preference komunistů. Ať se podívá právě na ty volební výsledky z let 2004 a hned mu to bude jasné. Ale důvod, kvůli kterému jsem se přihlásil k této faktické poznámce, je, že se musím ohradit proti slovům pana poslance Haška, že jsem řekl o těch lidech na Václavském náměstí, že jsou mdlého rozumu. Řekl jsem to na adresu těch předáků odborů, případně politických představitelů, kteří nám tvrdí, že ta demonstrace byla sociální, nikoliv politická, a současně jsem v tom okamžiku dodal, že si nemyslím, že jsou mdlého rozumu, protože moc dobře vědí, že to byla politická demonstrace. Na adresu těch lidí na Václavském náměstí bych to neřekl nikdy ani omylem a nemyslím si to. Ale je jasné, že se tady jedná ze strany politických a odborářských bossů o jasnou manipulaci, protože ta demonstrace byla politická. (Potlesk poslanců ODS.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní faktická poznámka – pan poslanec Pavel Kováčik, poté pan kolega Hojda.

Poslanec Pavel Kováčik: Paní předsedající, paní a pánové, nelze mi jinak, než reagovat na zmínky, které se zde udály před chvílí, o rostoucích preferencích komunistů.

Víte, já si nemyslím, že je to jenom to, z čeho obviňoval pan kolega Hašek tuto vládu, že to byla ona, která se nejvíc zasloužila o naše rostoucí preference. A dokumentuji to na vtipu, který teď běhá mezi lidmi, teď zejména: Komunisté tuto zemi 40 let vedli do propasti, zatímco ten, co vládl po převratu, ať to byl kdokoliv, našel zkratku. To je to, co běží mezi lidmi. A já si myslím, že to má hlubokou pravdu. Zklamali jste očekávání lidí, která měli, a měli je v řadě případů velmi oprávněně, z listopadového dění. Zklamali jste na celé čáře, protože drtivá většina lidí se nemá lépe. Navíc tady vzniklo to, co pan prezident Havel tehdy říkal, že lžeme, strašíme, nezaměstnanost atd., atd. Všichni vědí, o čem je řeč. Myslím si, že to je to,

proč rostou Komunistické straně Čech a Moravy preference. To je zklamání toho očekávání. A ten růst z posledních týdnů, no, víte, lidé přestali věřit na to bezduché strašení komunisty, mysleli si a začínají si myslet, a já si myslím, že oprávněně, že to, co je tady teď, může být ještě horší. Proto dávají preference komunistům.

Víte, obnova důvěry, to je strašně velká dřina a trvá to hodně dlouho. Je to lopotná práce a já všem, kteří nám opět začínají důvěřovat, moc děkuji. Nebojte, to strašení, to nemá hlavu ani patu. Nezklameme vás! Děkuji. (Potlesk poslanců KSČM.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Faktická poznámka – pan poslanec Pavel Hojda.

Poslanec Pavel Hojda: Děkuji. Dámy a pánové, chtěl bych ke slovům mladého perspektivního poslance sociální demokracie pana Haška, kterého si vážím, dodat následující. Ano, má pravdu v tom, že pravice prakticky nahání levici. Ale zapomněl korektně dodat, že bohužel KSČM a bohužel sociální demokracii. Kdyby to řekl takhle, tak by to bylo férové. (Potlesk poslanců KSČM.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní řádná přihláška – pan poslanec David Rath.

Poslanec David Rath: Dámy a pánové, tak jsem si všiml, že se v této Sněmovně zastavil čas. Máme nějakých 12.37, a tady je stále 12.23. Nevím, jestli je to náhoda, anebo pro udržení vlády jste zastavili i čas, aby se nic nezměnilo. (Smích, potlesk v levé části sálu.) Možná se dočkáme toho, jako v tom zakletém zámku, že premiér Nečas už tady bude navždy, na věčné časy. (Smích, potlesk v levé části sálu.) Takže doufám, že to je jen technická záležitost. Protože skutečně asi nejsem sám, kdo má pocit, a vážný pocit, že na to, co předvádí tato vláda, se fakt nedá dívat. Měli jsme vlády různé. Ne všem se všechno dařilo. Byly omylné, byly problematické, ale na každou se dalo aspoň trochu dívat. Toto je první vláda, na kterou se nedá dívat, myslí si to většina lidí. Současně to, co dělá, dopadá dost zásadně do životů všech českých občanů. A nedá se to vydržet.

Dámy a pánové, pan premiér Nečas může být dnes asi spokojen. Myslím, že vstával do krásného rána. Podíval se určitě z okna Kramářovy vily na sluncem zalitou Prahu a řekl si: Uf, mám to v kapse. Pár dní předtím pár schůzek, pár obvolávání, a má celkem slušnou většinu v této Sněmovně, o kterou se může opřít.

Samozřejmě my můžeme spekulovat, jak ta většina vznikla. Vznikla tím, jak jsem tady říkal, že určití lidé ve vládě, kteří tam jsou za Věci veřejné, se

změnili na klíšťata a drží se těch postů za každou cenu a je jim to jedno. Nebo je někdo obešel a něco jim ještě navíc slíbil. Nebo je to ďábelský plán českého Napoleona pana Bárty, který si řekl, že své vojsko rozdělí na dvě části. Jedno bude předstírat, že bojuje stále s vládní ligou, druhé se na oko dá na útěk a v okamžiku, kdy dojde k útoku, tak se zase obchvatem vrátí zpátky.

Jak to je? Můžeme se jen domnívat. Já jsem dokonce přesvědčen, že asi ne všichni poslanci za Věci veřejné vlastně tuší, jak to vlastně je. Někteří ano. Někteří to možná i řídí. A někteří jsou zase jenom ti pěšáci na něčí šachovnici. Ale dobře. I hry k politice patří, ale musí mít nějaký význam. Přece vláda tady není jen proto, aby si hrála mezi sebou hry, aby říkala: ten proti tomu s tamtím toto. Není tady jen proto, aby hledala výhody pro jednotlivce.

Já naprosto lidsky rozumím panu premiérovi a všem členům vlády, že dělají všechno pro to, aby se udrželi u té moci – protože co by dělali jinak? Co kdyby zítra zakázali panu premiérovi jít do Kramářovy vily? Co bude dělat? Vždyť on už je v té politice tak dlouho, jak dlouho leží v zemi pomalu černé uhlí! Tak co by dělal? Co umí většina lidí z vlády? Většina z nich nic – protože zastávají ministerstva, pro která nemají ani oprávnění, kvalifikaci. Ale víte, přece důvodem existence jakékoliv vlády není držet moc za každou cenu. Není důvod obývat Kramářovu vilu. Není důvod jezdit v autě s řidičem. Není důvod pobírat nadstandardní plat. Přece důvod existence každé vlády je sloužit své zemi a někam ji posunovat.

Takže kam posunula tuto zemi Nečasova vláda? Víte, říkají, že hlavní věcí je boj proti dluhům. Když přebírala pravice vládu, dluh České republiky byl 35 % hrubého domácího produktu. Ano. Zhruba okolo 35 %. Kde jsme dnes? Skoro u 45%. Dluh roste jako těsto v díži, které čeká, že z něj uděláte buchty. Prostě kyne, kyne a kyne. Vláda mi v této příležitosti a souvislosti připomíná neseriózní cestovní kancelář, která vám slíbí cestu do Norska, do čtyřhvězdičkového hotelu, a vyklepe vás v Aténách a nasadí vás tam do nějaké rozpadlé stodoly. Ale současně celou tu cestu vám tvrdí, že se budete těšit na norský nezadlužený luxus. A zajímavé je, že jim to baští i většina novinářů. Zatímco státní dluh stoupá a stoupá a stoupá, o to silněji pánové Kalousek a Nečas říkají, jak bojují a bojují proti zadlužování. Čili tento důvod, nezlobte se, je zcela nelegitimní.

Bohužel současně stagnuje nebo klesá hospodářství v situaci, kdy v sousedním Německu, Polsku, Rakousku roste. Čili ono to nelze svést na světovou krizi. Tady děláme asi něco špatně u nás doma. Jak je možné, že Německo, Rakousko, Polsko hospodářsky roste a my stagnujeme, nebo dokonce klesáme? Zvláštní.

Totéž – životní úroveň většiny lidí klesá. Ceny jdou nahoru. Dneska máte ceny srovnatelné s cenami německými. Čeští občané jezdí běžně

nakupovat potraviny a další věci běžné spotřeby prostě do Německa. Ale podívejte se, jaké máme platy a důchody. České průměrné platy a české průměrné důchody jsou na úrovni zhruba třetiny těch německých. A ceny? V mnoha komoditách stejné, v mnoha komoditách dokonce vyšší. Kdo si kdy myslel, že my s třetinovými platy budeme jezdit nakupovat levnější zboží do Německa! Dámy a pánové, nepředstavitelné. Dnes – denní realita. Denní realita, kdy se rodinám vyplatí jezdit dělat týdenní nákupy do německých hypermarketů.

Opět – vláda by se měla zamyslet a říci: Nevedeme tu zemi nějakým špatným směrem? Je to skutečně to správné a to nejlepší? Český stát chudne, renomé v zahraničí máme tragické, jsme směšní, služby, jako je zdravotnictví, sociální služby, ale i služby související s bezpečností lidí jako policie a justice čím dám tím méně dostupné. Zdravotnictví jsme zpoplatnili, sociální služby seškrtali, policii taktéž. Takže občanům se žije hůř.

Totálně jste zdiskreditovali termín boj s korupcí. Když dneska politik řekne, že chce bojovat s korupcí, tak je směšný. Mě by zajímalo, co s tím uděláme, protože korupce skutečně je docela závažný problém každé společnosti. Naši možná trochu víc než třeba sousední německé nebo rakouské, protože naše společnost je ještě, řekněme, nedospělá a potřebuje určitými etapami projít. Nicméně vy jste to převrátili na hlavu. Dneska každému – byť by to měl promyšlené a myslel vážně a seriózně –, kdo přijde s tezí boje proti korupci, nikdo neuvěří, protože to, co tady předvádíte, je parodie, navíc dokonce opepřená totálním rozvratem bezpečnostních služeb.

Pan premiér se tváří, že se nic neděje, v situaci, kdy je vážné podezření – alespoň to tvrdí nejčtenější a největší deník v České republice –, že unikly odposlechy přímo z Bezpečnostní informační služby. Dámy a pánové, jak je to možné? Premiér a vláda, které odpovídají za bezpečnostní služby, se tváří, že vlastně se jich to netýká. V podstatě odvedli pozornost tím, že jistému Mazánkovi a Kořátku udělali "ty ty ty", před veřejností je polili špínou a řekli "fuj, fuj, fuj, s těmi lumpy nemáme nic společného". Ale přece o to vůbec nejde! Já bych se chtěl zeptat, jak je možné, že v této zemi se čelí vážnému podezření, že Bezpečnostní informační služba buď je děravá jako cedník, nebo obchoduje s vážnými informacemi. A jak je možné – a nikdo se neptá jak to, že tady jsou odposlechy dvou pánů, které jsou v novinách. Ale já se musím ptát: Kde jsou ty další? Vždyť přece pan Janoušek určitě nemluvil, byť chápu nadstandardní vztahy z toho oslovování, ale nicméně... Já nevím, komu volal třeba v okolí pana premiéra, současného premiéra, a říkal mu třeba Kořičko nebo Holčičko. Třeba něco takového existuje. A kdo to má? Kdo má další jeho hovory s panem Bendlem, které existují? Se současným ministrem? S

panem Topolánkem, s panem Dalíkem a s mnoha dalšími, třeba ministry této vlády? Já se ptám, kde jsou. Když přece někdo vytáhl odposlechy za určitě časové období a vypreparoval z nich jenom dvě osoby, tak já se přece musím ptát, kde jsou ty další desítky těch ředitelů, náměstků, ministrů, jejich poradců, šéfů kabinetů, šéfů sekretariátu, s kterými nepochybně pan Bém i Janoušek běžně komunikovali. A kdo to má? Je to někde v šuplíku a čeká se na vhodnou dobu? Nebo je to důvodem, že pan premiér je tak benevolentní vůči tajné službě a že se tváří, že se nic nestalo? Není náhodou současný pan premiér někým vydírán? A kým? Že třeba jsou podobné odposlechy, kde místo Kořátka je třeba Kořička? A nebojí se toho pan premiér? Protože to by byl jeho skutečný konec, protože tady předvedl rozhořčeného muže a tím by se v podstatě sám sebe popravil. A kdo to má? Má to ABL a pan Bárta? Stejně jako tu složku předtím, tedy na pana Béma a Janouška? A má na další? Na pana Bendla a na další, kteří měli komunikovat s panem Janouškem? Anebo to on nemá a má to jiná bezpečnostní agentura? Nebo to má třeba nějaká rozvědka cizího státu, protože si to koupila? Nebo to má nějaká ekonomická či zločinecká struktura?

Dámy a pánové, čelíme tady obrovské krizi důvěry v české bezpečnostní orgány. Byly obrovské kauzy u policie, prodeje odposlechlů, nelegální odposlechy, podvody, rozvrat státního zastupitelství nemající obdoby, kdy státní zastupitelé se v přímém přenosu obviňují z těch nejtěžších kriminálních činů.

Jakési složky pronikají do kanceláří státních zastupitelů a ti si to zase nahrávají. V podstatě dodnes nikdo neví, o čem šlo. Jsme v situaci, kdy jsou lidé zavíráni do vězení za podezření z korupce, aby vzápětí za pár týdnů či měsíců byli propouštěni s rozpačitým: Promiňte, nemáme důkazy. Aby pak byli osvobozeni. Čelíme rozvratu, totálnímu rozvratu silových a bezpečnostních služeb, které stát mají chránit. Co dělá vláda pana Nečase? Nic. Tváří se, že s tím nemá nic společného. Přitom to je jediná síla v této zemi, jediná síla, která má ze zákona právo tyto složky kontrolovat, usměrňovat a zjišťovat, jestli dávno už nejsou někde za hranicí, jestli se dávno nedostaly někam za scestí a jestli už dávno neohrožují tento stát.

Dámy a pánové, to jsou moc závažná obvinění, moc závažná podezření. Protože lidé přestávají ve stát věřit, lidé přestávají věřit v systém, což je velmi varující. To je velmi zásadní věc. Protože ano, můžeme mít vládu horší, ministry chytřejší, hloupější, neschopnější, zkorumpované. Ale nic lepšího než demokratický systém západní společnost, lidská civilizace prostě nevymyslela! Za staletí, tisíciletí existence lidské společnosti nic než vyspělý systém západní demokracie prostě neexistuje. Všechny ostatní systémy jsou jen horší. A co vy děláte? Vy to svou

nečinností nebo dokonce tragickou činností totálně diskreditujete. To je prostě podhoubí pro vznik nebezpečného extremismu, který se tady může objevit jako jednoduché řešení vaší neschopnosti.

Dámy a pánové, dnes vláda přežije, pan premiér i zítra se bude dívat z okna Strakovy akademie a z okna Kramářovy vily na sluncem zalitou Prahu a bude si říkat: "Mám to v kapse." Možná takovou radost nebude mít pan Kalousek, kterého tady dnes postrádám, ale zjevně on hraje také nějaké své hry. Protože když se podívám na to, co řekl na adresu svých koaličních partnerů třeba 7. dubna: "Celé financování Věcí veřejných nese jasné známky praní špinavých peněz." To neříkám já, to říká pan ministr Kalousek. Že Věci veřejné perou špinavé peníze. A pokračuje: "Tak to nemůže být problém pouze pana Barty, ale celé té party." Celé té party, tedy do té party nepochybně patří i peakovci. Protože tady nejsou nějak exkludování, že by to byla jiná skupina. Konečně, řekněme takové to aktivní vyjádření paní Peake, které uniklo do médií, jak podporovala, jak se mají vybírat procenta z veřejných zakázek a že není dobře za to dát peníze, ale třeba jenom obecní byt, tak myslím, že svědčí, že v tomto případě pan Kalousek možná měl pravdu, že jde skutečně o jednu partu. Možná že mají pravdu hlasy, které říkají, že je to ten tzv. Bártův gambit. Kus armády zůstává věrný naoko, kus armády naoko prchá.

Ale pan Kalousek pokračoval. Říkal něco v tom smyslu, že předčasné volby by byly vlastně fajn, protože by co nejdříve odstranily z naší politické scény něco tak slizkého a odporného, jako je politický subjekt Věcí veřejné. Já jsem myslel, že dnes budu mít příležitost se zeptat pana ministra Kalouska – který někde asi má něco důležitějšího na práci, třeba si poměří hladinu v těch svých lahvích, jestli se příliš rychle nevypařují, když sám je nemůže konzumovat – tak v té souvislosti bych se ho chtěl zeptat, zda skupina peakovců vlastně nejsou tak slizcí a odporní, když to nejdřív byla celá slizká odporná skupina. Anebo jestli on to bere jako hluboké sebeobětování a řekne si: Co se dá dělat? Je to tedy velká oběť, ale dám svůj život na oltář vlasti a dále budu snášet pobyt v tom slizkém a odporném prostředí. Anebo jestli tím, že z toho odporného slizu vyrostla půvabná voňavá květinka paní Peake, se situace nějakým způsobem zásadně mění. Protože pravdou je, že voňavé květiny rostou z toho nejsmradlavějšího hnoje. Nejsem si jist, zda jde o tento případ, a čekal jsem, že pan ministr Kalousek mi na tu moji otázku odpoví. Bohužel, zjevně se nedočkám.

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Dámy a pánové, nyní vyhlásím polední přestávku, a to do 14 hodin. Tedy hodinu a čtyři minuty. A pouze vás informuji, že je zde v tuto chvíli 32 přihlášek do diskuse. Tak

to je informace pro vás. Ve dvě hodiny bude jednání schůze pokračovat.

(Jednání přerušeno ve 12.56 hodin.)

(Jednání pokračovalo v 14.02 hodin.)

Místopředseda PSP Lubomír Zorálek: Dobrý den, dobré odpoledne. Právě se rozsvítila tabule, takže vás prosím, abyste se posadili. Tabule nám prozrazuje pořadí přihlášených. Takže poprosím paní poslankyni Miladu Emmerovou a připraví se poslanec Jan Chvojka. Takže prosím, paní kolegyně, máte slovo jako první odpoledne.

Poslankyně Milada Emmerová: Já děkuji, vážený pane místopředsedo. Vážení přítomní, nerada bych zde opakovala vše to, co už bylo řečeno, protože je to jistě možná únavné, nicméně významné. Ale přesto bych se chtěla věnovat některým okolnostem, které přivodila současná vláda, bohužel za naší účasti, i když jsme hlasovali proti. To ovšem už občané tak detailně nerozlišují a házejí nás všechny do jednoho pytle. Nejvíc mi vadilo, že vláda, která by měla zásadní změny přijímat v konsenzu s většinou obyvatel nebo jejich zastupitelů, tedy to jsme my, vlastně přijala některé normy díky drtivé většině koaličních poslanců, a přitom o spolupráci s opozicí na tak významné normě, jako je důchodová reforma, se začaly hovory až po přijetí tohoto zákona. To je jenom takový příklad toho, jak by se jednat nemělo.

Vláda představuje svoje nesváry a aféry na pokračování a jednotlivé ministry, zdá se, nespojuje vůbec nic, leda jen škrtý. O týmové práci nelze hovořit vůbec. Je pozoruhodné, že současnou vládu kritizují i církevní hodnostáři. Cituji z dnešního Práva: "Politické elity, které mají jít příkladem, vykazují právě nyní velmi neuspokojivé morální kvality." Což jsou slova velmi silná, a to ze strany církevních hodnostářů, kteří jistě mají zájem na tom, aby byly schváleny církevní restituce.

Jak můžeme chtít, aby většina občanů chápala naše necitelné reformy – i když já se za ně nestavím a stejně jako moji kolegové z naší politické strany –, když se dozvídají téměř na pokračování ze sdělovacích prostředků, jak kradou různí Procházkové, ale i různá ministerstva, lobbišti, komunální politici, jak bují nekontrolovaně korupce, zatímco ti nejméně majetní si mají stále utahovat opasky?

Vláda vrství důvody, proč mají být nastolována takřka nehorázná opatření, která dokonce vedou k demontáži sociálního státu a všech jeho dříve stabilních vymožeností. O takzvané reformě zdravotnictví, kterou v roce 2006 zahájil ministr Julínek, bychom si mohli vyprávět jistě celé

hodiny. Stačí jenom zmínka na konto takzvaných regulačních poplatků: nic neregulují, jen zvyšují spoluúčast skutečně nemocných, platících si dle zákona pojistné do balíku veřejného zdravotního pojištění.

V současné době je tendence k omezování dostupnosti zdravotní péče, ale přitom dostávám informaci, právě nedávno, jaké výběry pojistného zdravotní pojišťovny mají. Tak se ptám: Inspirovala nás zdravotní politika Slovenska zakládaná za pana ministra Zajaca v polovině minulého decenia? A tento pan ministr je nyní poradcem TOP 09. Takže důvodem reformy není nedostatek financí. Otázkou pak zůstává, kam tyto peníze přednostně putují.

A co ceny léků? Jak si s tím poradí důchodce s průměrným důchodem něco málo přes deset tisíc korun, když má platit za lék předepsaný lékařem čím dál tím větší sumy? Rozmýšlí se, zda jít do samoobsluhy, kde zjišťuje, jak je zdražené jídlo, anebo pro potřebný lék. Ptám se: Není tím vším nastolena nepřímá eutanazie? Je známo, že pokroky ve zdravotnictví prodlužují střední délku života a že přibývá seniorů. Oba typy péče v rámci zdravotně-sociálního systému by měly být tedy rovnovážné, neboť zachování sociálního zdraví u seniora udává teprve ten pravý smysl jeho dalšímu životu. Jen tak může aktivně stárnout, jak je vyhlášeno Evropskou komisí pro tento kalendářní rok.

Co pro to dělá tato vláda? Škrtovou politikou ohrožuje sociální péči již zařízenou, ale v žádném případě nepřispívá k jejímu žádoucímu dalšímu rozvoji s ohledem na demografické údaje. A dále: Cožpak nám není známo, jak přibývá procento sebevražd? A jde o převahu mužů po padesátce, což je zcela jiný údaj ve srovnání s údaji z poslední čtvrtiny dvacátého století. Tady jsou zřejmě příčiny sociální: dopad nezaměstnanosti a v tomto věku i nezaměstnatelnosti s rozpadem rodin pro nastupující beznadějnou situaci v chudobě.

Mám upřímný strach, aby nebyl předložen návrh na eutanazii přímou. Vždyť západně od nás je zákonem povolena a v nizozemském Haagu je od 1. března letošního roku provozována v domácím prostředí. Stačí si ji objednat a lékař se sestrou se dostaví. Takové opatření při pokleslé morálce v naší společnosti si nedovedu vůbec představit. Vedle peněz byl byly kradeny i lidské životy.

Chtěla bych říct, že kvalitu práce koaliční vlády dokladují především některé návrhy zákonů nebo jejich novel. Takovým zákonem byl zákon o Úřadu práce. A o jeho účinnosti a de facto deorganizaci víme své a dostáváme o tom i zprávy jednak z ministerstva, ale poněkud odlišné zprávy z periferie – z jednotlivých úřadů práce.

Kolega Hašek tady citoval dopis ředitele Úřadu práce z Litoměřic, který se obracel na pana ministra Drábka a silně kritizoval tuto reformu, která výrazným způsobem zdržuje konání na úřadech práce, a dokonce vede

k různým nepředloženostem, např. několikanásobné výplaty dávek tomu, kterému nepatří apod. To nebudu déle rozvádět, jedno ale je jisté – že tato reorganizace nevyhovuje. Byl to jeden z prvních zákonů přijatý se zárukou Ministerstva práce a sociálních věcí a podobně málo věrohodné a nepodařené jsou zákony další, které se po přijetí musí na podkladě tlaku veřejnosti a zejména zdravotně postižených upravovat a poněkud je zlidšťovat. Tato kritika se dotýká i zákona o sociálně-právní ochraně dětí, který je v pojetí vlády rozpočtové odpovědnosti vhodné přejmenovat na zákon o výhodné privatizaci pseudorodinné péče.

Podtrženo a sečteno, moje dvouletá zkušenost po posledních parlamentních volbách je tristní. Nikdy předtím od roku 1996, kdy jsem se ocitla poprvé v této síni, jsem podobnou beznadějí nezažila. I když proti různým předlohám hlasuji tak jako sociální demokraté, přesto jsou tyto předlohy přijímány. Tím pociťuji určitou beznaděj, stejně jako drtivá většina spoluobčanů, kteří této vládě ani Poslanecké sněmovně nevěří. A jaké mají být závěry, to už si jistě domyslíte.

Děkuji za pozornost. (Potlesk zleva.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Poprosím pana poslance Ivana Chvojku. Připraví se Ivan Ohlídal. Prosim pana poslance Chvojku. Má slovo.

Poslanec Jan Chvojka: Děkuji za slovo, pane místopředsedo. Máme po obědě. Já vám přeji hezké odpoledne. To je taková ospalá poobědová atmosféra.

Vážený pane předsedající, vážení kolegové, vážené kolegyně, takřka dva roky od voleb jsme se tu dnes již poněkolikrát sešli, abychom vyjádřili důvěru či nedůvěru stávající vládní sestavě.

Pokud jde o program, tak nepochybují o tom, že vláda, která dnes žádá o důvěru, chce pokračovat v tom, co dělala takřka předchozí dva roky, to je prosazovat krajně pravicová řešení problémů společnosti, upřednostňovat zájmy bohatých občanů před zájmy střední třídy a sociálně slabších občanů. V oblasti pracovního práva silně prosazovat zájmy zaměstnavatelů, v oblasti vymáhání pohledávek prosazovat zájmy a posilovat vliv soukromých exekutorů. Jednoduše řečeno, tato vláda chce zcela jistě nadále prosazovat solidaritu chudých s bohatými, slabých se silnými a nemocných se zdravými.

S těmito řešeními nebudu nikdy souhlasit. Vašemu programu tedy rozumím a zásadně s ním nesouhlasím a nikdy nebudu. Je zlem pro naši Českou republiku.

Dnes bych tu chtěl spíše a raději mluvit o personálních otázkách této vlády, která tu dnes žádá o důvěru.

Ve vládě, která dnes žádá o důvěru, vidím známé postavy z ODS, známé postavy z TOP 09 a dále známé postavy ze strany Věci veřejné. V posledních týdnech se ovšem dozvídám, že tyto známé postavy ze strany Věci veřejné už dnes nesedí zde ve Sněmovně za Věci veřejné, ale za jakousi platformu paní Peake. Z Věcí veřejných totiž odešlo několik poslanců, a to právě do takzvané platformy paní Peake. Já tyto poslance nazývám pracovní péčkaři. O tyto lidi se dnes chce stávající vláda opírat, přičemž torzo Věcí veřejných je odsouzeno k práci dle svých slov v takzvané konstruktivní opozici.

Rád bych tu sdělil pár postřehů, které mám jak k věčkařům, tak k péčkařům. O poslancích ODS a TOP 09 se zmiňovat nebudu a nechci. Ač s nimi samozřejmě zásadně politicky nesouhlasím, tak je považuji za relativně normální a politicky zkušené lidi.

Co se týče věčkařů. Vážení přátelé, kolegyně a kolegové, vy jste dokázali politiku v České republice dostat tak hluboko, že se o tom ještě před dvěma lety nikomu nesnilo. Svůj volební program jste postavili na tom, že zametete s dinosaury, zlikvidujete takzvané poslanecké prebendy, zamezíte korupci, a chvástali jste se dalšími opatřeními, jež zlepší pohled veřejnosti na politiku. Přitom jste do politiky přinesli fízlování, nahrávání, uplácení vlastních poslanců, okrádání svých poslaneckých asistentů a na vysoké úřední posty jedince s pravicově extremistickou minulostí.

Na první schůzi Sněmovny jste přijeli tramvají a od té doby vás v tramvaji nikdo neviděl. Naopak, spoustu z vás vidám ze schůzí Sněmovny odjíždět v různých superbech, které jste si měsíc po zvolení neprozřetelně vzali na leasing. Víte vůbec, jak vypadá lístek na tramvaj nebo na metro? Já mám takový pocit, že ne.

Prsili jste se, že nebudete navštěvovat ty "výhodné" poslanecké restaurace, a dnes jsou tyto restaurace z devadesáti procent obsazeny různými třetími asistenty asistentů věčkařských poslanců.

Člověk aby se s vámi bál mluvit například o nějakém zákoně, protože nikdy nevíte, zda si vás věčkař náhodou nenahrává.

Dělali jste a děláte politiku jako amatéři. V pondělí říkáte to a ve středu zase něco jiného. Není nic horšího, než být směšný. I když s někým nesouhlasím, tak přesto respektuji, že má vlastní názor, i když je odlišný. Jediné u vás ne. Vám už se člověk může dnes jenom smát a smát.

Jediné, co mě těší, je to, že na tuto neskutečně trapnou stopu, kterou jste se nesmazatelně vryli do dějin české politiky, nikdo nezapomene. Myslím si, že ještě vašim vnukům a vnučkám se děti ve škole budou smát za to, že měli babičku či dědečka v podnikatelském a neskutečně trapném prostředí projektu Věci veřejné. A taková fotka Michala Babáka po jeho slavném vyrazení zubů v baru Blue light bude strašit děti ještě za sto let.

A teď k péčkařům. Vše, co jsem zde uvedl k výše uvedeným věčkařům,

platí samozřejmě i pro vás. To, že už celý jeden týden nejste členy strany Věci veřejné ani členy jejich poslaneckého klubu, neznamená, že jste očištěni. I ti lidsky slušní z vás o všem museli vědět a minimálně tyto věci tolerovat. Kdo z vás, zde přítomných poslanců a poslankyň ze všech stran, může věřit šéfce péčkařů, paní Karolíně Peake, že je ta čistá a slušnější? Ještě před měsícem obhajovala chování pana Bárty a jeho korupční atmosféru do roztrhání těla. O všem špatném ve Věcech veřejných musela vědět a sama se podílela na plánu, jak tahat peníze ze státního rozpočtu prostřednictvím veřejných zakázek.

Přiznám se k tomu, dámy a pánové, že si péčkařů, to je lidí, kteří když přišlo do tuhého, utekli zbaběle do nové podivné platformy, nevážím. Já vám nevěřím. Toto jste měli udělat nejpozději před rokem, kdy se začalo psát o korupci ve vaší straně. Dnes už je pozdě. O těch, co zůstali ve Věcech veřejných, si alespoň myslím, že jsou věrní. Věrní svému sice pomatenému, pochybnému a v zásadě zločinnému projektu, ale věrní. Věrnost je dobrá vlastnost a této věrnosti si lze i svým způsobem vážit. Ti, co přišli do takzvané nové platformy paní Peake, jsou pro mě ještě navíc k výše řečenému zbabělci, kteří utekli z potápějící se lodi. Nejsou to žádní konstruktivní a čistí poslanci.

Vláda České republiky bude postavena na zbabělcích, lidech, kteří si hned po zvolení vzali půjčky, hypotéky a leasingy a v případě rozpuštění této Sněmovny by neměli na jejich splácení. To je veškerá motivace těchto poslanců.

Dámy a pánové z Věcí veřejných, věčkaři, i z platformy Karolíny Peake, péčkaři, dle mého názoru jste spáchali politickou sebevraždu a za to, kam jste dovedli českou politiku, skončíte bezesporu – pokud existuje – v politickém pekle. Své voliče byste podle mě měli prosit každý den o odpuštění. Této vládě už jenom proto, že je postavena na lidech, jako jste vy, nemohu nikdy důvěřovat.

Děkuji za pozornost.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Ano, děkuji panu poslanci. Poprosím pana poslance Ivana Ohlídala a připraví se Ladislav Šincl. Prosím, pane poslanče.

Poslanec Ivan Ohlídal: Děkuji za slovo, vážený pane místopředsedo.

Vážení kolegové, vážená kolegyně, dnešní den projednáváme bod, který se nazývá důvěra vládě. Všichni víme, že tato vláda má historicky nejmenší důvěru mezi občany České republiky. Dá se říci, že má většinou nedůvěru, proto by bylo paradoxní, kdyby ve Sněmovně tuto důvěru dostala. Může se to stát, ústava samozřejmě takové paradoxy dovoluje.

Tato vláda je neoblíbená především proto, že provádí vyložené asociální politiku, která škodí většině obyvatel této země. Tato nedůvěra je vyvolána tím, že určité skupiny lidí tlačí k hranici chudoby nebo až za tuto hranici – například část důchodců, část mladých rodin, téměř většinu zdravotně postižených atd. Čili je nutné říci, že tuto nedůvěru si vláda zaslouží. Je tedy mnoho důvodů, proč tato vláda má toto své nepřijemné postavení ve společnosti.

Existují mnohé důvody, mnohé další důvody, které jsem nezmínil, které tuto nedůvěru vládě budou ještě zvyšovat. Já si všimnu některých konkrétních z nich.

Myslím si, že velmi negativním krokem, negativním činem této vlády je snaha prosadit tzv. zákon o církevních restitucích, nebo přesněji řečeno zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi. Tento zákon je některými experty i občany dokonce nazýván vládním zločinem na českém národu. Jistě víte, že pokud tento zákon projde, pokud bude schválen, tak velká část státního majetku, velká část financí ze státního rozpočtu bude převedena církvím a náboženským společnostem. Předpokládá se, že za dobu celého toho transferu, který bude proveden po schválení tohoto zákona, bude ze státního rozpočtu celkově odčerpáno až 130 miliard korun. Jsou to peníze, které samozřejmě by mohly být využity pro výnosy státu, které by se potažmo využily ve prospěch všech občanů České republiky. A bohužel k tomu patrně nedojde, pokud tato vláda získá dnes důvěru.

Hlavní argumenty vlády pro prosazení tohoto zákona jsou různé. Jeden z nich je také ten, že zákon se schvaluje kvůli tomu, aby byly napraveny křivdy. Napraveny křivdy z minulosti – k tomu se ještě dostanu v další části výkladu.

Dalším důležitým argumentem ze strany vlády je to, že tento zákon umožní provést postupně v budoucnosti úplnou odluku církve od státu. Samozřejmě toto tvrzení je velmi podivné, protože jistě víte, že sedmnáct let ještě po schválení zákona budou dostávat církve na svoji činnost dotace ze státního rozpočtu. Takže je velmi zvláštní, že tento stav bude trvat i v budoucnosti. Kromě toho tento postup, takovéto majetkové vyrovnání s církvemi nebylo doposud nikde v civilizovaném světě provedeno. Podobným způsobem bylo provedeno jen v některých státech střední a východní Evropy. A tam, kde to provedli, tak myslím, že toho litují, protože církve stále požadují na opravu svých nemovitostí peníze od tohoto státu. Tento stav lze samozřejmě očekávat i u nás.

Navíc pokud zákon bude schválen, bude muset být realizován prostřednictvím smluv státu s církvemi. V případě smlouvy státu s římskokatolickou církví bude tuto smlouvu schvalovat Vatikán. Vatikán, se kterým Česká republika nemá obecnou smlouvu. Navíc tato skutečnost im-

plikuje fakt, že vlastně jakýmsi způsobem bude narušována suverenita českého státu, pokud opravdu Vatikán bude moci ovlivňovat tuto smlouvu právě se zmíněnou církví.

Samozřejmě jsou ještě další důvody, proč tento zákon neschválit, které bohužel česká vláda nerespektuje. Jsou to důvody především legislativně právní. Totiž dosavadní restituční legislativa umožňovala restituce pouze fyzických osob. Církev a řády jsou právními osobami, a proto je zde jistý rozpor z hlediska právního. Restituční legislativa předpokládala pouze částečnou nápravu křivd a jen částečné odškodnění. Návrh zákona je vůči církvím z tohoto hlediska více než velkorysý a předpokládá náhradu celého původního majetku včetně finanční dotace, finanční prémie přesně řečeno. Fyzické osoby v podobě restituentů vždy musely svá práva včetně identifikace majetku prokázat a doložit. Tohle se vůbec nežádá po církvích a náboženských společnostech.

Dále jsou zde argumenty a důvody historické. Je nutné uvést, že církevní majetek neměl nikdy povahu čistě soukromého a ničím neomezeného vlastnictví. Nakládání s tímto majetkem – jeho zatěžování, zcizení nebo způsob užití výnosů z majetku – podléhalo vždy kontrole, a v době pojosefínské dokonce byl tento majetek pod přímým dohledem státu. Návrh zákona tím, že nakládání s majetkem nijak neomezuje ani neupravuje, navrácí církvím více práv, než měla před rozhodným obdobím.

Jsou zde samozřejmě i argumenty a důvody ekonomické, které zpochybňují rozsah nárokovaného majetku, jednak toho majetku nemovitého a jednak té finanční prémie, která má také být církvím a náboženským společností dána.

Je zde ještě i čtvrtý zásadní problém nebo důvod proti tomuto zákonu, a to problém možných dopadů zákona na obce a některé další právníky a fyzické osoby. Například návrh zákona neřeší problémy rozvoje obcí. Může způsobovat další křivdy, které budou muset být řešeny soudně, apod. Čili existuje opravdu mnoho důvodů, které ukazují, že vláda, když se snaží tento zákon schválit, působí proti zájmům českého státu.

Nepřijemné je také to, že návrhy, které jsou jakési kompromisní a které navrhují oddálit vyplácení těchto restitučních požadavků, v uvozovkách, církvím až do období, kdy situace bude hospodářsky lepší v České republice, čili když odezní krize, bohužel není vládou respektována, a dokonce i církve se proti tomuto staví.

Takže je možné konstatovat, že postup vlády při snaze prosadit tento zákon je velmi negativní z hlediska české společnosti. Vystupuje vláda v této záležitosti tohoto zákona pokrytecky. Ale nejen v záležitosti tohoto zákona. Pokrytecky vystupuje tato vláda i v některých svých prioritních bodech, o kterých hovoří.

Tato vláda se nazývá vládou antikorupční, ale přitom svým způsobem

korupci v tomto státě podporuje. Odhady, kolik financí ze státního rozpočtu projde korupčním sítím a zmizí ze státního rozpočtu, jsou v rozsahu 80 až 100 mld., případně více, a to z těch důvodů, že různé zvláštní mafiánské skupiny využívají nekalým způsobem veřejných zakázek, existují daňové úniky, existuje obecně řečeno šedá ekonomika. Když sociální demokracie navrhla jasné zákony, které by sloužily jako prostředek proti tomuto korupčnímu prostředí, vláda a koalice tyto zákony zamítla. Mám například na mysli zákony týkající se anonymních akcií, zákon týkající se majetkového přiznání atd. Čili je možné konstatovat, že vláda, co se týče boje proti korupci, zůstává u verbálních vyjádření a skutečnou praktickou činnost v tomto směru vůbec neprovádí.

Když si uvědomím, že částka, která uniká v důsledku korupce ze státního rozpočtu ročně, může být až ve výši 100 mld., tak si okamžitě vzpomenu na to, jak vláda zároveň vykládá a zdůrazňuje, že bude podporovat vzdělání a vědu v České republice, protože podporou vzdělání prý dosáhne zvýšení konkurenceschopnosti. Kdyby jenom část z těch zhruba 100 mld. byla dána do školství a do vzdělávání, situace by byla podstatně lepší. Především vysoké školy, veřejné vysoké školy, se v současné době dostávají do naprosto krizové situace. Od roku 2007 se totiž snižují výdaje státu ze státního rozpočtu na vzdělávací činnost, což nutně vede k tomu, že úroveň výuky na veřejných vysokých školách se stále jakýmsi způsobem snižuje. Proto snaha provést reformu veřejného vysokého školství a vůbec celého vysokého školství včetně soukromého, kterou vláda proklamuje, vyznívá podivně, když člověk vezme v úvahu to, že finanční prostředky do veřejného vysokého školství se rok od roku snižují. Bez dostatečné úrovně finančních prostředků věnovaných na rozvoj vysokých škol žádná rozumná reforma provedena být nemůže. A já mám dojem, že snahou prosadit jakousi novou reformu vláda jenom ukazuje opět svůj pokrytecký postoj k řešení ožehavých problémů této společnosti.

Vláda nejenže nebojuje proti korupci, a tím ze státního rozpočtu ztrácí významné finanční prostředky, které pak vyžaduje prostřednictvím svého působení od většiny občanů tohoto státu, ale dokonce špatně hospodář i s majetkem, který patří státu. Jako příklad může sloužit podnik Lesy České republiky. Jistě víte, že v nedávné minulosti provedl Nejvyšší kontrolní úřad kontrolu tohoto státního podniku. Výsledky této kontroly jsou naprosto tristní. Já si dovoluji ze závěrečné zprávy týkající se této kontroly Lesů České republiky ocitovat některé skutečnosti, které dokreslují to, co jsem právě před chvílí říkal.

Ve zprávě je např. uvedeno: U Lesů České republiky bylo prověřeno zejména plnění základních povinností při hospodaření s majetkem státu. Ministerstvo zemědělství, které je zakladatelem tohoto podniku, bylo

pověřeno využíváním práv a plněním povinností zakladatele toho podniku. Nedostatků bylo zjištěno jak u státního podniku, tak u zakladatele, tedy ministerstva, a tedy potažmo u vlády. Ministerstvo zemědělství nemělo informaci o skutečnosti, že generální ředitel státního podniku vykonával souběžně funkci místopředsedy představenstva akciové společnosti, což je konflikt zájmů. Ministerstvo zemědělství nevyhodnocovalo, jak členové dozorčí rady jmenovaní zakladatelem hájí zájmy státu při jednání dozorčí rady státního podniku. Lesy České republiky v součinnosti s ministerstvem uskutečnily v roce 2010 směnu více než 1000 ha uceleného komplexu lesa v chráněné krajinné oblasti s fyzickou osobou za pozemky roztržštěné na devíti katastrálních územích po celé České republice. Tato směna nebyla v souladu s programem scelování lesního majetku s právem hospodaření podniku Lesy České republiky. Směna tohoto majetku byla pro stát jednoznačně nevýhodná.

Mohl bych uvádět další skutečnosti, které říkají ve zprávě Nejvyššího kontrolního úřadu, že nejen české lesy, Lesy České republiky, špatně hospodář se svěřeným státním majetkem, ale že i vláda v tomto směru koná nedbale a nedůsledně a že se přímo podílí na těch ztrátách financí, které jsou spojeny se státním podnikem Lesy České republiky.

Když to člověk zváží, tak zjistí, že vláda ztrácí pomalu a jistě důvěru i u těch vrstev společnosti, u kterých by se dalo očekávat, že by důvěru měla mít. Mám na mysli představitele, vysoké představitele českého hospodářství, českého průmyslu, českého bankovníctví. I u těchto lidí, kteří by měli z principiálního hlediska podporovat pravicovou vládu, tato Nečasova vláda ztrácí důvěru. Je to možné např. demonstrovat na nedávném prohlášení prezidenta Svazu průmyslu a dopravy Ing. Hanáka, který – volně citováno – řekl, že vláda postupuje tak, že prostřednictvím svých škrťů se celá společnost proškrtá k chudobě.

Zajímavé je, že tito představitelé byznysu a průmyslu mají výrazné kritické připomínky i k legislativní činnosti, která se týká finanční oblasti. Jistě jste dostali a přečetli si dopis, ve kterém se někteří z těchto představitelů obraceli na poslance v souvislosti se zákonem, který se týká rozpočtových pravidel. Je to sněmovní tisk 660. Tam na několika místech je jasně řečeno, že pokud tento vládní návrh bude schválen, bude to mít velmi neblahé důsledky pro české hospodářství. V tomto dopisu se např. tvrdí, že návrh zásadně porušuje ústavní právo na samosprávu obcí. Dále se tam tvrdí, že novela posouvá Českou národní banku do role banky komerční, což bude negativní z hlediska činnosti ostatních bank. Dále se tam říká, že tento zákon by umožnil nebo způsobil zdražení úvěrů pro podnikatele i pro samosprávné celky, že by zřejmě došlo i ke zdražení financování státního dluhu. Čili i v této legislativní oblasti zřejmě představitelé – mimochodem, jsou zde podepsáni Dan Jiránek, předseda Svazu měst a

obcí, Jaroslav Hanák, prezident Svazu průmyslu a dopravy, Petr Kužel, prezident Hospodářské komory, Pavel Kavánek, prezident České bankovní asociace – čili tito lidé jasně kritizují vládu i v oblasti legislativní, která se týká daňové a finanční oblasti.

Když to tak zvážím, tak vlastně musím dojít k závěru, že tuto vládu vlastně nepodporuje skoro nikdo. Ani zaměstnanci, ani důchodci, ani podnikatelé. Jedině snad jsem došel k závěru, že tuto vládu mohou podporovat jenom ti, kteří z její činnosti mají prospěch, a to bohužel vypadá jenom na nějaké mafiánské skupiny. Takže docházím k závěru, že tato vláda pracuje jenom ve prospěch těchto mafiánských skupin, a proto tyto mafiánské skupiny tuto vládu podporují. A to je jeden z hlavních důvodů, proč nemohu hlasovat pro důvěru této vládě a proč zřejmě nebudou pro tuto důvěru hlasovat všichni opoziční poslanci. Chtěl jsem ale rozumné a slušné poslance z koalice vyzvat k tomu, aby učinili totéž, aby byly předčasné volby, které změní – jsem téměř přesvědčen – politickou mapu v České republice.

Děkuji za pozornost.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Požádám pana poslance Ladislava Šincla. – Ne, nepožádám, protože pan ministr Kalousek mě požádal o slovo.

Ministr financí ČR Miroslav Kalousek: Děkuji za slovo. Jenom velmi stručnou otázku, spíš připomínku. Budete si muset vybrat, pane poslanče. Buď prostě tuto vládu zastupují určité společenské zájmy, vlivy a lidé, kteří jsou přesvědčeni, že nechtějí skončit v dluhové pasti, a pak jí dají podporu, anebo ji podporují mafiánské skupiny. Pak ovšem nechápu, proč říkáte, že nás nepodpoříte.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Pan poslanec Tejc bude reagovat.

Poslanec Jeroným Tejc: Myslím, že ta poznámka nebyla ani tak vtipná ze strany pana ministra Kalouska. Mrzí mě, že teď těmi dveřmi, které vedou z tohoto sálu, se vzdálil na chodbu či kam jinam.

Nicméně to, co je podstatné, je, jaký je ten dluh, a já bych měl otázku na pana ministra Kalouska a na pana premiéra.

Od roku 2006, kdy byl dluh, když končila vláda sociální demokracie, 0,9 bilionu korun, v tuto chvíli je 1,6 bilionu, a pokud tato vláda vydrží dva roky, tak pravděpodobně 1,8, tedy dvojnásobek od doby, kdy sociální demokracie opustila posty ve vládních lavicích. Já myslím, že by bylo dobře, abychom se všichni nad tím zamysleli, zejména ti, kteří tady říkají a říkali, jako pan premiér Nečas, že dluhy jsou škodlivé. Ano, dluhy jsou škodlivé.

Tak proč tedy pan premiér Nečas, pan Kalousek hlasovali tady v těchto lavicích – na rozdíl ode mne, který pro tyto rozpočty nehlasoval – pro takto velké dluhy, které zadluží Českou republiku na dvojnásobek toho, než jak byla zadlužená v době, kdy odcházela sociální demokracie? Potom myslím bychom měli všichni tady jako občané České republiky poslat panu Kalouskovi a této vládě složenku, na které už bude ale jiné číslo, než tam bylo, když posílal pan Kalousek složenky občanům. Děkuji.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Pan poslanec Ladislav Šincl, připraví se Vladimíra Lesenská.

Poslanec Ladislav Šincl: Děkuji, pane předsedající. Vážená vládo, kolegyně, kolegyně, dovoluji mi, abych i já se vyjádřil.

Vláda Petra Nečase postavila svůj program hlavně na boji proti korupci. Byl to osobně předseda vlády Petr Nečas, kdo řekl, že boj proti korupci bude klíčovou prioritou jeho vlády. Jaká je realita. Ta je bohužel úplně opačná. Byly to zase prázdné řeči. Tato vláda totiž nemá v této oblasti bohužel žádné skutečné reálné výsledky.

Místo toho, aby se tato vláda snažila plnit své sliby voličům, od samého počátku své existence se bohužel neustále potácí v různých korupčních skandálech, které jen zametá pod stůl, a v různých politických nekonečných krizích. Před posledními volbami jsme mohli po celé České republice vidět tisíce portrétů předsedy vlády, ze kterých sliboval české veřejnosti, že nestrpí korupci ve vládě a v ODS. Na to už asi dávno zapomněl a tváří se, že to byl asi někdo úplně jiný. Myslím si, že hlavně předseda této vlády by měl být vzorem v těch oblastech, které označil za priority své vlády, a měl by jít v této věci příkladem a místo toho to vypadá na to, že je sám účastníkem politické korupce. Jak si jinak vysvětlit, když přes svá nedávná kategorická a silná prohlášení, že svou vládu v žádném případě nepostaví na přeběhlících, neváhá osobně obvolávat poslance jiné politické strany a přemlouvat je, aby svou stranu zradili, zapomněli na svůj program, díky kterému byli zvoleni, a přeběhli k jakési nové platformě bez názvu a bez programu? Docela by mě zajímalo, jaká kouzelná slůvka jim šeptal, co jim pan premiér při tom obvolávání všechno nasliboval, že s takovou rychlostí a lehkostí z ničeho nic opustili stranu, za kterou byli do Poslanecké sněmovny zvoleni. Předseda vlády podle mého názoru ztratil zcela svoji věrohodnost. Téměř každý den o tom přesvědčuje občany této země. Jeho postoj a názory se totiž mění jako počasí podle toho, jak se mu to hodí. Co ve čtvrtek prohlašuje za červené, pak už pár dní nato se stejnou tváří prohlašuje klidně za bílé a naopak. Jak je možné věřit člověku, který ještě nedávno podepsal koaliční smlouvu, kde se zavázal - cituji ze strany číslo 11 – že nebude v případě hlasování

o důvěře či nedůvěře vládě hledat podporu mimo poslanecké kluby koaličních stran a ani separátně mezi jednotlivými poslanci koaličních stran a nepostaví fungování vlády na přeběhlících? Slyšíte dobře, přeběhlících. Posledním důkazem je to, že ještě minulý týden poté, co se začal štěpit klub Věcí veřejných a začala podivně rychlá metamorfóza u části jejich poslanců, kdy se tito poslanci začali najednou svlékat ze svých hadích kůží a najednou k úžasu jejich voličů přebíhat k nové platformě kolem Karolíny Peake, před kamerami pan premiér rezolutně se vši hranou vážností požadoval, aby vicepremiérka vytvořila nový poslanecký klub, k čemuž je potřeba celkem deseti poslanců. Tvrdil, že v opačném případě dojde na rychlé předčasné volby. Ve skutečnosti tímto svým hraným nekompromisním postojem chtěl hlavně vyděsit poslance Věcí veřejných předčasnými volbami, ve kterých by s téměř stoprocentní jistotou se do Poslanecké sněmovny nedostali. Těmito silnými prohlášeními a svými telefonáty s pravděpodobně neodmítnutelnými nabídkami se snažil přesvědčit poslance strany Věcí veřejných, aby zradili svou stranu, a jen na oko pro urychlení tohoto procesu začal jako připravovat předčasné volby. Pana premiéra už z minulých prohlášení znám, a tak jsem věděl, že to je jenom jeho jedna z dalších lží. Asi pan premiér nebyl s paní vicepremiérkou dost přesvědčivý, a tak nová platforma bez programu a jména, ale zato s třemi ministerskými křesly a spoustou funkcí, nesehnala dostatečný počet kolaborujících poslanců, ochotných najednou opustit stranu, za kterou byli zvoleni, a má přes veškerou snahu a přemlouvání i nadále jen osm poslanců, kteří jsou ochotni vytvořit nový klub. Neuběhlo ani pár dní, a najednou premiér Petr Nečas už ovšem netrvá na nepřekročitelné podmínce, na tom, co tak vážně požadoval ještě v pondělí, tedy podpisech alespoň deseti poslanců, kteří jsou ochotni vládu podporovat, či na spolupracujícím poslaneckém klubu. Cituji: Nevidím důvod, aby něco podepisovali. Stačí mi slovo, že budou podporovat vládu, prohlásil ve středu. Myslím si, že by mohl klidně kandidovat na komika roku.

Trochu jsem přemýšlel nad tou podivnou platformou paní Karolíny Peake, složenou na první pohled ze sympatických mladých lidí, kteří ve své mladické naivitě zbloudili na své politické cestě a nechali se obloudit zkušenými politickými vlky typu Miroslava Kalouska a Petra Nečase. Tito mladí lidé netuší, kdo jsou ve skutečnosti loutkáři a kdo jsou jejich loutky. Napadlo mě, že bych jim aspoň mohl pomoci s názvem tohoto prapodivného uskupení. Tak trochu mi tato platforma bez programu připomíná slavný americký seriál, kde se děj odehrává v jednom americkém městečku, které se také na první pohled zdá být normální, ale ve skutečnosti je plné překvapení, bizarních scén, rozdvojených osobností, podivuhodných postav, které postupně odhalují svá skrytá tajemství.

Tento seriál, jak jistě z vás někteří tuší, se jmenuje Městečko Twin Peaks. Snad by to mohlo inspirovat.

Ale ještě na chvíli zpátky k panu premiérovi a jeho vládě lží, kterou se ve skutečnosti za každou cenu jen snaží udržet díky této prapodivné směsici přeběhlíků. Domnívám se, že skutečným důvodem, proč se tak křečovitě snaží udržet svou vládu a sebe v premiérském křesle, je například dokončení jednoho z největších tunelů v české historii. Myslím tím církevní restituce, které jsou nadhodnoceny zhruba o několik desítek miliard korun, či vyvedení obrovského množství veřejných zdrojů do nového penzijního pilíře.

V úterý 20. 3. 2012 při posledním pokusu o vyslovení nedůvěry vládě ČR nás zde kolega Cogan z TOP 09, kterého si sice jinak velice vážím, nařkl, že důvodem, proč tuto vládu kritizujeme, je to, že toužíme po moci, že ji chceme stůj co stůj urvat, že jsme chtivi a nedočkaví, než se k této moci dostaneme. Mohu ho ujistit, a všechny ostatní, že já v žádném případě po žádné moci netoužím a nic takzvaně urvat nechci. Jen mi kromě neustálých lží a změn postojů podle toho, jak se to hodí, nejvíc na vládě Petra Nečase vadí to stupňující se pokrytectví. Je to podle mne morální vada, rozpor mezi vědomým chováním a prezentovaným přesvědčením. Pokrytec totiž hlásá půst, skromnost a utahování opasek, ale současně tiše připouští vyplácení obrovských odměn svým oblíbencům.

Kdo není slepý a hluchý, musí vědět, že tato vláda v tomto složení už ztratila morální právo požadovat po občanech této země, aby si utahovali opasky. Prostě není možné, aby to byla vláda, která potichu toleruje korupci a korupční skandály zametá pod koberec, škrtá peníze nejchudším, rodinám s dětmi, škrtá peníze zdravotně postiženým a škrtá peníze důchodcům.

Pan premiér neustále názorně ukazuje, jak jsou pro něho zájmy a názory občanů důležité. Jedním z projevů tohoto zájmu je například jeho jednání s odborovými svazy. S nezastíranou arogancí sobě vlastní odmítá argumenty, fakta a konkrétní čísla, s nimiž odboráři přicházejí. Odmítá uznat zpracované analýzy či zdokumentované dopady vládních škrtů na lidi. To všechno jen zlehčuje a zesměšňuje. Pro televizní kamery tato vláda v čele s premiérem nabízí jen úsměvy a důstojné obličejy. Pokrytecky pravidelně do televize vypráví pohádky o tom, že pracují pro dobro nic nechápajících českých občanů a že bezmála týdně dobrotivě, avšak marně jednájí se zlými, nespolečnickými odboráři. Ve skutečnosti dobrovolně neustoupí ani o milimetr ze svých asociálních návrhů a politiky diktovanými zájmy svých kmotrů a silných finančních skupin, tj. velkých bank a penzijních fondů.

Důsledky pak všichni znáte. Na Václavské náměstí přišlo demonstrovat více než 100 tisíc lidí, kteří přišli vyjádřit z celé republiky svůj nesouhlas a

chtějí vlastně jediné – abyste už konečně přestali škodit a odešli. Zdá se však, že ani této vládě to nestačilo a zůstává nadále k hlasu lidí hluchá a slepá. Pan premiér by měl vědět, že ten, kdo seje vítr, pak sklízí bouři. A tak se zanedlouho jistě dočkáme dalších, podle mého názoru zcela oprávněných akcí proti této vládě. Pravděpodobně přijdou stávky v dopravě i další demonstrace, a když to nepochopíte, tak i stávka generální. Snad pak to vláda pochopí, že ji skoro nikdo nechce, a odstoupí. A jestli ne, tak si myslím, že příště lidé na demonstracích nebudou mít v rukou jen transparenty a klíče.

Abych to na závěr vyvážil, tak jsem také přemýšlel o tom, jak pomoci předsedovi nové opoziční strany Věci veřejné Radku Johnovi a nové předsedkyni klubu Kateřině Klasnové, bohužel tady nejsou. Napadlo mne, že bych jim snad mohl pomoci v jejich nové opoziční roli několika moudrými větami z díla Karla Čapka uveřejněného v Lidových novinách 4. 12. 1938. Cítuji: Ano, mnoho se změnilo, ale lidé zůstávají stejní. Jenomže teď víme líp, kdo je kdo. Kdo byl slušný, byl slušný vždy. Kdo byl věrný, je věrný i teď. Kdo se točil s větrem, točil s větrem i dřív. Kdo si myslí, že teď přišla jeho chvíle, myslel vždycky jen na sebe. Nikdo se nestává přeběhlíkem, kdo jím nebyl vždycky. Kdo mění víru, neměl nikdy žádnou. Člověka nepředěláš, jenom se ti vybarví. Nedívej se do tváře, která se změnila, nikdo se nestane krásnějším tím, že změnil tvář. Tvrdá zkouška je i tvrdé poznání.

Děkuji za pozornost. (Potlesk v levé části sálu.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Děkuji poslanci Šinclovi. Poprosím paní poslankyni Lesenskou. Připraví se Antonín Sed'a.

Poslankyně Vladimíra Lesenská: Vážený pane předsedající, pane předsedo vlády, páni ministři, vážené kolegyně, kolegové, je pátek, nikoliv třináctého. Vláda nás žádá o vyslovení důvěry, ale odpovídá tomu účast naší politické reprezentace?

Tato vláda si dala přízvisko, že je vládou rozpočtové odpovědnosti a že podle tohoto sloganu bude také jednat. Tedy jak a v zájmu koho? Tak zní moje otázka. Zaklínadlem této vlády je řešit nasekané dluhy v našem státě, které dosahují astronomických rozměrů. Ale kdo se na nich podílel? ptám se, a připomínám si kauzy s mnohasetmilionovými ztrátami a nevybrané daně. Tento dluh však nevytvořili normální, běžní občané této země, ale páni politici pod důslednou kuratelou kmostrů. A když se občan pídí, kam zmizely tyto miliony, miliardy, nedozví se zpravidla nic. Leda časem – že byly odkloněny na soukromá konta některých jedinců, třeba na Kajmany. A odpovědnost ve smyslu padni komu padni? Občane můj drahý, tak na tuto otázku laskavě zapomeň, my dnes máme jiné starosti. A vláda

rozpočtové odpovědnosti, jak se hrdě tituluje, řeší dluhovou problematiku způsobem sobě vlastním. Tedy plošným, tupým škrtáním a zvyšováním daní, byť ve svém programovém prohlášení nemá o tom ani zmínku. Že na tuto regresivní politiku doplácí většina občanů této země, lidí, kteří se důsledkům této arogance moci nemohou bránit, je jasné. Odnášejí to nejen drobní podnikatelé, živnostníci, ale zejména senioři a lidé se zdravotním postižením, rodiny. Mohla bych zde uvést řadu příkladů.

Nedivme se tedy, že zásluhou opatření této vlády roste počet krachujících firem, roste počet nezaměstnaných, kdy mnozí z nich už nejsou ani v evidenci úřadů práce. Že tím roste zločinnost a kriminalita v našich městech a vesnicích. A to nejhorší: roste počet sebevražd, kdy jedinec už neví kudy kam. Je mi z toho víc než smutno jako člověku, který v kontaktu se svým regionem je velmi často, s lidmi jak levicového, tak pravicového smýšlení. Je mi smutno, když vidím propad ekonomiky a vnímám zoufalost lidí, kteří nevědí, jak z bludného kola ven.

Ostatně obrázek, jaké je mínění o této vládě, dala jasně a nekompromisně desetitisícová demonstrace studentů, mnohatisícová protestní shromáždění lidí v Praze i v dalších městech. Většina národa říká zcela jasně: Pane Nečasi, pane Kalousku, hodte ručník do ringu a se svými ministry zmizte laskavě někam do historie. A to bez otálení. A s tímto názorem souhlasím. Proto mou podporu nezíská ani zbytek vlády za mými zády, ani celá vláda. (Potlesk v levé části sálu.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Nyní prosím pana poslance Sed'u, připraví se Václav Neubauer.

Poslanec Antonín Sed'a: Děkuji, pane předsedající. Vážené poslankyně, vážení poslanci, cílem hospodářské politiky každého státu je přispívat k hospodářskému růstu, k růstu životní úrovně každé domácnosti a k příznivému podnikatelskému prostředí. Současná vláda se tváří jako rozpočtově odpovědná a protikorupční, nicméně její praktikovaná opatření tvoří liberální projekt odstátnění, zpoplatnění a privatizace systému sociální ochrany, veřejných služeb a omezení pracovněprávní ochrany zaměstnanců.

Vážené kolegyně, vážení kolegové, největší chybou současné vlády je zvolený způsob řešení problémů dneška, kdy se modlou stalo snižování zadlužení nekonceptními škrtky a kdy zvyšování konkurenceschopnosti jde cestou co nejlacinější práce a nízkých korporátních daní. Již dnes má naše země deváté nejlevnější pracovníky v rámci EU. Zároveň se postupně zvětšuje počet lidí, kteří se dostávají na hranici chudoby. Dnes je to, pane premiére, každý desátý člověk naší země.

Nicméně daleko horší srovnání relativní chudoby představuje materiální

deprivace, která určuje hranici materiálního nedostatku. Podle tohoto měřítka je v České republice postiženo již 18 % obyvatel. Přesto, či právě proto, že naše země supluje nízké mzdy a důchody propracovaným systémem sociální záchranné sítě, pravicová vláda tento systém omezuje a ruší. Zároveň vláda i nadále nezvyšuje minimální mzdu, a hodlá dokonce snižovat valorizaci důchodů. Prostě problémy řeší na úkor všech zaměstnanců a všech důchodců.

Vážené poslankyně a poslanci, současná vláda není schopna vybírat daně, není schopna či ochotna bojovat proti zlodějnám a korupci. Chci tady připomenout panu ministrovi financí a politické straně TOP 09 jeho složenku na úhradu dluhu z roku 2010, kdy po každém občanovi požadoval zaplatit částku 121 000 korun a kdy nabádal občany, že v případě jiné volby může dlužná částka velice rychle přesáhnout 200 000 korun. A jaká je současná bilance, pane ministře? Dnešní státní dluh překročil 1,6 bil. korun a vámi zmiňovaná částka vzrostla na 154 500 korun. Proto se ptám, pane ministře, kdy vrátíte vámi vytvořené dluhy občanům, kteří volili vaši politickou stranu. Vy dluhy nesnižujete, vy je neustále prosím zvyšujete.

Vámi navrhované úspory budou mít negativní dopad na zaměstnance s průměrnou mzdou, a to snížením příjmů o 13 230 korun ročně, a to ještě za předpokladu, že občan se nezapojí do penzijního opt-outu, že nebude platit za své děti zápisné na vysoké škole a že v průběhu roku nebude nemocný. O prorůstových opatřeních v ekonomice, o zajištění bezpečnosti občanů a o dalších veřejných službách se občanům naší země zřejmě bude brzy pouze zdát.

Vážený pane premiére, vážení členové vlády, vámi prováděná politika je namířena proti vlastním občanům. Vaše neustále opakovaná mantra snižování zadlužení země podvazuje ekonomický růst a budoucí konkurenceschopnost naší země. Vaše vláda zapomíná, že pro příznivé podnikatelské prostředí a investiční atraktivitu je daleko důležitější než vámi snižovaná cena práce kvalita infrastruktury, sociální smír, kvalifikace pracovní síly, kvalita zdravotní péče, koupěschopná poptávka obyvatelstva a funkční a nezkorumpovaná státní správa, justice a policie. Náklady na pracovní sílu nejsou v naší zemi vysoké, ale spíše podprůměrné, o čemž svědčí výše takzvané kompenzace zaměstnance zahrnující vyplácenou mzdu a řadu dalších nákladů, ať již finančních, či naturálních povahy, které jsou placeny zaměstnavatelem zaměstnanci za odvedenou práci. Cesta snižování kompenzace zaměstnance je cestou do pekla. Jedinou rozumnou cestou jsou investice do zvyšování kvalifikace zaměstnanců, do jejich vzdělání, zdravotního stavu, kvalitního a efektivního sociálního a důchodového zajištění, tedy cesta sociální koheze než zvyšování podílu sociálně vyloučených.

Vážené kolegyně, vážení kolegové, zastavme společně tuto nekoncepční vládu, která zemi neprospívá, ukončíme škodlivou

hospodářskou politiku této vlády, která je a hodlá být založena na politické korupci. Nehazardujme nadále s důvěrou našich spoluobčanů v politické strany a v celý demokratický systém země. Jedinou cestou z tohoto politického i ekonomického marasmu je vyslovení nedůvěry této vládě a co nejrychlejší předčasné volby.

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Ano, děkuji Antonínu Sedovi za příspěvek. Prosím pana poslance Václava Neubauera. Připraví se Jan Látko.

Poslanec Václav Neubauer: Vážený pane předsedající, vládo, kolegyně, kolegové, myslím, že je správné dnes kritizovat koalici a zejména Věci veřejné za to, že se vlastně převážně věnují svým vnitřním problémům koexistence, zatímco efektivní práce hrubě zaostává. Když se nad věci zamyslíme, je taková kritika skoro nošením dříví do lesa. Tak nějak se nedařilo Věcem veřejným téměř nic z jejich volebního programu, a to ani zlatý programový hřeb – boj s korupcí.

Krátce připomenu jen některé programové pasáže. Za prvé nulová tolerance ke korupci. Samozřejmě, ale pokud se to netýká našeho šéfa. Realita – Vít Bárta zůstává poslancem. Za druhé průhledné financování stran. Samozřejmě ano, ale peníze nám mohou chodit přes Panamu. Za třetí zrušení anonymních akcí. Také ano, ale u našich sponzorů nám to nevadí. Za čtvrté omezení imunity poslanců. Pokud ovšem nejsou z Věcí veřejných. A za páté stop dojení státních peněz. 10 % z veřejných zakázek zmizet však může.

Věci veřejné ve vztahu k ODS a TOP 09 byly až ostudně nestabilní partner, který má zásadní aktivní podíl na tom, že z návrhů sociálních reforem koalice, jejichž jádro některých z nich by mohlo být případně i přijatelné, nezůstává přispěním této strany kámen na kameni a ze společné dílny ODS a TOP 09 a Věcí veřejných jsou nakonec vyprodukovány neuvěřitelné zmetky, které v praktickém životě nejen nemají právo na život, ale mílovými kroky naopak téměř programově spějí k rozbourání zbytku sociálního smíru, který je udržován v naší společnosti už nyní pouze s mimořádným úsilím.

Je totiž mimo jakoukoliv pochybnost, že právě řešení vnitřních problémů koalice, jehož jsme aktuálně svědky, postavilo latku politické kultury na historicky nejnižší možnou úroveň. To je snad jen výhodné pro budoucí rozhodování voličů a pro jejich budoucí politickou orientaci hned ze tří důvodů. Za prvé. I průměrně inteligentnímu občanovi České republiky je zcela zřejmé, že povolání Věcí veřejných do Poslanecké sněmovny za účelem vymýcení korupce je hrubým omylem, který voliči nepochybně

již v budoucnu nebudou ve volbách nikdy opakovat. Za druhé. I průměrně inteligentnímu občanovi České republiky je zřejmé, že je hrubým omylem věnovat své hlasy takovým kandidátům, kteří nemají ani ponětí o nějaké politické práci a jsou v oblasti umění kompromisů obecně a v oblasti politického kompromisu zvláště naprostí diletanti, byť by byli podnikatelsky zdatní či novinářsky úspěšní. Za třetí. A konečně i průměrně inteligentnímu občanovi České republiky je zřejmé, že jeden nešťastný a politicky neohrabaný, popřípadě tvrdošíjný a zaslepený politický subjekt může velmi silně poškodit – a to také učinil – pohled na politiku a politiky jako celek.

Koalice tedy sama právě nešťastným paktem s Věci veřejnými, který i ústy koaličního ministra financí je nazýván křehkým útvarem a Věci veřejné dokonce nazývány odporným politickým subjektem, je natolik zkompromitována, že proto dnes stojíme před zásadním rozhodnutím, zda vyslovit důvěru vládě. Již sama tato opakovaná skutečnost je v kontextu známých politických událostí posledních dnů ostudná, a přihlédneme-li k tomu, že se tak děje za okolností protiprávních postupů při vytváření novotvaru nového nezávislého poslaneckého klubu či platformy z přeběhlých poslanců a za okolností soustavného lánáření i takzvaného klubu nezařazených poslanců pro posílení bezpečné většiny, prohlasování zákonů předkládaných koalicí, pak takový stav věcí je možno označit za bezprecedentní a pro Poslaneckou sněmovnu velmi varovný. Ať již posuzujeme tento stav věcí z jakéhokoliv úhlu pohledu, je nepochybné, že v současné době jsou uplatňovány natolik atypické a nestandardní postupy k udržení vládní většiny, že nás od vládních praktik některých banánových republik dělí jen nezřetelné hranice.

Proč tomu tak asi je? Ano, to je důležitá otázka. Totiž je to meritorní otázka efektivní práce na sociální reformě a zákonech k tomu potřebných. Neklid mezi koaličními partnery totiž vede ve svých důsledcích k tomu, že se své vlastní činnosti spočívající ve vládnutí a v případě zmíněných reformních zákonů věnují pouze okrajově, věci nejsou promyšleny, reformní zásady jsou mnohokrát a opakovaně měněny. Například vzpomeňme změny v oblasti daně z obratu, poplatky ve zdravotnictví, mateřské příspěvky, nejednotný postup při redukci valorizace starobních důchodů a další nešťastné a v zásadě nepromyšlené kroky podléhající v samé koalici zhoubnému vlivu jeden jeden čehý a druhý hot. To budí nepochybně značnou nedůvěru celé veřejnosti a vyvolává důvodné pochybnosti o kompetenci celé současné vládní garnitury.

Co říct na závěr? V kontextu stávajícího politického vývoje soudný člověk nemůže takové vládě vyjádřit důvěru. Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Děkuji, pane poslanče. Požádám pana poslance Jana Látku. Připraví se Vlasta Bohdalová.

Poslanec Jan Látko: Děkuji za slovo, pane místopředsedo. Vážená vládo, vážené kolegyně, vážení kolegové, vláda Petra Nečase vznikla po volbách do Poslanecké sněmovny v červnu 2010 jako koaliční slepenec ODS, TOP 09 a Věcí veřejných. Sama sebe pak nazvala vládou rozpočtové zodpovědnosti a boje proti korupci. Člověk by si myslel, že při celkovém součtu 118 poslanců budeme mít vládu stabilní, vládu, která bude vycházet ze svého vládního programu – byť ten se mi nemusí vůbec líbit – a bude zodpovědně spravovat tuto zemi ve prospěch jejích občanů. Opak je bohužel pravdou. Máme vládu každou chvíli rozhádanou, vládu, která nemá autoritu, vládu se schopností vyvolávat kolem sebe neustále nějaký chaos. Vládu, která svoji nebyvalou většinu nevyužila ke zvýšení stability, ale spíše ke zvýšení vlastní arogance moci.

Vláda ODS, TOP 09 a Věcí veřejných se zavázala lidem, že zastaví zadlužování a nebude zvyšovat daně. Jaká je však realita? Tato vláda přebírala zemi v zadlužení 28 % – a dnes se již blížíme 45 %. Pomocí nesmyslně zvyšované DPH se postupně vytahují peníze z kapes především nízké- a středněpříjmových skupin. Vláda se zhlédla v tupých škrtech, jako by si myslela, že se dokáže proškrtat k prosperitě. Naši spořivé vládě je dobrá každá koruna ušetřená na daňových poplatnících, ale vyplácí stotisícové platy a odměny úředníkům na jednotlivých ministerstvech. S korupcí pak zatím vláda svádí spíše teoretický souboj.

Čeho jsme se tedy dočkali od vlády ODS, TOP 09 a Věcí veřejných? Dochází k postupné privatizaci jednotlivých sektorů výkonu státní správy a veřejných služeb – jako například pracovní agentury, sociální služby, exekuce, vězeňství a další. Vláda nemá dostatek financí pro hasiče, policii, na školství, důchody nebo sociální služby. Začíná stoupat nezaměstnanost, protože škrtáním se hospodářský růst a pracovní místa nevytvorí.

Zažíváme dnes zdražování snad úplně všeho. Naši občané nejvíce pociťují zdražení u potravin, pohonných hmot, léků a zdravotních pomůcek, u vodného, stočného, tepla a hromadné dopravy. V pásmu příjmové chudoby je podle statistiků téměř každý desátý Čech, a to včetně dětí a seniorů. Ano, určité reformy jsou jistě potřeba, ale reformy spravedlivé a hlavně sociálně citlivé.

To vše je zřejmě důvodem, proč si podle průzkumu přeje předčasné volby více než 70 % lidí. Vláda však sobotní, více než stotisícovou demonstraci požadující demisi vlády pouze bagatelizuje. Zúčastnili se jí však nejen odboráři, kterých bylo určitě nejvíc, ale i zdravotně postižení, důchodci, aktivisté z více než dvaceti občanských sdružení či profesních

svazů. Dávali vládě Petra Nečase najevo, že si nepřejí, aby dál pokračovala ve svém způsobu vládnutí a v prosazování nespravedlivé, a sociální a likvidační politiky reforem, škrtů a zvyšování daní.

Lidé dnes mají obavy z nejasné budoucnosti. Přemýšlejí, co s nimi bude, že si za své peníze budou moci koupit čím dál tím méně, že možná přijdou o práci, nebudou mít na nájem nebo splácení úvěru za bydlení. Mezi lidmi se proto začíná projevat frustrace ze všech rádo by reforem současné vlády. Spousta našich občanů pak cítí pachutí korupce, bezpráví a snižování životního standardu pro většinu z nich. Vláda ODS, TOP 09 a Věcí veřejných jako by totiž všem našim občanům říkala: "Kašleme na vás a vaše názory, víc než si myslíte."

Proto tato vláda nemůže počítat s mojí podporou. (Potlesk z poslaneckých lavic ČSSD.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Tak. A nyní požádám paní poslankyni Vlastu Bohdalovou. Připraví se Jan Hamáček.

Poslankyně Vlasta Bohdalová: Dobré odpoledne. Vážený pane premiére, vážený pane místopředsedo, vážené členky a členové vlády, vážení kolegové a kolegyně, hlasování o důvěře vládě bývá obvykle akcí, kterou vyvolá opozice. Poslanci vládních stran již z principu důvěru vládě dají a opoziční poslanci nikoliv. My bychom však toto hlasování neměli brát jako akci nebo hru, ale měli bychom se řídit principy jinými.

Toto hlasování o důvěře vládě vyvolal rozpad jakési pseudostrany – Věcí veřejných. Na internetovém serveru Infobaden jsem si přečetla zajímavou věc. Strana Věcí veřejných je taková strana, jako by ji sponzoroval jeden velký severský nábytkářský koncern, neboť ten často podporuje cokoli, co lze rozebrat, transportovat a poté opět snadno složit, ale při zachování úplné funkčnosti. Mě poslední jednání kolem Věcí veřejných a "nevěcí veřejných" a frakce přesně připomínají, jako kdyby se řídily návodem tohoto švédského koncernu.

Posláním nás zákonodárců je především pracovat ve prospěch naší země. A tato vláda to již delší dobu nečiní. Mohla bych otevřeně hovořit o obrovské vládní krizi, ve které přestává platit den, hodinu stará dohoda. A my politici se vlastně už neorientujeme v tom, co ten který z jejich aktérů vlastně chce, na čí straně vůbec stojí a koho vlastně podporuje. To však neudělám, protože bych jen opakovala, co zde už bylo řečeno nebo ještě řečeno bude. Chci opět hovořit o odvětví, které je pro budoucnost naší země klíčové, tedy o školství.

V turbulencích vládní krize se zdá, že nejde o hlavní téma. Ale tato země nemá již 27 dní ministra školství. Je přitom jisté, že pokud Nečasova vláda získá důvěru, potrvá toto obsazení dalších několik dnů. A je jen otázkou, zda

poslední a nejlepší ministr školství nebyl zároveň ministrem posledním. Z vládní koalice totiž zaznívají hlasy, že by bylo nejlepší ministerstvo školství zrušit. A je docela možné, že budou mít díky této vládní krizi navrch.

Pan Dobeš byl bezesporu vizionář, který měl představu, jak má naše školství vypadat. Ponechme stranou, že jeho představu jsem nesdílela. Důležité však je, že ze svých nápadů a vizí nedokázal dosáhnout vůbec nic. Opakuji: opravdu vůbec nic. Nedořešená zůstává reforma vysokých škol. Neexistuje vládou slibovaný věcný záměr nového školského zákona. Není jasné, jak se bude financovat regionální školství. Jedna věc je zcela nejasná, jak řekl pan bývalý exministr. Nejasná je situace Právnické fakulty v Brně. Pardon, kolegové. V Plzni.

Kam se člověk podívá, zůstala po panu poslanci Dobešovi v resortu jenom spálená země. Už není možné vrátit se do doby před Dobešem a jmenovat do úřadu nějakého sympatického teoretika, který omezí svoje fungování na každodenní – každoroční – projev vítající prvňáčky. A to nejen proto, v jakém stavu zanechal školství pan Dobeš, ale hlavně proto, že se naše země nachází na důležité křižovatce.

Čeští žáci a studenti fatálně propadali a propadají v mezinárodních srovnáních. To není samozřejmě chybou pana exministra ani této vlády. Trochu za to můžeme my všichni, kteří jsme se nechali ukolébat vynikajícími staletými tradicemi našeho školství. Chybou této vlády je však přístup, se kterým se k problému staví. Podle ní se neděje absolutně nic. Jako by jí vůbec nevadilo, že již za pár let, bude-li současný trend pokračovat, nedokáže Česká republika konkurovat zemím, které dnes vnímáme jako rozvojové.

Ministerstvo školství potřebuje do svého čela skutečnou osobnost. Odborníka s vizí, který jednak dokáže dát do pořádku chaos po panu Dobešovi, jednak zvrátit tyto nepříznivé trendy.

A nyní se obracím přímo na vás, pane premiére, a ptám se: Máte takovou osobnost? Pokud ano, tak bych vás velice ráda poprosila o její jméno a o ujištění, že o své nominaci ví a souhlasí s ní. Pokud chcete takového odborníka do čela resortu školství jmenovat, bude mě případné vyslovení důvěry této vládě mrzet výrazně méně. Pokud však ani v tomto nemáte jasno – a myslím si, že nikoliv –, je to tragédie jak pro naše školství, tak pro tuto zemi.

Vážené kolegyně, vážení kolegové ze stran vládní koalice. Programy, se kterými jsme my i vy přistupovali před voliče, se samozřejmě výrazně liší. V jednom se však podobají jako vejce vejci. Jak my, sociální demokraté, tak strany vládní koalice hovoří o podpoře vzdělání a vzniku vzdělanostní společnosti. Opravdu si myslíte, že důkazem těchto věcí, které jsou napsány ve volebních programech, je to, co řekl nedávno pan Gazdík – že je třeba Ministerstvo školství zrušit?

Obracím se na kolegy z Věcí veřejných, kteří jste voličům slibovali zřízení funkce stálého sekretáře pro školství, který by dlouhodobě garantoval jeho rozvoj a naplňování strategických koncepcí. To vám v této souvislosti opravdu nevadí, že už měsíc nemáte ministra? A že na postu tohoto jakéhosi státního tajemníka se během necelých dvou let vystřídalo asi osm lidí?

Vážení kolegové a kolegyně z vládních stran, máte nyní při tomto hlasování unikátní možnost ukázat, o co vám jde doopravdy. Pokud o tuto zemi, uznáte sebekriticky, že se pod vaší taktovkou politika posunula někam, kde ještě před 20 lety nebyla a po celých 20 let taky ne, a že se nejen naše školství ubírá nežádoucím směrem, a zvednete ruku pro nové volby, které vám dají možnost sebereflexe a hlavně reformy a ozdravení vašich stran. Anebo dáte přednost partikulárním zájmům a budete v této, obrazně řečeno, jízdě na mrtvém koni pokračovat až do úplného konce. V takovém případě bych vás ráda ubezpečila, že půjde asi o konec definitivní. Vaše strany asi skončí jako mimoparlamentní a naše školství – to bude ve velmi hluboké krizi.

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Teď poprosím Jana Hamáčka a připraví se Václav Klučka.

Poslanec Jan Hamáček: Děkuji. Vážení pane místopředsedo, vážená vládo, dámy a pánové, dovoluji mi také, abych přičinil pár poznámek k aktuální situaci, jakkoli jsme bytostně přesvědčeni, že ve standardní demokracii, ke které se Česká republika hlásí, by takováto debata nebyla. A chce se mi věřit, že kdyby pan premiér opravdu myslel vážně to, že jeho vláda je vládou prozápadní, proevropsky orientovanou a že patříme do rodiny evropských demokracií, tak by si ušetřil tuto agonii a nechal se inspirovat zeměmi, jako je Holandsko, kde při nesouladu ve vládě a vládní krizi se řešení našlo velmi rychle v předčasných volbách a nebyli v Holandsku občané svědky toho, co dnes my vidíme v Poslanecké sněmovně.

Já jsem pana premiéra velmi pečlivě sledoval, když tady odůvodňoval, proč má vláda zůstat. Snažil se nás přesvědčit a spolu s tím i naše spoluobčany, že řešení, které nabízí, je to jediné správné. Já jsem se trochu zamyslel a vzpomněl jsem si na billboardovou kampaň, kterou v loňském roce dělal Fidel Castro na Kubě a nechal celou zemi oblepit billboardy s titulkou *Vamos bien*. Děláme to dobře. A já jsem přesvědčen o tom, že i kdybyste celou republiku oblepili billboardy, že vaše řešení je jediné správné, tak ti lidé vám to neuvěří. A důkazem toho jsou demonstrace na náměstích a těch sto tisíc na náměstí Václavském.

A jakkoli tady asi není příliš prostoru na věcné výhrady k fungování vlády, tak mi stejně dovoluji pár postřehů z oblasti zahraniční a bezpečnostní politiky.

Co se týká politiky zahraniční, tak tam jsem přesvědčen, že řešení, které vláda nabízí, není to jediné správné. Pokud chcete důkaz, tak tím důkazem může být poslední vyjednávání o evropské fiskální smlouvě, kdy namísto toho, abychom logicky působili v hlavním proudu evropské integrace, tak jsme si vybrali velmi podivné a nepřírozené spojení s Velkou Británií a zapomněli jsme na to, co říkal klasik britské diplomacie lord Palmerston, že Velká Británie nemá stálé spojence, ale pouze stálé zájmy.

Další oblastí, které se chci dotknout a souvisí s tím, je ekonomická diplomacie. Pokud vláda, a na té tiskové konferenci pan premiér byl osobně přítomen, tvrdí, že má nový plán v oblasti ekonomické diplomacie a že nyní se naše země, která je proexportně orientovaná, bude zaměřovat na trhy, které jsou pro nás prioritní, a současně mezi prioritní země zařadí Čínu, Rusko a Ukrajinu, tak mám pocit, že si není vědoma toho, co dělala česká diplomacie v posledních letech. Protože pokud máme charakterizovat naše vztahy s těmito zeměmi, tak můžeme říci cokoliv, ale rozhodně nemůžeme tvrdit, že by to byly vztahy vynikající.

V oblasti obrany je situace ještě smutnější. Nebudu debatovat o kauzách pana ministra, to si musí vyřídit pan ministr sám se svým svědomím, ale chtěl bych upozornit na to, že v důsledku škrtů a omezování výdajů v oblasti armády bude velmi pravděpodobně tato vláda první vládou, která bude muset přijít do Bruselu, do centrály NATO za našimi spojenci, a bude jim muset říci: Vážení přátelé, jakkoli jsme vstoupili do Aliance, jakkoli jsme se zavázali k tomu, že budeme nabízet a dáme k dispozici nějaké kapacity naší armády v oblasti společné obrany, tak my vám tady říkáme, že na to nemáme. To bude obrovská blamáž a já jsem zvědav jak ti, kteří dávají jako hlavní prioritu naše ukotvení v Alianci a kolektivní bezpečnost, budou vysvětlovat našim spojencům, že prostě naše armáda nemá peníze. A jsem také zvědav, jak to budou vysvětlovat našim občanům. Protože jestli jsem si v poslední době ze svých různých jednání a návštěv na vojenských základnách něco odnesl, tak to je dojem a vzpomínka na návštěvu v Přerově u vrtulníkového letectva, kde nám byla představena situace této složky našich ozbrojených sil – a pochopil jsem, že pokud mají být povodně, tak by bylo dobré, aby byly v červenci, protože v srpnu už dojdou peníze a ty vrtulníky pravděpodobně létat nebudou.

Chápu, že tady není prostor na věcnou argumentaci, že tady se nacházíme spíše v rovině politické a to hlavní, o čem to je, je o tom, jakým způsobem se tato vláda rozhodla složit parlamentní většinu a dále vládnout. A mě mrzí, že tady není pan ministr Kalousek, protože bych ho

požádal, aby nám provedl jistou aktualizaci stavu, protože když ještě byly Věci veřejné kompaktní jednotkou, tak mluvil o tom, že to je jakási parta na pomezí polostínu a organizovaného zločinu, tak bych byl rád, kdyby nám teď ozřejmil, která část z Věcí veřejných je ten polostín a která část je organizovaný zločin a s kým tedy bude tato vláda pokračovat.

Závěrem mi dovoluji říci ještě jednu věc. Pročítal jsem si stenozáznamy z Poslanecké sněmovny z různých minulých obdobných debat a našel jsem paradoxně své vystoupení z 19. 1. 2007 při důvěře vládě Mirka Topolánka. A to, co jsem tehdy říkal, citát, který jsem tehdy použil, historickou paralelu, kterou jsem použil, ta je velmi platná i dnes. Já jsem tehdy říkal, že bych se chtěl zastavit u způsobu, jakým tato vláda zamýšlí dnes získat svou důvěru. A chtěl bych připomenout větu, kterou kdysi před 200 lety pronesl rakouský císař František I. a adresoval ji ruskému carovi, když na jedné slavnostní večeři u jeho slavnostní tabule spatřil zběha, francouzského generála Jiominiho, který tam seděl. A František tehdy řekl: "Já chápu, že vladaři musí čas od času spolupracovat se zrádci a dezertéry. Nechápu však, proč z nich činí své pobočníky." (Potlesk poslanců sociální demokracie.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Prosím pana poslance Tejce.

Poslanec Jeroným Tejce: Pane předsedo vlády, vážený pane předse-
dající, kolegyně a kolegové, to, co teď tady držím v ruce, jsou texty, které byly podepsány drtivou většinou poslanců Věcí veřejných. Je to tzv. etický kodex Věcí veřejných. K tomuto kodexu se až na dva z poslanců, pokud mám správné informace, a kolegové mě jistě opraví, připojili všichni poslanci Věcí veřejných. Ten kodex je velmi zajímavý. Článek 5, poslední věta, hovoří o tom, že zástupce občanů nesmí v průběhu své funkce změnit politickou stranu, za kterou byl zvolen. Tím zástupcem občanů jsou míněni mimo jiné poslanci Věcí veřejných. A závěrečné ustanovení tohoto kodexu je také jasné. Zástupce občanů se svým podpisem ztotožňuje s principy tohoto etického kodexu a zavazuje se jimi řídit. Dále se zavazuje, že se v případě prokázání porušení tohoto etického kodexu vzdá svého mandátu.

Dámy a pánové, myslím, že to je docela zásadní věc. Je docela zásadní, pokud tady někdo podepsal etický závazek, pokud poslanci Věcí veřejných se rozhodli, že před voliči tento závazek učiní, dokonce tak učinili před volbami, a tito poslanci se dnes rozhodnou, že změní svůj dres. A je jedno, jestli to budeme nazývat platforma, jestli politická strana vznikne za týden, nebo za měsíc.

Já bych se proto chtěl zeptat zejména Karolíny Peake, zda se skutečně k tomuto kodexu před volbami či po volbách připojila a jaké následky z to-

ho vyvodí. Zda skutečně popře svůj závazek, který dala veřejnosti a který učinila tím, že se k tomuto kodexu připojila.

Pan ministr Schwarzenberg nedávno o Karolíně Peake prohlásil, že je od-
vážná. Já myslím, že tento výrok je skutečně absurdní a neměl by zapadnout. Opak je totiž pravdou. Tato vláda, kterou chce Karolína Peake a Petr Nečas pravděpodobně za každou cenu, i za cenu přeběhlíků, udržet, není odvážná. Já bych řekl, že je dokonce přímo zbabělá. Netroufá si totiž bojovat s finančními monopoly, s bankami, netroufá se pustit do boje s energetickými a jinými monopoly a začít je regulovat, dokonce ani tvrdě nezasáhne proti lichvářům a podvodníkům. Jediné, na koho si tato vláda troufne, jsou senioři, rodiny s dětmi, zdravotně postižení a nemocní. Ano, chápu, těm se bere da-
leko lépe než těm mocným.

Já bych chtěl pana premiéra také požádat, aby tady stále nestrašil, aby nestrašil tím, co přijde, když by náhodou se podařilo teď konat nové volby a vláda by tady sociální demokracie. Mohl bych mu poděkovat za to, že tady citoval část programu sociální demokracie, protože každé opakování, které proběhne v takto zásadní chvíli, je dobré. Nicméně pokud sociální demokracie dosáhne toho, že budou vyšším způsobem zdaněny například banky nebo budou zdaněny energetické a telekomunikační společnosti – koneckonců dvě sazby daně pro ty výše ziskové a zejména monopolní společnosti mají i země na západ od nás, například Nizozemí –, tak to rozhodně nepovede k tomu, že by se zastavila ekonomika nebo že by do-
šlo ke zdražování.

Pane premiére, nemusíte strašit. Na zdražování a na zastavení ekonomiky jste expert vy a vaše vláda.

ODS a TOP 09 se tváří jako demokraté. Říkáte, že jste demokratické strany. O to víc je paradoxní, že ze všeho nejvíce se bojíte nových voleb. Zuby nehty se bráníte tomu, aby v těch příštích volbách rozhodli lidé. Já myslím, že to není ani demokratické, ani odvážné. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Dalším přihlášeným do roz-
pravy je pan poslanec Václav Klučka. Prosím, pane poslanče.

Poslanec Václav Klučka: Děkuji, pane místopředsedo. Pane premiére, členové vlády žádají o důvěru poslankyň a poslanců této Sněmovny, kolegyně, kolegové chystající se hlasovat buď o poskytnutí důvěry, či neposkytnutí. Velmi pozorně jsem si vyslechl úvodní slova premiéra Petra Nečase snažícího se přesvědčit Poslaneckou sněmovnu o potřebě dát této současné vládě důvěru, dát jí možnost pokračovat v reformních krocích, bohužel ničících a omezujících běžný život našich občanů. Byl to projev velmi sugestivní, vládně optimistický, byl vysoce –

vysoce politicky podjatým s vystoupením, které mělo očekávanou rétoriku.

Ano, musíme pokračovat v reformách, na tom se zcela určitě shodneme i s touto vládou. Neshodneme se ovšem na jejich obsahu a na způsobu jejich provedení. Neslyšel jsem nic, co by bylo pro mě natolik zásadní, abych měnil mandát voličů, kteří mi dali důvěru být v této Sněmovně, zprostředkovávat jejich názory, chránit jejich základní zájmy. Přestože jsem pouze a jenom poslanec, což je dnes pomalu na veřejnosti vnímáno jako velmi zvláštní, velmi zvláštní osoba, dá se říci, skoro jako nadávka, pak nejsem hluchý, nejsem slepý a především už vůbec ne naivní.

Občané naší země, vážení členové vlády, vám již dnes své vysvědčení vystavili. Nemáte jejich většinovou důvěru. Nejste vládou, které by věřili, že její vládnutí je ku prospěchu této země, nejste vládou, kterou by chtěli, aby je vyvedla z tohoto velmi náročného období novodobé historie českého státu. A je pro mě nepochopitelné, že na rozdíl i ode mě, obyčejného poslance, jste k této věci hluchí, jste slepí, nevidíte a nechcete vnímat tuto vyhrčenou společenskou atmosféru a jste připraveni dnešním jednáním demonstrovat sílu hlasující většiny a umožnit další vládnutí této vlády.

Koalice trpělivě čeká na závěr této rozpravy, který bude doprovázet hlasování o důvěře vládě. Opozice na druhé straně se snaží znovu, a to pěknou chvíli, přesvědčit vládu o jejich problémech s vládnutím a o tom, aby dále nevládla. Nechce se mi věřit, že ty kolegyně a kolegové, kteří vám se strojeným klidem dají důvěru v souladu s nařízením koaliční poslušnosti, jsou neteční k klivým názorům voličů.

Dámy a pánové, opoziční strany při posledních volbách přece nezískaly více jak 80 % voličské většiny. Takže v těch průzkumech nesouhlasu s touto vládou jsou i vaši pravcoví voliči a já věřím, že oni vám tyto problémy v příštích volbách spočítají.

Já nechci být odborníkem ve všech oblastech. Tady ve Sněmovně se zajímám bezpečností a obranou. A teď to velmi zkrátím, protože jenom řeknu – srovnajte si současné stavy, které jsou v policii, které jsou v hasičském záchranném sboru, které jsou v integrované záchrance, srovnajte si to s vládním prohlášením, které nechce tato vláda měnit. Běžte a pohovořte s policisty České republiky o jejich problémech doprovázejících výkon služby. O nedůvěře, která vládne směrem k budoucnosti. Podívejte se do tohoto materiálu, to jsou informace o dopadech na hasičský záchranný sbor v případě, že dojde k snížení rozpočtu v rozpočtovém výhledu 2013–2014. Velmi zajímavé čtení. Naprostá, ale naprostá destrukce efektu výkonu činnosti represivních jednotek, které pracují v oblasti vnitřního pořádku.

Dámy a pánové, v televizi Prima family dávají jeden krásný pořad. Nazývá se to Česko na talíři. Šéfkuchař pan Sapík tam vaří velmi senzační jídla, jeho oblíbené výrazy jsou: lehce osolíme, lehce opeříme, lehce po-

sypeme petrželkou a pak máme uvařeno. Uvařená jídla tohoto šéfkuchaře jsou skutečnou pochoutkou a všem chutnají.

Vážená vládo, vy také ve svých reformních krocích lehce osolíte, lehce opeříte, lehce ozeleníte, ale nakonec, když tento talíř vystavíte, nikdo ho nejí, nikomu to jídlo nechutná a lidem, věřte mi, je z toho nevolno! Ukončete prosím toto utrpení! Vždyť přece ani vás samotné to už jistě nemůže bavit. Seberte zbytek sil a odejděte!

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Místopředseda PSP Lubomír Zorálek: Dalším přihlášeným je poslanec Jiří Paroubek, kterého tady v této chvíli nevidím, takže poprosím dalšího, pana poslance Jiřího Šlégra, který je další. A pak pan poslanec Grebeníček.

Poslanec Jiří Šlégr: Děkuji za slovo, vážený pane předsedající.

Vážené kolegyně, vážení kolegové, dámy a pánové, vláda premiéra Nečase se zjevně inspirovala z nedávného stoletého výročí tragédie Titaniku a chystá se potopit Českou republiku. To je výsledek její nekonečné touhy po moci, kterou nezastaví ani sto tisíc občanů v ulicích vyzývajících tuto vládu k demisi a dalších 90 % lidí této země, kteří si přáli totéž. Vláda a její premiér se ani nezačervenají při neustálém porušování předvolebních slibů, stejně jako když z koaliční smlouvy, ve které je jednoznačně uvedeno, že nebude postavena na přeběhlících, udělá přes noc cár papíru. Stejným způsobem naloží pan premiér Nečas se svým slovem, že platforma Karolíny Peake musí být schopna sestavit poslanecký klub, jinak budou předčasné volby. A tak bych mohl pokračovat ještě dlouho. Když zde hovořím o Karolíně Peake, která učarovala palubu tohoto pomyslného vládního Titaniku, ta dnes připomíná spíše nechvalně proslulého kapitána potopené výletní lodi Costa Concordia, jen s tím rozdílem, že ona s předstihem opustila potápějící se bárku Věcí veřejných a místo na pevninu si to zamířila na jiný parník.

Vážený pane premiére, vážení členové vlády, myslím, že by stálo za to sebrat odvalu a sestoupit do podpalubí mezi obyčejné lidi. Rázem byste zjistili, že jim některým už voda nesáhá jen po kotníky, ale mají jí stejně jako vás už po krk. Nedávný průzkum ukázal, že zhruba 10 % našich občanů se již ocitlo na hranici bídy a více než polovina domácností by s našetřenými úsporami nevydržela déle než dva měsíce. Za tento stav nemohou jejich přemrštěné nároky, zhýralost a rozhazovačnost, ale především vaše neuvážené a asociální kroky. Občané už mají dost vašich výzev, aby si znovu utáhli opasky, neboť je nutné šetřit, když vidí, jak se z jejich daní platí ProMoPra, pandury, předražené dálnice a další státní tunely.

Současná česká vláda má za sebou i několik nesporných úspěchů. Například se jí dokonale daří ničit střední třídu, rozeštvávat proti sobě skupiny obyvatel. Za dosavadní vrchol v tomto ohledu lze považovat slíbené – a jak jinak, nedodržené – zvýšení platů lékařů, které se však nemělo týkat zdravotních sester a dalšího nemocničního personálu. Vládní poslanci také vynikají ve vyhýbání se práci, jak ostatně předvedli toto úterý ve Sněmovně, ačkoliv nedobrovolně nezaměstnané ponižují za hranici lidských práv. A ptejte se proč. Protože v důsledku vnitřní nedůvěry, která v koalici panuje od samotného jejího vzniku, by například nemusely projít církevní restituce, které tato vláda nesmyslně tlačí jako buldozer, ačkoliv jejich dopady budou silně rozpočtově neodpovědné.

Říkáte si vláda rozpočtové odpovědnosti, ale komu se ve skutečnosti zodpovídáte? Svými chystanými nestoudnými finančními dárky především římskokatolické církvi, soukromým penzijním fondům, zdravotnické lobby brousíci si zuby na privatizaci nemocnic a dalším našim povedeným vlivovým skupinám. Naopak všechny poctivé a pracovitě občany, které v případě, že se ozvou a vyjdou do ulic, nazýváte lůzou a házíte bez skrupulí přes palubu.

Rozpočtová odpovědnost a ekonomická erudice ministra financí Kalouska zasáhla i do oblasti sportu, které se prioritně, jak jste si mohli všimnout, věnuji. Novelou loterijního zákona připravil sportovce o zhruba jednu a půl miliardy korun. Přitom z celé Evropské unie se jediná u nás a na Kypru nefinancuje sport přímo z výnosů loterií. Jestliže se drtví většina sázek týká přímo sportu, tak je nemorální, aby sportovci neparticipovali na výnosech sázkových kanceláří.

Moudrost tohoto postupu ministra Kalouska budu ilustrovat na svém domovském Ústeckém kraji. V loňském roce stála policejní opatření na Šluknovsku, kde vypukly sociální nepokoje, za pouhý jeden víkend pět milionů korun a příčiny těchto nepokojů stejně nevyřešily. Drobné kriminality se tam dopouští hlavně mládež ve věku 13 až 16 let. Kdyby se našly peníze na to, aby tyto děti mohly sportovat, tedy vyplnit svůj volný čas, těchto problémů by pravděpodobně výrazně ubylo.

Srovnáme zmíněných pět milionů korun za víkend s šesti miliony korun, které Ústecký kraj vydá za celý rok na granty pro sport. A je vyložené hloupé okrádat sportující mládež, neboť se nám to vrátí v obrovských ekonomických nákladech, které spolknou řešení kriminality, užívání alkoholu, cigaret i ostatních drog, obezity a dalších civilizačních chorob. Sport je proti všem těmto nešvarům tou nejlepší prevencí. Je načase, aby to konečně pochopila i laxní a lhostejná většina politiků ze stran neprůhledné vládní koalice tzv. rozpočtové odpovědnosti.

Mělo by nás silně varovat, že podle Světové zdravotnické organizace nabyly výskyt nadváhy a obezity dětí ve vyspělých zemích epidemických

rozměrů. U nás je nárůst obezity u mládeže doslova enormní. Přitom existuje řada důkazů, že nedostatek tělesné aktivity zvyšuje výskyt nadváhy, obezity a četných chronických i civilizačních onemocnění, které snižují kvalitu života, ohrožují život jednotlivců a zatěžují státní rozpočet, zejména rozpočet zdravotnictví. Sport jako nástroj prevence a zdraví upevňující tělesné aktivity má dalekosáhlejší vliv než jakékoliv jiné společenské hnutí. V této souvislosti lze citovat údaj z panelu ekonomického fóra v Davosu z roku 2009: "Každý dolar investovaný do sportu ušetří čtyři dolary ve zdravotnictví."

Ekonomické fórum v Davosu však zjevně pro nejlepšího ministra financí na světě není dostatečně prestižní záležitostí. On se raději inspiruje v zemích, jako je Malta a Bulharsko, v jejichž společnosti se ocitáme v rámci státní podpory sportu – tedy na úplném chvostu. Výdaje na sport byly v loňském roce proti roku 2008 nižší o 57 procent. Šéfové sportovních svazů právem mluví o tragédii. Zvyšují členské příspěvky, ruší rozvojové plány, někde už dochází k propouštění trenérů, kteří se věnují mládeži, protože není na jejich platy.

Pokud stát bude šetřit na sportu, utratí mnohem více peněz na policejní opatření v oblastech se sociálním vyloučením, kde extrémně roste společenské napětí. Mimo jiné i kvůli tomu, že se mládež nevybíjí na hřištích, ale při rvačkách, a nudu zahání drogami, kvůli kterým se dopouští krádeží. Pokud se stane sport zvláště na venkově pro mladé nedostupným, bude to mít neblahé sociální dopady, o ekonomických nákladech pro celou společnost raději ani nemluvě.

Dámy a pánové, naši zemi čekají zlé časy. Stejně jako většina našich občanů o tuto vládu nestojím a myslím si, že má skončit. Proto dnes budu hlasovat proti vyslovení důvěry a očekávám od vás, všech kolegů a kolegyň v této Sněmovně, kteří si chcete zachovat tvář, abyste tak učinili také.

Děkuji za pozornost.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Nyní po poslanci Šlégrovi je to pan poslanec Grebeníček, který dostane slovo. Pak je přihlášen Václav Votava.

Poslanec Miroslav Grebeníček: Vážený pane předsedající, dámy a pánové, kdo prý chce rozumět dějinám, panovačné síle médií, masovým mýtům či obavám ze stáří, musí – alespoň podle Václava Bělohradského – filozofovat. Možná i ti, kdo záhy po převratu v roce 1989 přesvědčili velké procento občanů, že nový režim se k nim může chovat hůře, než by si kdy v nedávné minulosti dokázali představit. A především pak ti, kteří se již více než dvacet let drží hesla "my máme koryta, vám stačí charita". K tomu o-

všem nelze mlčet. Pro jistotu se však zaštitím slovy Marka Twaina: "Čím více bude spravedlnosti, tím méně bude zapotřebí charity. A bude-li nastolena spravedlnost úplná, nebude charita zapotřebí vůbec."

V polovině roku 1992 spisovatelka Zdena Frybová napsala: "Rozesmál mne nedávný výrok prezidenta Havla, že tak jako u nás bohatí, tak si v západních zemích žijí chudí. Buď tedy v žádné západní zemi nebyl Václav Havel, anebo já. Chudoba v západních zemích, jak ji vidím já," cituji stále spisovatelku Frybovou, "to je chudoba se vším všudy, o jaké se nám tady ani nezdá. A i kdyby současné pravicové síly zůstaly u moci, bude ještě trvat pár let, než se k takové chudobě určitého procenta lidí propracujeme. Chudoba v západních zemích, to je žebrání s vychrtlým kojencem v náručí ve vozech metra, to jsou noci mezi popelnicemi s pokrývkou z novin, to jsou chromí lidé povalující se na dlažbě v chodbách metra. Chudoba v západních zemích, to je jedinečný Dustin Hoffman ve filmu Půlnoční kovboj." Je zřejmé, že její varování pro Českou republiku se naplnilo – bohužel – se vším všudy.

Václav Havel nikdy nepochopil, že majetkový převrat sám o sobě ještě nezaručuje funkční ekonomiku, a tak jeho údajně promyšlený koncept důkladné ekonomické reformy, která nepřinese sociální otřesy, nezaměstnanost, inflaci a jiné problémy, vzal brzy zasvé. Deset let pak někdejšímu hlasateli pravdy a lásky trvalo, než přiznal, co lidé věděli už dlouho: žijeme v mafiánském kapitalismu. S přibývajícím věkem začal skutečně přemítat o mafiánech, nikoliv však o své vlastní odpovědnosti.

Mimořádné zásluhy nelze pak upřít ani Václavu Klausovi, který po svém vítězství v roce 1992 označil sociální stát za cestu k údajnému komunismu a začal nekompromisně prosazovat trh bez přívlastků. Tím ovšem vytvořil ekonomiku, v níž už nešlo rozlišit čestnou soutěž od různých špinavostí a podvodů. Hospodářské potíže a korupční klima logicky vyvolaly u řady občanů pocit nespravedlnosti. Pro mnohé z nich se pak nově budovaná demokracie stala synonymem intrik, diletantismu, korupce a sbírání osobních výhod. A ona klausovská neviditelná ruka poctivého trhu nejenže není dodnes vidět, ale hlavně vůbec neexistuje, či přinejmenším sešla věkem. Dobře informovaní poměrně brzy poznali, že místo vitálního, zdravím kypícího českého ekonomického tygra vychází z tunelu klausovské privatizace oškubaná slepice.

Česká společnost stále intenzivněji vnímá, jak nespravedlivé je postupující tvrdé sociální rozdělování na ty plnoprávné nahoře a neplnoprávné dole, kdy postupně mizí zbytky lidských ohledů a mnozí občané dokonce ztrácejí právo podstatného spolurozhodování o podmínkách vlastního života. Ano, jsme svědky a účastníky společenské krize a chronického úpadku toho, co podle ústavy má být demokracie. A novodobí papalášci jsou stále silnější ukázkou arogance, zvrůle, hrabivosti a zkorumpovanosti, že je

to, jak se říká, do nebe volající. Ve své nadutosti si nikdo z nich nepřipouští, že nejsou skutečnými subjekty či pohrobky listopadového převratu, ale pouze manipulovanými loutkami v rukou těch, kdož potřebovali či potřebují rozšířit svůj prostor pro odbyt svého zboží i pro získání nových zdrojů růstu svých soukromých zisků. Proto musel být zlikvidován náš průmysl i naše zemědělství jakožto nezanedbatelné konkurenční faktory globálního trhu.

Náš listopadový sen o svobodě a demokracii byl tedy krátký. O to bolestnější je probuzení. Ne, nemám žádný pocit zadostiučinění. Neříkám to rád, ale nemohu přikrašlovat skutečnost. A možná právě proto nosím v hlavě slova filozofa Egona Bondyho z 9. listopadu 1990: "Pějte si svoje oslavné ódy na sebe samé, stejně jako to dělali ti před vámi, ale nedivte se, že vám je nebudeme žrát."

Ne, nebudeme. Je zde totiž, jak zaznělo nedávno na mohutné demonstraci odborů, stále ještě normativní příkaz lidské a občanské rovnosti, který umožňuje každému slušnému člověku připojit se k onomu známému "my nejsme lůza, my jsme lid". Zásluhou odborů a jejich sympatizantů se tedy znovu objevil záblesk naděje. A ta naděje nesmí zhasnout.

Václav Klaus to měl kdysi jednoduché. Stačilo se usmát, že nerozezná špinavé peníze od čistých a že za korupci a černé financování Občanské demokratické strany, kterou vede, nemůže. Přivedl ekonomiku do krize. Padla jeho vláda, a tak usedl na Hrad do role ctihodného vševěda. Až letos v březnové anketě webu ČTK na otázku "má Klaus vysoký osobní podíl na korupci a klientelismu v České republice?" ze 6 334 hlasujících 91 % odpovědělo, že ano.

Mirek Topolánek se ztuhla snažil držet klausovskou fazónu. Po vzoru Klause se stavěl, že on muzikant a že vlastně proti stranickým kmostrům Občanské demokratické strany bojuje. Co tajné služby o činnosti modrých kmostrů proti ekonomickým zájmům českého státu zjistily, stejně jako dříve Klaus úspěšně tajil i on. Nemohl se už ale plně spolehnout na cenzuru médií a činnost svých Dalíků rovněž nemohl utajit. Na opoziční názory už nezvedal jen obočí, ale – vzpomínáte si? – rovnou prostředníček. Klausovi šli novináři na ruku. Topolánek na ně musel napřahovat nohu. Klaus vystačil při silovém polodemokratickém vládnutí s lidovci a Občanskou demokratickou aliancí, jen v závěru vypomohl oposmlouvou Miloš Zeman. Topolánek už musel programově doplňovat svou koalici i akvizicemi jednotlivých poslanců České strany sociálně demokratické, takových, jako byl z testné činnosti podezřelý poslanec Wolf.

Po Topolánkovi se pravicová média a celá pravice upnuly na Petra Nečase, kterého jim zanechal. Ten samozřejmě křivou páteř Občanské demokratické strany narovnat nemůže a zdá se, že ani nechce. Hra na pana slušného a čistého se ukázala být přetvářkou novodobého papaláše, který chrání své kmotry a pomocníky a obětuje některého z nich,

jako v případě Pavla Béma, jen tehdy, když zachraňuje vlastní kůži.

S plnou odpovědností tvrdím, že krize, ve které je republika, gigantický rozsah tunelování a rozkrádání, korupce všeho druhu se odvíjí od stylu vládnutí, který zavedla Občanská demokratická strana. Zkorumpovat, vytunelovat a vykšeftovat se podle toho stylu dá všechno. Náklady a stomiliardové dluhy z takové politiky platí ovšem občané a stát. Papaláši Občanské demokratické strany a jejich stranické klony i sponzoři a kmotři propadli viditelně pocitu totální neodpovědnosti a nepostižitelnosti. To není demokracie, to je mafiánský klientelistický chlív, který si na demokracii jen hraje a otevřeně se přitom vysmívá občanům!

Ne (s povzdechem), dnešek není pro mě ne-pře-hled-ný. Stávající vládní koalice v čele s Občanskou demokratickou stranou je opět na štíru s respektem k významným ústavním principům demokratického státu. Zaměřovat se jen na zmírňování následků pravicového hyenismu – nejen v České republice, ale i v celé Evropské unii – už dlouho stačit nebude. Atmosféru všeobjímajícího marasmu a amatérského či idiotského politického řízení naší země je třeba odstranit a vydat se cestou vytváření legislativních podmínek pro demokratizaci ekonomiky a pro zajištění důstojné pozice lidí práce nejen v pracovním poměru!

Jsem přesvědčen, a denně k tomu média přinášejí nové a nové důkazy, že obrovské zadlužení českého státu, obrovský rozsah korupce moci klientelistických mafií a obrovské ztráty veřejných rozpočtů, beztrestné zneužívání úředních pravomocí i mimořádný rozsah velké hospodářské kriminality, podvodů a lichvy ostatně souvisí právě s tím, že klientelistické mafie navázané na Občanskou demokratickou stranu i na jejich partnery ve vládní koalici mohly a dodnes mohou spoléhat na přímou i nepřímou podporu či toleranci ze strany vlád vedených Občanskou demokratickou stranou a ze strany funkcionářů Občanské demokratické strany ve vysokých ústavních funkcích.

Jakkoliv by se mohl leckdo radovat, že dnešní jednání Poslanecké sněmovny je možná začátkem jakési politické očisty, ta se neodehraje, dokud se opravdu zásadním způsobem nezaktivizuje občanská veřejnost a nevyhlásí těmto praktikám veřejnou válku. Můj postoj je naprosto jasný. Jsem na straně občanské veřejnosti!

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců KSČM.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: V rozpravě dále vystoupí řádně přihlášený pan poslanec Václav Votava. Po něm bude následovat pan poslanec Stanislav Grospič. Prosím, pane poslanče.

Poslanec Václav Votava: Děkuji za slovo. Vážená paní místopředsedkyně, vládo, kolegyně, kolegové, o vyslovení důvěry nás žádá vláda,

kteřá je jakýmsi prazvláštním koaličním slepencem – dvoukoalice ODS plus TOP 09 s podporou jakési platformy Karolíny Peake z odpadlíků Věcí veřejných a s několika solitéry. Upřímně, nevyznám se v tom. V této vládě jsou ministři za Občanskou demokratickou stranu, jsou v ní ministři za TOP 09. Jsou v ní ale také ministři včetně místopředsedkyně vlády, ale nevíme, za koho vlastně ve vládě jsou. Víme to, že to jsou bývalí ministři za stranu Věcí veřejné, nyní odpadlíci ze strany Věcí veřejné. Jsou tedy ve vládě čistě jen za sebe? Nebo jsou za jakousi platformu nazývanou Platformou Karolíny Peake?

Jaký je program, jaká je vize této platformy? Karolína Peake v prohlášení, proč opouští Věci veřejné, píše – cituji: Neměním názory, neměním své postoje a nehodlám také nic měnit na programu, za který jsem byla zvolena – myšleno program Věcí veřejných. Budu tento program nadále prosazovat atd., atd.

Paní místopředsedkyně vlády, ptám se vás tedy: Podporovala jste v Poslanecké sněmovně zavedení progresivní daně z příjmů fyzických osob pro nejvyšší příjmové skupiny? No určitě nepodporovala. Hlasovala jste pro zachování spodní sazby nebo podporovala jste zachování spodní sazby DPH ve výši deseti procent? No určitě nepodporovala. Podporovala jste zrušení akcí na doručitele jako protikorupční opatření? No určitě nepodporovala. A tak bych mohl jmenovat dál a dál. To jsou totiž zákony, které se projednávaly ve Sněmovně, ale jsou také i body programu Věcí veřejných, se kterými jste jako Věci veřejné šli do voleb, slibovali voličům, voliči vám uvěřili, voliči vás také volili. Dnes toho ale jistě hořce litují po tom všem, co tady, paní místopředsedkyně, předvádíte.

Budete tedy – vaše platforma či co z toho ještě vznikne – budete tyto body programu Věcí veřejných prosazovat, když se teď tak vehementně hlásíte k programu strany Věcí veřejných, ze které jste utekla nebo ze kterých jste utekli? Myslím, že vám nikdo už nevěří. Neplnili jste svůj program jako věci veřejné, nebudete pro ně hlasovat ani teď, co převlečete, nebo jste převlékli kabát.

Vy se, paní místopředsedkyně, ani nemůžete vyvléci z odpovědnosti za marasmus, který jste s podnikatelským projektem Věcí veřejné vnesli do české politiky. Nemůžete smýt odpovědnost za podezřelé praktiky i za skandální financování strany. Byla jste koneckonců místopředsedkyní strany Věcí veřejné a paradoxně jste místopředsedkyní vlády pro boj s korupcí. Vám v tuto chvíli jde o jedno: udržet se ve Sněmovně stůj co stůj, hlavně ne předčasné volby. To by byl s bezmála jedním procentem voličských hlasů, pokud vůbec byste to jedno procento dostali, váš politický hrob. On určitě bude. I když tato vláda přežije i s tou vaší platformou, či co se z ní narodí, a přežijete-li do řádných voleb.

Paní Karolína Peake ve svém vystoupení, které tady měla v úvodu dnešního dne, velice krásně a dojemně hovořila o fair play. Člověk by zamáčkli slzu. Jak si doopravdy ale představuje fair play, ukázala svým útekem ze strany, za kterou právě do Poslanecké sněmovny byla zvolena. Holt když se loď potápí, tak – každý si domyslí sám, co bych chtěl dořici.

Pan premiér Nečas si také jistě vzpomene na svá nedávná vyjádření: Nebudu vládnout s těsnou většinou či s přeběhlíky. A ejhle, dnes mu to nevadí. Nevadí mu ani hon na ovečky ochotné, hnané pudem sebezáchovy, podpořit tuto vládu. Jenom proboha ne aby byly předčasné volby! Dokonce se snad toho honu na ovečky i sám pan premiér účastní. To je trapné!

Tato vláda dnes se opírající o odpadlíky či přeběhlíky z Věcí veřejných již dávno nemá důvěru veřejnosti. Osmdesát procent obyvatel této země si přeje jedině: Odejděte. Odejděte ale rychle! I těch sto tisíc lidí na tom Václavském náměstí žádajících odchod vlády a předčasné volby je zcela jasným a zřetelným referendem o vládě Petra Nečase. Možná tato vláda s přeběhlíky dostane dnes důvěru. Zřejmě se dopočítali a bude tomu tak. Důvěru dostane částí Sněmovny. Důvěru nedostane určitě od poslanců sociální demokracie. Ale důvěru těch osmdesáti procent České republiky také jistě nezíská.

Myslíte si, vážená vládo, že máte stále oprávnění provádět zásadní reformy sociální, daňové, zdravotnické či provádět majetkové přesuny, jako například církevní restituce, když vám nevěří 80 % obyvatel této země? Osmdesát procent obyvatel této země žádá váš odchod. Jediným a skutečným východiskem, poctivým východiskem z tohoto stavu, a to ve prospěch České republiky a ve prospěch jejích občanů, jsou nové volby do Poslanecké sněmovny, a to volby v co nejkratším termínu.

Vážená vládo, nevážená vládo, odejděte! Tato vláda nemá důvěru veřejnosti, nemá ani důvěru naši. Děkuji.

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: V rozpravě dále vystoupí pan poslanec Stanislav Grospič a připraví se paní poslankyně Strnadlová.

Poslanec Stanislav Grospič: Děkuji, paní místopředsedkyně. Vážené kolegyně a kolegové, dovoluji mi, abych se také vyjádřil k bodu dnešní schůze Poslanecké sněmovny, to jest k žádosti vlády o důvěru této Poslanecké sněmovny. Možná by bylo přehodnějši říci, že vláda ani nežádá Poslaneckou sněmovnu, že žádá zbytky své vládní koalice, aby ještě potvrdily, zda nějaký ten čas mohou setrvat ve svých vládních funkcích a v zájmu těch, jejichž zájmy hájí, a které tak velice dovedně vyjádřil předseda vlády Petr Nečas ve svém úvodním slově, ještě splní to minimum, které jsou jim vázáni. Dokončí ony protilidové reformy, proti kterým lidé protestují, pro-

vedou církevní restituce, aby dali zejména církvi římskokatolické velkorysý dar ve výši 34 mld., a připraví na dlouhou dobu neměnnost podmínek v České republice pro jakoukoli následující vládu.

Chtěl bych říci, že na rozdíl od Petra Nečase se snažím být s lidmi, hovořit s lidmi, a to zejména s onou velkou většinou lidí, která nepatří k té úzké části, která se schází po večerech nebo rozhoduje v bankovních radách o osudu České republiky. Jezdím často vlakem a hovořím s lidmi o jejich každodenních problémech. Chtěl bych říci, že jenom než vlak vyjede z Hlavního nádraží ven z velké Prahy, tak projíždí téměř pěti ghetty. Některá jsou vedle nových administrativních center. Co je závažné, že v nich přibývá stále více obyvatel, kteří žijí takto nuzným životem. Možná že právě proto ono srovnání, že dnes Česká republika patří ke státům v Evropské unii s nejnižší mírou chudoby, je vysoce relativní. Měli bychom ji měřit přinejmenším standardem životní úrovně, který tady byl před dvaceti lety, kdy nebylo v České republice ghetto. Ale to možná tato vláda ani Petr Nečas nechtějí, protože by to hovořilo o bídě politické úrovně, o mafiánském kapitalismu, klientelismu a korupci, který se jako červená nit vine od privatizace, kterou zahájil Václav Klaus. Ano, tento majetkový podvod, největší z konce minulého století, poznamenal na dlouhou dobu i českou politickou sféru.

To, co dnes zažíváme, není ničím jiným než bojem určitých skupin prolutých právě z kruhů oligarchie do určitých poslaneckých míst, která tvrdošjně hájí své zájmy a zájmy svých chlebedárců a nechtějí slyšet veřejné mínění.

Chtěl bych v této souvislosti říci, že otázka sociální je nesmírně důležitá. Jestliže se chce někdo spoléhat pouze na to, co mu říkají nadnárodní ratingové společnosti, banky a možná deset největších vývozců České republiky, pak zcela účelově pomíjí ony tisíce malých a dobrých podnikatelů, téměř 600 000 osob samostatně výdělečně činných, a zejména ony 2,5 mil. starobních důchodců a 4 mil. lidí v zaměstnaneckém poměru. Ale pro ně je velice podstatné, že ceny za poslední období vzrostly u plynu o 20,1 %, čisté nájemné se zvýšilo o 5,5 % a z toho regulované o 14 %. Také je pro ně podstatné, že ceny energie vzrostly o 4,8 %, vodné o 11,9 %, stočné o 10,4 %, teplá a studená voda o 7,4 %. Možná je také podstatné pro tyto lidi, že ceny pekárenských výrobků, zejména chleba, byly vyšší o 17,5 %, běžného pečiva o 19,1 %, cukru o 28,6 % a podobně tomu bylo i u ostatních komodit. Možná je pro tyto lidi podstatné, že se zvedly náklady na vzdělání pro jejich děti a že rostly náklady, které musí přímo platit za své každodenní ošetření, ať už ve formě zvýšených poplatků, nebo doplatků na léky. To jsou věci podstatné, zvláště stagnovali reálný růst mezd a platů a vytváří-li vláda všechny předpoklady, např. loňskou novelou zákoníku práce, k tomu, aby srazila náklady na práci, kte-

rou vydávají zaměstnavatelé, jinými slovy, aby snížila růst mezd a platů, a reálně tím i koupěschopnost většiny obyvatel. Snižuje tím však i jejich životní úroveň.

Možná není bez náhody, že tato vláda v momentě, kdy získala důvěru Poslanecké sněmovny v roce 2010, okamžitě porušila sociální smír a vyvolala válku v rámci sociálních partnerů, ať už to byli zástupci zaměstnavatelů, tak zejména zástupci zaměstnanců. Nemůže se divit, že především zástupci zaměstnanců, tedy odbory, se odmítají dále účastnit jednání tripartity, protože podvodů ze strany vlády bylo tolik, že není možné z jejich strany mít už důvěru k někomu, kdo se tváří, že chce jednat, a bezostyšně na tato jednání a na jejich připomínky předkládá jeden reformní zákon do Sněmovny za druhým a prohlašovává je tváří v tvář realitě i dohodnutým závazkům. Možná že by v této souvislosti stálo také za to připomenout velkou reformu úřadů práce, kterou tato vláda ve vší tichosti nechala projednat Poslaneckou sněmovnou ve svém základě jako návrh poslanecký. Její důsledky byly katastrofální. O to víc je zarážející jednání ministra práce a sociálních věcí pana Drábka ve vztahu k pracovníkům úřadů, kdy vytváří atmosféru psychózy a strachu a nechce slyšet objektivní názory a připomínky těchto zaměstnanců.

V jaké situaci jsou asi lidé bez práce, kteří díky novému systému se musí chodit hlásit na pošty, a na druhou stranu když lidé, kteří celý život poctivě pracovali a přišli o práci nikoli svou vinou, vidí, jak vláda setrvává neměnně na svých pozicích a pohrdavě přehlíží jakékoli jejich oprávněné zájmy. O ničem jiném nebyl přístup vlády k veřejným protestům v roce 2010, v roce 2011 v květnu a v červnu, ale o ničem jiném není ani snaha vlády přehlížet protesty z 21. dubna letošního roku v Praze. Pro někoho 100 tisíc, pro někoho možná více než 120 tisíc lidí vyjádřilo nesouhlas s vládní politikou. Položilo tři základní požadavky. Zastavení reformu, odstoupení vlády a vypsání předčasných voleb.

Opozice, politická opozice, i Komunistická strana Čech a Moravy, vyjádřila souhlas s těmito podmínkami a plně se s nimi ztotožnila. Myslíme si, že je neúnosné, aby vláda, která se tvářila od samého počátku jako vláda, která chce řešit ekonomické problémy, snížit korupci v české zemi, se chovala tak, že nyní na základě vlastní korupce zachová podporu pro svou vládu.

Ano, Ústava České republiky nezná pojmy poslanecký klub či vítězná volební strana. Na druhou stranu zosobňuje v sobě určité demokratické principy, které by měly vést k morálním závazkům poslanců ve vztahu k voličům. Musí lidé posoudit, nakolik je čestné kandidovat za jednu politickou stranu a poté přestoupit do strany jiné, nebo vytvořit nezávislý klub, platformu a zpronevěřit se politickému programu, za kterou kandidovali. Je to otázka morální a právně ji lze postihnout velice obtížně. Patří však k

dobré politické kultuře i k projevům demokracie, že jsou tyto zvyklosti respektovány a nevytváří se z nich základní pravidlo. Jak jinak tedy máme rozumět prohlášení z úst předsedy vlády, který nejprve chtěl podporu nejméně tří poslaneckých klubů, později alespoň deseti poslanců a nakonec se spokojil s tvrzením, že mu stačí ústní potvrzení vlády? Nakolik se můžeme ztotožnit jako občané České republiky s tvrzením prezidenta Václava Klause, že se mu sice tyto věci nelíbí, změny podmínek jsou podivné, ale bořit vládu nemůže? Když víme z politické praxe i z běžného života, že když se zosobňují zájmy politických stran jemu blízkých, dovede velice účelně vstupovat do politiky a udávat tón politického přediva. Jak máme rozumět například místopředsedkyni vlády, která je odpovědná za legislativu a boj proti korupci, Karolíně Peake, když právě s ní a s její politickou stranou, za kterou původně kandidovala, byly spojeny od počátku všechny návrhy, které oddalovaly řešení politické korupce, vytvářely dostatečný prostor pro velké firmy, aby přizpůsobily podmínky svého podnikání, zejména pro anonymní kapitál, a umožňovaly průchody takových návrhů, jako je konstruktivní vyslovení nedůvěry vládě či paskvil v podobě celostátního referenda, který by měla tato Poslanecká sněmovna ještě v tomto volebním období projednat? Je to výsměch občanům, anebo to je odpovědnost vůči vlastním voličům? Lidé to musí posoudit. Musí posoudit, i jaké dopady bude mít celá řada ostatních právních předpisů, zejména občanský zákoník, který s takovou velkou gloriolou a slávou byl přijat v Poslanecké sněmovně a u nějž se ukazuje, že je téměř nereálné počítat s jeho účinností od 1. 1. 2014.

Ale možná, že to vše zapadá. Zapadá do projektu i církevních restitucí, majetkové destabilizace. A možná že také mají svoji míru zohlednění slova, která přednesl předseda ústavněprávního výboru, když se projednávaly církevní restituce, a pootevřel zadní dvířka možnosti, že by byl velice rád, aby se posuzoval také oprávněný postup podle dekretů prezidenta republiky, tedy aby se konečně v majetkové rovině, ale i v rovině politické ve skutečnosti prolomila ona hranice roku 1945.

Jsou to věci pro Komunistickou stranu Čech a Moravy nepřijatelné. My se nemůžeme takovýchto věcí účastnit a dávat jim podporu. My vnímáme nesouhlas občanských aktiv a vážíme si odborových svazů, občanských iniciativ a všech občanů, kteří našli odvahu tváří v tvář zastrašování, hrozbě dluhů a všemožných výhrůžek řeckých scénářů vyjít do ulic a vyslovit veřejnou nespokojenost současné vládě. A myslím si, že po vzoru vlády holandské, která odstoupila, po vzoru vlády rumunské, která dnes odstoupila, byla měla najít odvahu i vláda Petra Nečase a dnes místo žádosti o důvěru rovněž odstoupit. Požadavek zastavení reformu, odstoupení vlády a vypsání nových voleb je pro nás základním.

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: V rozpravě dále vystoupí paní poslankyně Strnadlová a připraví se paní poslankyně Marta Semelová.

Poslankyně Miroslava Strnadlová: Dobré odpoledne paní předseda-jící, torzo vlády, dámy a pánové.

Směřování současné vlády mi připomíná legendární plavbu Titaniku, je-jíž katastrofální konec jsme si nedávno připomínali. Vláda se obtížně pro-dírá ledovcovým polem, kdy jednotlivými ledovci je opakované vyjadřování nedůvěry vládě, stávkový odborů, vnitřní roztržky v koalici, korupční skandály osob napojených na vládu, revolta vůči Bruselu, nekompetentní zahraniční politika a mnoho dalších úskalí. Jak dlouho tento smrtelný slalom je vláda schopna ukormidlovat? Z ledovce ční, jak známo, nad hladinu jen zlomek objemu hmoty a nikdo neví, co se skrývá pod hladinou. Tak je to i s ledov-ci, které jsem jmenovala. Pod vodou narůstají a vláda nad tím nemá kon-trolu. Každý chybný manévr přináší nárazy, vznikají praskliny a šrámy na trupu vládního Titaniku. Jak velkou kopu problémů ještě vláda potřebuje, aby pochopila, že tudy cesta nevede a že je třeba změnit kurs?

Krutou součástí plavby rozbouřenými vlnami politiky je to, že vláda ničí vše vpravo a vlevo kolem sebe jako zdivočelý bitevník. Jednoho dne tato šílená plavba skončí. Vládní vlajková loď se potopí ještě před cílem. Co po ní ale zůstane, je hrůzná představa. Rozvrácený sociální a zdravotní sys-tém, destrukce financí, rozvrácené bezpečnostní složky, armáda, policie, hasiči, celý záchranný systém, vlastně celý stát jako takový a další a další oblasti.

Na jedné straně odíráte lidi o miliardy jen proto, aby na druhé straně bez kontroly otekly do kapes parazitů této společnosti. Vypadá to, jako by cílem této vlády byla skutečně destrukce všeho, co ještě funguje. Nešťastná vláda, co nastoupí po vás. Šílené tempo, které jste při prosazo-vání reformy nasadili, se Titaniku také nevyplatilo. Žádnou z toho nezískal, uvedl tisíce lidí do neštěstí a skončil v opovržení.

Nevyplatí se to ani vám. Je jen otázkou času, kdy pořádně narazíte. Nejhorší na tom ale je, že na to doplatí jako vždy obyčejní pasažéři, občané této republiky. Naše společnost, spíše než vládní Titanic, potřebuje ledo-borec, který by za široké spolupráce politických stran proplul bez úrazu le-dovcovým polem při řešení životně důležitých reform v naší zemi.

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Děkuji, paní poslankyně. Nyní zvuk mikrofonu paní poslankyni Martu Semelovou. Připraví se paní poslankyně Marie Nedvědová.

Poslankyně Marta Semelová: Dobré odpoledne, dámy a pánové.

Vyslovování důvěry či nedůvěry vládě Petra Nečase už patří ke koloritu jejího vládnutí. Obliba tohoto seskupení mezi obyvatelstvem je úměrná vládním krokům, skandalům a aférám jednotlivých koaličních stran. Agresivita a arogance vládních představitelů přímo vybízí občany k protestům a demonstracím, ke stávkám a dalším akcím. Reformy, jak honosně vláda nazývá okrádání většiny jednotlivců i celých rodin, dopadají s takovou tvrdostí, že lidem už nezbyvá nic jiného, než vyjít do ulic.

Během tří let chce na nich vláda uspořít zhruba 300 miliard korun. Bere jim to, na co mají ve skutečnosti nárok a na co přispívají svými daněmi a svou prací. Nutí je stále víc si připlácet na důchody, na zdravotní péči, so-ciální zabezpečení nebo vzdělání. Prostřednictvím daňových změn jim zdražuje všechno, co potřebují k životu. Stále více tak sociálním sítím pro-padají nezaměstnaní, zdravotně postižení, rodiny s dětmi, samoživitelky, senioři.

Na druhou stranu dbá tato vláda na to, aby netrpěly soukromé fondy, kam se rozhodla přesměrovat peníze z důchodového systému, dále ban-ky, jež chce nakrmit z kapes platících vysokoškoláků, soukromé agentury, které mají dostat tučnou odměnu za práci, kterou dřív odváděly např. úřady práce. Starostlivě pečuje i o své kamarády, oblíbence a ty, které si chce zavázat. Ti dostávají odměny v řádech statisíců. Spokojeny mohou být také církve. Ty mají příslibený takový dar, že se jim o tom nikdy ani nesnilo.

Zato občanům se z toho protáčejí panenky. Bodejť ne. Přes 60 % rodin řeší problém, jak vyjít s měsíčními příjmy. A to jste se teď ještě dohodli středně- a nízkopříjmové skupiny dorazit. Doplatek na bydlení: dosud na něj měli nárok ti, kterým po zaplacení všeho, co souvisí s bydlením, nezůstalo na živobytí, teď má být tento doplatek na bydlení zrušen. Uhlíková daň, která může zdražit cenu uhlí až o 20 %, topných olejů o 15 a plynu o 10 %. Zvýšení poplatků u praktického lékaře: ty mají stoupnout ze současných 30 na 50 korun, za návštěvu u specialisty bez doporučení na 200 i víc korun a z hrazení od zdravotních pojišťoven mají být vyjmuty da-ší zákroky. Vyšší odvody z platů zaměstnanců, kteří tak mohou očekávat snížení mezd až o 500 korun měsíčně.

Víte o tom, že více než dvě třetiny zaměstnanců nedosahují na úroveň průměrné mzdy? Že se lidem měsíc od měsíce, rok od roku prudce snižuje životní úroveň? V pásmu příjmové chudoby je podle statistiků již téměř každý desátý Čech, včetně dětí a seniorů. Díky tomu se občané zadlužují. Díky tomu soudy loni rozhodly o téměř milionu exekucí, což je dosavadní mezeroční rekord, přičemž na jednoho dlužníka směřuje často i deset řízení. A většina z těchto dlužníků se dostala do situace, za kterou sami ne-mohou. Mnozí jsou bez práce, ztratili příjem, ale nájem a složenky se platit musí. Jíst se musí. Děti musí chodit do školy.

Mimochodem, průzkumy také vypovídají o tom, že více než jedna

třetina dětí v naší zemi nenavštěvuje žádné zájmové kroužky, protože jejich rodiče na to jednoduše nemají.

Naprostu nedostatečný je pak příjem důchodců. Průměrná výše starobního důchodu činila k 31. březnu 2012 celkem 10 740 korun, z toho u mužů 11 908 a u žen 9 750 korun. Myslíte si, že s takovou sumou, kdy navíc tisíce seniorů na tuto výši zdaleka nedosahují, si mohou dovolit v poklidu užívat stáří poté, co celý život pracovali a odváděli daně? Teď jste se ještě k tomu dohodli, že jim zrušíte různé slevy a že penze v následujících letech ani neporostou tak, jak by měly, ale pouze o třetinu růstu reálných mezd a třetinu inflace.

Za vaší vlády se hroutí kdeso. Hroutí se podfinancovaný systém sociálních služeb, systém dávek a podpor, na nichž chce ministr Drábek ušetřit 3 miliardy korun. V rozkladu je systém zdravotnictví, kde privatizujete a rozprodáváte, co se dá. Školství, jež se drží nad vodou jen díky nadšení kantorů, kterým to prostě nedá. Díky všem těm pedagogům, ale i nepedagogickým pracovníkům na školách, jimž opět snižujete platy. Oslavné tirády kolem jejich nárůstu velmi rychle ztratily svůj lesk a nastupuje tvrdá realita. Ono nestačí, že byl zrušen tzv. věkový automat, takže kantoři už nemohou počítat se zvyšováním platu v souvislosti s počty odpracovaných let za katedrou. Škrtem ve výši 2,5 miliardy přijdou učitelé, kteří nesou zodpovědnost za vzdělání a kteří nezřídka nahrazují výchovu v rodině o 500 až 1000 korun měsíčně. U nepedagogických pracovníků si už vůbec nedovedu představit jejich další pokles, protože už dnes jsou jejich platy tak nízké, že se z nich nedá vyžít. Úspory ve školství souvisejí i s nezodpovědným návrhem na propuštění 17 tisíc učitelů během dvou let či s návrhem na změnu financování regionálního školství. Nejde o nic jiného než o to, jak ušetřit, jak přenést zodpovědnost za financování na někoho jiného. Na kraje, na obec, na rodinu. Očekávat tak můžeme rušení venkovských základních škol, učňovských a odborných škol a zhoršení dostupnosti vzdělání. Navíc návrh na financování bez ohledu na zřizovatele má zřejmě posílit roli soukromých škol, za které se platí. Zřizovatel bude muset kvůli nedostatku peněz zrušit školy veřejné, ale soukromé v jejich okolí budou dále vzkvétat a plnit třídy nově uvolněnými žáky.

Tato vláda stejně jako všechny před ní si dala za svou prioritu vzdělání. Papír unese vše. Skutečnost má zcela jiné kontury. Kvalita vzdělávání se díky všem těm nepromyšleným změnám a mnohdy doslova pokusům na dětech a učitelích zahlcených administrativou, na koleně, zdarma tvořících školní vzdělávací plány a další nesmysly, tak prudce zhoršila, že jsme se v mezinárodních průzkumech naprosto propadli. Což potvrdily i výsledky státní maturity, kterou nezvládlo 20 % studentů, a to si naprostá většina zvolila nižší úroveň.

Vláda Petra Nečase však jako by to neviděla a znovu chce aktivně přispět k dalšímu snížení úrovně vzdělanosti v České republice. Nárok na studium na vysoké škole by totiž do budoucna neměl mít uchazeč, který k tomu studiu má předpoklady a znalosti, ale ten, který má předpoklady finanční. Školné, schovávané za zástěrku zápisného, ve výši až 4000 korun za semestr povede k tomu, že mnozí talentovaní studenti vysokoškolské studium pod vidinou nejisté perspektivy raději oželí, zatímco banky se napakují. Tento vládní počín se však bude náramně hodit do karet vysokým školám soukromým, do jejichž náruče bude ministr Kalousek studenty přímo nahánět.

Upozorňuji přitom, že počet studentů soukromých vysokých škol vzrostl zhruba za posledních deset let téměř třicetinásobně. V roce 2000 to bylo 1 %, tedy 2 000 studentů. V roce 2010 přes 57 tisíc studentů, to už bylo 14 % všech vysokoškoláků. Namísto toho, aby stát pečoval o kvalitu, dostupnou síť a financování vzdělávání na veřejných školách, věnuje pozornost především soukromé sféře a tomu, jak na studentech vydělávat, a nepoučí se ani na základě zkušeností ze zahraničí. Představy o výhodnosti školného či zápisného, nebo jak to chcete nazvat, se tam vůbec nenaplnily. Naopak. Změnilo to fungování celého systému financování vysokých škol tak, že se nakonec stává nákladnějším. Univerzity kvůli nedostatku finančních prostředků postupně zavírají celá pracoviště. Náklady vzrostly za různé servisní služby včetně reklam. Nepotvrdil se ani předpoklad, že příliv peněz od studentů povede ke zkvalitnění vzdělávání. Peníze jdou jinam. Školy se orientují především na obory, které jim co nejlevněji a nejrychleji přinesou peníze, a zároveň se krátí prostředky ze státního rozpočtu a školné se dál zvyšuje. Systém grantů a půjček, tak jak se o něm uvažuje u nás, také neuspěl. Takže výsledek je takový, že systém zpoplatnění vysokoškolského studia nevede k ničemu pozitivnímu, ale naopak zhoršuje přístup ke vzdělání talentovaným a dává šance těm, kteří si to mohou zaplatit, což je tak jediný předpoklad k jejich studiu. Zároveň se tím snižuje laťka, snižují se nároky na studenty, a to jak při přijímání, tak v průběhu studia samotného i při jejich zakončování. A to nám má být vzorem?

Navíc mnozí absolventi u nás po zakončení studia rovnou odcházejí na úřady práce. Na mnoha místech republiky pracovní místa však nejsou. Pro absolventy škol, pro lidi po padesátce věku, pro kohokoliv. V okrese Teplice je na jedno pracovní místo 41,8 uchazeče, na Bruntálsku 43 zájemců a v okrese Třebíč dokonce 62,7 uchazeče o práci. A jak jim pomáhá vaše vláda? Uchazečům o práci jste zpřísnili podmínky pro podporu v nezaměstnanosti, šikanujete je tím, že musí v přesně stanovený čas docházet na poštu a hlásit se jak u raportu, vyřazujete je z evidence, jen aby se nabylo dojmu, že snižujete nezaměstnanost. Za každou schůzku platí stát České poště 45 korun. Pošta za dva roky vydělá 234 mil. korun. Stejnou

službu přitom dokázaly poskytovat v rámci svého rozpočtu úřady práce, které byly i za tímto účelem zřízeny. Teď ještě může dojít k rušení poboček pošt. Dopravní spoje už mnohé zrušeny byly. Víte vůbec, na kolik nezaměstnaného tyto dojížděky přijdou? Z čeho to má zaplatit?

Vláda Petra Nečase však řeší všechno možné, jen ne problémy, které se za jejího úřadování nahromadily. Jediné, co dokáže, dlouze vykládat o tom, jak levice lže, jak odbory politizují protestní akce, jak jen ona vláda vyvolených nás vede ku světlým zítřkům. Není to však nic jiného než přetvářka, faleš a pokrytectví. Obyčejný člověk u vás zastání nemá. Běda, kdyby se ozval. Stačí, kdyby nesouhlasil s názorem svého zaměstnavatele, který byl uchazeči o práci určen, a ten ho propustil. Pak dotyčný nemá nárok na nic a ještě mu seberete dávky v hmotné nouzi. Přímo ho tak naženete do kolotoče zadlužení, přičemž v televizních debatách se předháníte v razanci, jak s lichváři, vymahačskými firmami a všehoschopnými exekutory zatočíte.

Problém je v jednom. Těmi nejhoršími vymahači vykrádajícími dřavé kapsy stále chudších spoluobčanů jste vy sami. Jedněm berete, abyste těm vyvoleným dali z našich kapes pěkně přivydělat. Vidíme to denně. Veřejné zakázky vybraným zájemcům, soukromé agentury, které inkasují horentní sumy, spřátelené firmy, jimž jsou zadávány lukrativní projekty přímo z ministerstev. Aféry na denním pořádku, korupce v nejvyšších patrech politiky, sledování a slídění, nahrávání a práskání. To je ta vaše představa demokracie, které už mají lidi plné zuby. Jen vy si dáváte klapky na oči a špunty do uší, abyste neviděli a neslyšeli, co si o vás myslí.

Kdybyste přišli minulou sobotu na Václavské náměstí, mohli jste si poslechnout i přečíst, co vám vzkazují: Rozkradli jste kasu, teď táhněte k řasu! Tupý kapitalismus, tupé škrty, tupá vláda. Stop ponižování nezaměstnaným! Stát jsme my a my vás propouštíme. – To jsou jen některé ze vzkazů vládě, které byly na transparentech víc jak sto tisíc demonstrantů. Byli mezi nimi mladí lidé, lidé středního věku i důchodci, zástupy lidí, které se sešly na tomto protivládním protestu.

Podle dubnového průzkumu CVVM vládě věří 16 % lidí. S politickou situací je nespokojeno 79 % občanů. To vám opravdu nestačí? Nestačí vám to, že odbory připravují další protesty, že se do ulic chystají občanské iniciativy, že některé svazy jsou ve stávkové pohotovosti a že se stále hlasitěji mluví, a to zcela oprávněně, o generální stávce?

Vláda Petra Nečase důvěru dávno ztratila, protože naší zemi a jejím občanům škodí. Proto budu hlasovat proti důvěře této vládě.

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců KSČM.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: S faktickou poznámkou vystoupí pan ministr Jaromír Drábek.

Ministr práce a sociálních věcí ČR Jaromír Drábek: Dobré odpoledne, vážené kolegyně, vážení kolegové. Já samozřejmě tady nebudu zpochybňovat, to asi všichni uznáte, kritiku opozičních poslanců směrem k vládě. Myslím si, že o většině z těch témat už tady byly dlouhé diskuse při projednávání jednotlivých návrhů zákona. Nicméně chtěl bych se trochu ohradit proti tomu, aby byla kritizována vláda za to, že jedna a jedna jsou dvě. Prostě matematická pravidla platí a vždycky to bude tak, že méně než průměrnou mzdu bere 60 až 70 % zaměstnanců, to je prostě matematické pravidlo a vláda s tím může těžko něco udělat.

Děkuji za pozornost.

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Také děkuji. Nyní zvu k mikrofonu paní poslankyni Marii Nedvědovou. Připraví se pan poslanec Stanislav Huml.

Poslankyně Marie Nedvědová: Vážená paní předsedající, vážené kolegyně, kolegové, tato vláda, holedbající se přívlastky, jak už tady bylo nescíselněkrát řečeno, vláda rozpočtové odpovědnosti, vláda bojující proti korupci a já nevím ještě jakými přívlastky, je však současně jedním slovem vláda pohřbívající český stát. Jestliže totiž v této republice něco doteď fungovalo, byť třeba i jen setrvačností, tato vláda pohřbila i to. A opravdu nevím, kam až to bude muset zajít, aby si odpovědní vládní představitelé uvědomili, že v této republice nefunguje již téměř nic, a to ani tolik avizované odražení ode dna.

O nefungujícím zdravotnictví a školství již tato Sněmovna slyšela hodně. Méně se již hovoří o tom, že přestává fungovat policie. Naopak se hovoří o tom, že za hranou fungování je Vězeňská služba, a o fungování justice se nemluví pro změnu vůbec, snad jen občas lze zaslechnout povzdech, jak je justice přetížená a jaké jsou v soudních řízeních průtahy. Tyto problémy však nikdo neřeší. Léta se hovořilo například o tom, že justice má sice dostatek soudců, ale nemá k tomu dostačující administrativní aparát, avšak nikdo tuto otázku dosud neřešil. Proč? To přece nemá nic společného s vládou rozpočtové odpovědnosti. A navíc, aby se tato otázka vyřešila, justice by musela dostat přidáno na financích.

Zavádíme nové instituty, nové orgány, organizace, které spolykají značné sumy peněz, jako je například Generální inspekce bezpečnostních sborů, ale to nevadí. Maskujeme to na druhé straně údajnou úsporou.

S velkou slávou tato Sněmovna hlasy koalice přijala nový občanský zákoník, neboť ten stávající byl politicky nepřijatelný. Nevadí, že fungoval, a to celkem dobře. My potřebujeme nový. A vůbec není důležité, že jeho zavedení do praxe bude stát miliony navíc. A už vůbec nevadí, že ho téměř nikdo nechce a hořekují nad ním i odborníci. Naopak, procesní

předpisy jako by nikoho nezajímaly. Občanský soudní řád, který nabyl účinnosti 1. 4. 1964, byl do současné doby novelizován 119krát, trestní řád, účinný od 1. 1. 1962, "jenom" 82krát, přičemž naprostá většina těchto novel je z posledních dvaceti let. Ke změnám procesních předpisů tak dochází v průměru každé dva až čtyři měsíce, přičemž k řadě těchto změn došlo v průběhu činnosti této Poslanecké sněmovny. A některé změny, například občanského soudního řádu, jsou i na programu nyní přerušené schůze.

Jistěže i sebelepší zákon vyžaduje v souvislosti se změnami společenských poměrů změnu, ale počet změn těchto procesních předpisů, navíc vycházejících nikoliv z právní vědy, ale z metody pokusu a omylu, případně různé lidové tvořivosti, prakticky vylučuje možnost nějaké stability práva a určité právní jistoty, zejména účastníků soudních řízení.

Tímto fakticky naznačuji, že tato vláda se zabývá vším možným, jenom ne právě tou zmiňovanou rozpočtovou odpovědností a bojem za funkční justici proti korupci, jak má v programovém prohlášení. Ona se však ale nezabývá ničím užitečným pro tuto zemi. Nakonec, jak by mohla bojovat proti korupci, když leckteré kauzy, které se dotýkaly i některých současných členů vlády či vládních stran, zůstaly otevřené a nedořešené! Vždyť i tato Sněmovna snad drží rekord v počtu poslanců, jejichž vydání musí řešit mandátový a imunitní výbor.

A ono to podle toho i vypadá. Roste kriminalita a tím se snižuje vnitřní bezpečnost státu. Přitom objasněnost trestných činů je velice malá. Vždyť jen u majetkových trestných činů uvádí Policejní prezidium objasněnost jen něco málo nad dvaceti procenty. Máme přeplněné věznice, ve kterých je však většina těch, kteří by tam ani být nemuseli, například pro neplacení výživného či drobnou majetkovou trestnou činnost, nebo ti, kteří by mohli vypovídat proti zájmovým osobám, ale nejsou tam naopak ti, kteří by tam být měli. Přitom ještě řada osob výkon trestu nenastoupila, ale musí ministr spravedlnosti žádat o téměř miliardu korun na alespoň částečné fungování našeho vězeňství. Věznice fakticky hospodaří s rozpočtem na měsíc, maximálně dva dopředu. A nedej bože, aby došlo k nějaké havárii.

Spravedlnosti u našich soudů se pak dočkáte jen sporadicky. A když už, tak to trvá velmi dlouhou dobu. Přesto má být přes 140 tisíc věcí ročně převedeno z rozhodovací pravomoci Českého telekomunikačního úřadu na soudy bez jejich příslušného posílení, což je v příkrém rozporu s tvrzením ministra spravedlnosti a předsedy vlády o snaze odbřemenit justici, a povede to pochopitelně i k prodloužení doby trvání soudního řízení. Justice se přitom zmítá v krizi, která nejen odráží krizi vládní, ale zejména celospolečenskou.

Jaký je tedy stav této země pod vedením této vlády? Lichváří a podvodníci si dělají téměř, co chtějí. Lidé, aby přežili, si musí brát půjčky

na základní životní potřeby. Zadlužený není jen stát, ale i města a obce. A o občanech už vůbec nemluví. Stačí jen podívat se na strmě rostoucí počet osobních bankrotů. Všichni jsou pak pod tlakem exekutorů a vymahačů dluhů, kteří si fakticky dělají, co se jim líbí.

A řešení? Vláda žádné nehledá. Občane, pomoc si sám. Je tady přece dostatek soukromníků, kteří vám pomohou. Proč by se o občana měl stát starat? Že si za to musí občan zaplatit? To přece nevádí, to je normální. Pak se ale musím ptát, na co a pro koho vůbec by měl občan platit daně, když se mu za ně od této vlády téměř ničeho nedostává. Co se mohlo, se odstát, a co je ještě státní, tak bude soukromé v brzké době, pokud tato vláda zůstane.

Tato vláda rozhodně nemá důvěru převážné většiny občanů této republiky. (Potlesk poslanců zleva.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: V rozpravě dále vystoupí pan poslanec Stanislav Huml a připraví se pan poslanec Jiří Dolejš.

Poslanec Stanislav Huml: Děkuji za slovo, paní předsedající. Vážená vládo, vážené kolegyně, vážení kolegové, dovolte mi také, abych přinesl pár slov.

Tato Sněmovna zažila nebývalé množství změn dressů a straně Věci veřejné se podařil dokonale neuvěřitelný tah. Je ve vládě i v opozici. Geniální a režírně ďábelsky dokonalé.

Premiér a představitelé ODS mě jediného označují za přeběhlíka. Všichni ostatní prý jimi nejsou. Začínám být na tuto nálepku opravdu ale hrď. Ono je totiž přeběhlíctví a přeběhlíctví a jde také o to, jaké jsou motivy a zda za tím není korupce. A v mém případě za tím korupce rozhodně není.

Jaká je tedy realita? Faktem je, že jsem byl členem poslaneckého klubu Věci veřejné a na písemný dotaz Karolíně Peake, tehdejší předsedkyni klubu, v době, kdy jsem byl vylučován, nebo když jsem o to požádal, proč jsem byl vyloučen, jsem dostal písemnou odpověď, že členství v klubu je exkluzivní záležitostí, a byl jsem většinou hlasů vyloučen pro nespécifikovanou ztrátu důvěry. Připomínám, že to bylo za mou pomoc Kristýně Kočí, která v době té pomoci byla předchozí předsedkyní klubu, a Jaroslavu Škárkovi, tehdejšímu místopředsedovi strany Věci veřejné. A tuto mou činnost v rozsudku nad Vítom Bártou vyhodnotil soudce jako korektní. Strana mě sama osvobodila a od té doby je jen a jen mou věcí, s kým spolupracuji. Takový je faktický stav kolem přeběhlíka k ČSSD. Já jsem si mohl vybrat. Mohl jsem být volným elektronem, který tady mohl pobíhat, anebo jsem se mohl podívat, jaký je program které strany, a zakotvit.

Program Věci veřejných, který mě oslovil a kvůli kterému jsem dal sou-

hlas se zápisem svého jména na kandidátku tohoto uskupení, byl středový. O tom nikdo nepochybuje. Dnes jsem označován jako jediný přeběhlík, protože jsem já měl opustit program, za který jsem byl zvolen. Přejichodem k sociální demokracii. Není to však naopak? Není to tak, že strana Věci veřejné vysála levicové voliče, mimo jiné i ČSSD, svým levicově laděným programem, aby pak začala dělat pravicovou politiku? Nebyl celý projekt VV organizovaným pokusem pravicových kmotrů získat moc na další čtyři roky lobbisticko-podnikatelskými skupinami v pozadí ODS?

Slova premiéra o mém přeběhlictví zopakoval v úterý veřejnosti přeběhlík k Jihočechům 2012 kolega Doktor. Pak poslanec Stanjura. A mělo to další pokračování – pan premiér několikrát i dnes. Doktorovo vysvětlení jeho nepřeběhnutí a mého přeběhlictví, samozřejmě i jeho dalších postojů, bylo částí populace vyhodnoceno hlasováním na stránkách Hyde parku na ČT24. Částí populace, která se dívá na ČT24, tedy zajímá se o politiku a současně je na internetu. Tedy žádní bezdomovci, pane kolego. 85 % vám dalo nesouhlasný hlas. Toto je stejná drtivá porážka jako u poslankyně platformy Dagmar Navrátilové o týden dříve, když se pokoušela vysvětlit divákům nevysvětlitelné. Nebyla schopna formulovat důvody vzniku platformy, tedy nepřeběhlictví, jak by to nazval premiér Nečas. A naposledy včera se snažil veřejnost v Hyde parku ČT24 přesvědčit kolega Vacek z platformy PP. Stejně neblahý výsledek.

Vláda si přichází říct o důvěru. Oceňuji tento krok.

Náš systém umožňuje přechod z jedné strany do druhé, jako to udělal kolega Doktor nebo kolega Paroubek nebo poslanci kolem kolegyně Peake. Neodsuzují nikoho z nich, pokud k tomu mají důvody, které jsou závažné a opravňující. Třeba takový důvod, že nevěděli, že kandidují za ABL. U jmenovaného kolegy Doktora dokonce více než chápu, protože mu dokonce fandím. Jeho případ je však diametrálně odlišný od mého. On je pravicově smýšlející a zradil jej jen jeho premiér, kterého přitom podporoval. Vyměnil jej za dotyk medúzy, jak to tenkrát pojmenoval. Programové prohlášení vlády je daleko více jeho, Doktorovo, než kdy bylo moje nebo mých voličů, Věcí veřejných, za které jsem kandidoval. Proto nastal ten obrovský, až neuvěřitelný odliv preferencí.

Byl jsem jeden z mála, kdo na klub VV opakovaně upozorňoval, že strana se nedrží svého programu, zejména v sociální oblasti. Strana krátce po volbách ztratila podporu doktora Rusého, který program z velké části před volbami pomáhal sestavit. Byl jsem kritikem neustálé změny názorů. Od počátku mělo být jasné: Tady je mez, za kterou nemůžeme dál jít. Mez jsme si vymezili, zpravidla. A Vít Bárta se s ODS dohodl na opaku. Vyhandloval to za své personální požadavky či jiné ústupky, které znal jen on sám. Dnes to kritizují i kolegové, kteří jdou do platformy. To

nešlo donekonečna. V programových otázkách, ne v personálních, jsem to chápal jako velký průšvih.

Navenek pak strana působila jako sbor nerozhodnutých, manipulovaných a stále názor měnících idiotů. A takoví jsme byli. Odešel jsem s vědomím, že strana je nereformovatelná, ovládaná ABL a neplní své programové sliby. Na tomto fóru i ve Sněmovně jsem to opakovaně jasně popsal. Dnes podobně jako já argumentují ti čistí peakovci. Necítím satisfakci. To, že majitel strany uplácel, si koneckonců myslí i soudce Šott. Jen se podivuji, že soud a rozsudek nebyl tím hlavním motorem odchodu Karolíny Peake a že to udělala tak pozdě. Definitivní konec VV a opuštění programu nastává až teď při rozštěpení klubu.

Je to ještě větší malér než jakýkoliv jiný. Ze svého programu již nesplníte vůbec nic. Ustupujete ODS v době, kdy regiony po vás žádají pravý opak – abyste opustili ministerstva. Na hlas lidu ve straně v době, ale i na ty voliče vlastně, jste se totálně vykašlali tímto krokem. Podezření, že jdete za výhodami a jste zkorumpovaní, se bude snímat velmi těžko. Je to téměř nemožné. Odchod části rádobyprocitnuvších, kteří si najednou uvědomili, že tento způsob chování politické strany je nepřijatelný, přichází pozdě a v době, kdy strůjce, který to celé způsoboval – podle vás – odešel.

Zaštiťujete se dnes chybně nikoliv programem, ale programovým prohlášením. Aspoň ze strany premiéra to tak opakovaně padalo na moji adresu. Že jsem odešel od programového prohlášení. Ale programové prohlášení není to podstatné. Podstatný je program. A váš program, tedy Věci veřejných, byl v mnoha bodech, troufám si říci že ve většině, výrazně levicový. Pokud se jej ta část poslanců, která si teď říká VV, bude držet, bude hlasovat tak jako já s opozicí. Uvidíte že ano. Tak jsem to já ve svobodném období nezařazeného života udělal a s radostí to budete dělat i vy.

Ti, kdo následovali z dnešního pohledu bezdůvodně Karolínu Peake ze strachu před předčasnými volbami, se definitivně zpronevěřili programu a voličům. To je rozdíl mezi vámi a kolegou Doktorem. Je to rozdíl i mezi vámi a mnou. Tohoto programu se stále držím, o čemž vás přesvědčím v závěru. Já jsem si totiž body z toho programu, který je podle vás pravicový, podle mne je výrazně levicový, do toho závěru shrnul.

Ještě bych chtěl možná jednu odbočku a poznámku tady pro kolegu Stanjuru, když vidím, že jde okolo. Tento můj projev visí od úterka na blogu iDnes, tedy pravicovém médiu. Nechal jsem tam dokonce udělat anketu, lidé můžou hlasovat, zda jsem udělal dobře, nebo špatně, ten svůj krok, když jsem vstoupil do klubu ČSSD. (Poslanec Stanjura z lavice: To je správné?) To je už můj problém.

Tak. Co k tomu dodat. Už nepřemlouvajte bábu ani dědka, aby vás volili, bude to marné. A nevyzývajte národ, aby kroužkoval poslance. Pokud neuhne, bude vyhozen, jako se to stalo mně. Možná je však načase

výrazná změna ústavy směrem k většinovému systému. Politické strany, tak jak fungují u nás, by měly dostat po papuli. Moji podporu vláda Petra Nečase již dávno ztratila.

Opět malá odbočka. Možná bych měl reagovat na pana Gazdika, který tady asi před hodinou nebo před dvěma řekl, že bych se měl vzdát mandátu a měli by na mě apelovat, že se mám vzdát mandátu. Ale já budu hlasovat pro nedůvěru této vládě a znamená to, že se dobrovolně vzdávám mandátu na rozdíl od vás. Nevím, proč bych to měl dělat já sám. Tak to myslím.

Na závěr, promiňte, ale pár zásadních bodů programu Věcí veřejných, se kterými šly do voleb. Aby i kolega Doktor a premiér pochopili význam přeběhlictví a cti ve vztahu k voličům, nikoliv k programovému prohlášení. A posuďte sami, jestli jsou to body pravicové, nebo levicové. Protože celý projev visí na internetu, nebudu zdržovat, přečtu jen to významné a zásadní.

Daň z příjmu právnických osob – ponechat pro následující dva roky sazbu ve výši 20 %. Daň z příjmu fyzických osob – zavést progresivní daň pro nejvyšší příjmové skupiny, konkrétně 25 % pro příjmy nad šestinásobek průměrné hrubé měsíční mzdy. Daň z přidané hodnoty – ponechat pro následující dva roky sazby 10 % a 20 %. Zdanění hazardu – skoncovat s dosavadním systémem výjimek pro sázkové a loterijní společnosti. Zrušení daně dědické a darovací. Daňové asignace. Konkrétně navrhuje, aby mohl daňový poplatník odvádět 2 % ze zvýšené daňové sazby do oblasti, kterou si sám zvolí. Prosazujeme ponechání většinového podílu státu ve strategické energetické společnosti ČEZ. Žádná privatizace. Úplné vypořádání poměrů s římskokatolickou církví s ohledem na její historickou úlohu. Navrácení sakrálních staveb, s výjimkou katedrál sv. Víta na Pražském hradě. A pozor – ostatní majetek, zejména polnosti a lesy, převést obcím a státu. Stanovení ročního příspěvku církvím na údržbu kostelů. Zákonná týdenní placená otcovská dovolená

Prosazujeme u obecních bytů diferencovaný postup deregulace zohledňující sociální statut nájemníka. U nájemníků u soukromých majitelů prosazujeme do doby než bude daná obec schopna alokovat dostatek volných sociálních malometrážních bytů, finančně podporovat z obecních rozpočtů sociálně slabé tak, aby byli schopni důstojně splácet nájemné. S ohledem na současný stav navrhuje tříložkový důchodový systém financovaný z těchto zdrojů: průběžný, možnost spoření 4 % z odvodů na sociální pojištění, ale teď pozor – v jediném státním penzijním fondu. A soukromé komerční penzijní připojištění, které běží doteď. Proevropská politika, jednoznačně a bez výhrad.

A mně už se to fakt nechce číst dál. Podívejte se na internet, kdo o to

máte zájem. A toto jsou důvody, proč já nemůžu vyslovit této vládě důvěru. Hezký zbytek dne. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Dalším v pořadí přihlášeným je pan poslanec Jiří Dolejš, kterého zvu k mikrofonu. Připraví se pan poslanec Miroslav Váňa.

Poslanec Jiří Dolejš: Děkuji, paní předsedající. Krásné páteční slunné odpoledne vám všem nejen v tomto sále, ale možná i těm, kteří mají odvalu tuto dlouhou přehlídku vládních hříchů poslouchat.

Když jsem se zamyslel nad tím, co mám stručně dnes při této příležitosti sdělit, tak si myslím, že hlavní, o co dnes jde, vysvětlit občanům, proč někdo vůbec volá po tom, aby vládě byla vystavena stopka. A protože jako Pražák denně jezdím městskými hromadnými dopravními prostředky, tak musím říci, že to, co po léta se mi nestávalo, v poslední době se mi stává. To znamená, že mě Pražané, občané, návštěvníci Prahy, pokud jsou to Češi a vnímají českou politickou scénu, začínají tahat za rukáv a říkají mi: Proboha, už s tím politickým hnusem něco udělejte. Já jim říkám: My bysme samozřejmě rádi, ale je třeba se dohodnout, co chceme, s kým to prosadíme a jestli nám vůbec někdo bude naslouchat. A k tomu bych rád obrátil vaši pozornost, protože o tom, co je politický hnus a jaká je krize legitimacy vládnutí v této zemi, už tady dnes bylo řečeno hodně. Ale o tom, kam směřovat dál tuto zemi, která skutečně je na křižovatce, a nejenom politické ústavní krize, ale především křižovatce dalšího sociálně-ekonomického vývoje, tak o to by mělo jít především. Protože lidé se bojí o budoucnost. O politikách rozhodně iluze nemají.

Obávám se, že tato vláda by měla skončit právě proto, že je bezmocná a současně drahá. A to je luxus pro takovou zemi, jako je Česká republika, mít vládu, která nás jenom něco stojí a přitom nám nepomáhá.

Jednou z příčin je, že vláda, která se nazvala reformní a která prosazuje poměrně významné reformy, tak tyto reformy prezentuje, obhajuje, řekl bych, autistickým způsobem. To znamená, že si je projedná mezi sebou, schválí a poslušní poslanci to mají tendenci odmávat. To, že na to mohou být jiné názory, že nejenom opozice, ale i experti nabízejí rozum zadarmo, na to se neslyší. A tak jsme v situaci, kdy mnoho z těchto reforem je špatných, ale jestliže je nezastavíme dnes, protože účinnost může být nabýt od roku 2013 a v blízké době, tak i ta změna těchto reforem může být velmi drahá. Má to právní, ekonomické a další konsekvence. A proto je levnější ten krok udělat dnes. Dnes, dokud nás to ještě tolik nestojí, než další dva roky se tady trápit nejenom v politické agonii, ale v tom marasmu, který pro budoucnost vytvoříme.

Ono totiž není pravda, že hlavním nebezpečím těchto dní je, že bude nastolena nedemokratická vláda ulice, že extremisté vztahují svůj pařát na

zodpovědných funkcích. To je agitační kýč! V této zemi jsou nastavena základní pravidla, ale chybí vůle je vymáhat a chybí vůle je kontrolovat. A toho, čeho se bojíte, není 50, dokonce ani 100 tisíc lidí na ulici, ale bojíte se toho, že by mohlo být nastolené směřování této země, které ukončí do-savadní Klondike pro vyvolené.

A teď v několika stručných argumentech vylíčím, proč tato vláda je drahá. Začnu tím, co je možná nejčastěji diskutováno, a to že tato vláda sama sebe zve protikorupční, a tudíž chtěla ucpat penězovody, které vedou do soukromých dychtivých kapsiček. Výsledek? Výsledek je takový, i nadále každoročně z tepny české ekonomiky krvácí zhruba sto miliard korun! Vy tady vybíráte drobné od babiček, od nemocných, ale 100 miliard korun i nadále po dvou letech vašeho vládnutí vytéká ven. Ano, schválili jste vicepremiéra pro korupci. Už se tam tuším vystřídali dva, ale výsledek jejich práce není vidno. Pravda je, že čtyři ministři byli odejiti pro své sporné finanční transakce, popř. velmi problematické personální vazby, ale to dokonce není ani zásluhou tohoto vicepremiéra pro boj s korupcí. Zřejmě bojuje na jiných frontách. Sáhnout do vlastních vládních řad je mu velmi nepřijemno.

Výsledkem těchto dvou let, a teď si vezmu do úst argumenty a čísla nezávislé Transparency International, to znamená, za ty dva roky hodnocení míry korupce v ČR se posunulo. Jestliže před dvěma lety jsme neměli nijak zvláštní místo, a to je 45. místo na světě, tak za dva roky protikorupčního snažení se ČR posunula až na místo 57. Gratuluji vám k tomuto úspěchu. Opravdu, opravdu velký úspěch!

Další otevřená tepna, kudy krvácí ekonomika a mizí velké peníze, je odliv zisků společností, které z velké části jsou vlastněny cizími vlastníky, a samozřejmě veselé využívání daňových rájů. Já chápu, že je to těžký úkol, ale kromě vzpomínání této věci velmi deklaratorní opět nic! Přitom tady, když bych měl zmínit ten řád, který uniká každoročně ze země, tak je to dokonce 200 miliard korun! Tak to už máme 300 miliard korun jenom tento problém – výsledek vládnutí této vlády za dva roky v oblasti ekonomického výkonu.

Hrubý domácí produkt, nikoliv optimální, ale přesto ukazatel ekonomického výkonu, je dnes pod úrovní vrcholu, který byl dosažen v roce 2008. Čili přestože z propadu se daleko snáz zvedá dynamika ekonomiky, přestože rok 2010 a 2011 už nebyl přímo zasažen ekonomickou recesí, tak i dnes, tedy v dubnu 2012, jsme pod úrovní roku 2008. Řeknete těžká situace, ve světě tomu není jinak. Ale když se podíváme na ukazatele ekonomické konvergence, tedy sbližování, či naopak vzdalování se od vyspělých zemí, resp. od průměru EU, vidíme, že právě od onoho roku 2008 ČR se spíš vzdaluje. A tedy to není jenom kopírování zahraničního vývoje, ale je tam přidaná, v uvozovkách, hodnota české

vlády, českého vládnutí, která nás zbrzdila daleko více, než by jinak světová ekonomická recese znamenala. I jiné významné agregátní ekonomické ukazatele naznačují totéž. Tuzemská poptávka pod úrovní roku 2008, tuzemské investice, míra investování – opět pod úrovní roku 2008. Čili v čem je problém? Jak to, že investujeme daleko méně než srovnatelné země?

Pan premiér, když uváděl dnešní žádost o důvěru vlády, tak se zmínil o základním heslu této vlády, to znamená vypořádat se s dluhy. Ano, dluhy jsou pro tuto vládu veřejný nepřítel číslo jedna. Problém je, že tyto dluhy zažehnáva způsobem, že se dá říci, že to může dopadnout jako onen nešťastný lékařský zákrok, kdy operace se zdařila, ale pacient bohužel skomírá. V ČR totiž dluhy nejsou na tak katastrofické úrovni jako v Řecku nebo v Itálii, Španělsku atd. Jestliže míra českého dluhu vůči HDP je kolem 40 %, tak průměr EU je kolem 90 %. Já neříkám, že je to dobré číslo, ale toto číslo nám dává manévrovací prostor, toto číslo nám umožňuje, abychom volněji kombinovali nástroje hospodářské politiky a abychom třeba, když je to třeba, když je to zapotřebí, pomaleji snižovali deficit. Připomínám, že na základě konvergenčních zpráv, které jsou každý rok předkládány do Bruselu, tak EU v loňské zprávě /2011/ poznamenala, že bychom se měli vyhnout krácení prorůstových výdajů. Výsledek? Pravý opak. Dobře, Brusel nám nemá co radit. Ale ty výsledky bohužel hovoří. A v celé Evropě kromě ČR se pozornost obrací k tématu akcelerace ekonomiky, protože ta nám může také, dokonce ve významnější míře, pomoci dostat se nejenom z dluhové pasti, ale dokonce nám může udržet sociální systém, který by měl být v souladu s Listinou základních práv a svobod, a to tak, že z výnosů, nikoliv z dluhů, protože největší problém by byl, abychom si půjčovali na sociální stát, když víme, že si můžeme půjčit na něco, co nám dá budoucí výnosy, a z toho zaplatit sociální stát. Jinde to tak dělají! Jde to! Ne že to nejde!

Říkáte, že nejvíc, co se dá udělat pro růst, je snížit daně, omezit stát, buzeraci úředníky. Výborně! Problém je, že vládnete už šest let, myslím tedy pravice, ne tato vláda, a v dobách i předkrizových rozhodně ze statistiky nelze doložit, že by extrémní snižování přímých daní mělo nějaký prorůstový účinek. Takže alternativy jsou: Konkrétně, kdybych měl zmínit alternativu reforem v oblasti daní. Opět budu citovat klasika, tedy pana premiéra, který tady řekl, že považuje za vládní úspěch, že se podařilo snížit tzv. daňovou kvótu – pro laické posluchačstvo, daňová kvóta je podíl vybraných daní na hrubém domácím produktu – takže snížit daňovou kvótu o tři procentní body, a tudíž se odbřemenila ekonomika, aby se jí lépe dýchalo. Ale co je pravdou? Že toto odbřemenění znamená v době, kdy se nám utahuje smyčka veřejných financí kolem krku, tak zmizelo zhruba 100 miliard korun a ty samozřejmě někde budou chybět! Pro

srovnání, daňová kvóta ČR by se po aktuálních zásazích do daňového systému, myslím složenou daňovou kvótu, měla pohybovat kolem 35 %. Průměr EU je na 38 nebo 39 %, čili opět jsme papežštější než papež, předbíháme vyspělé státy, ale bohužel směrem dozadu, nikoliv směrem dopředu. A není pravda, že kdybychom zase zpátky měli těch 100 miliard korun vybrat, že tím zatížíme každého občana. Ó, nikoliv! Alternativa daňového systému opozice, tak jak se o ní hovoří, speciálně tak jak jsem o tom z tohoto místa hovořil několikrát já, je o změnách ve struktuře zdanění, to znamená, že se přestane zatěžovat nepřiměřeně daněním spotřeba, která dopadá na každého bez rozdílu velikosti příjmu – každý se zkrátka musí najít, zajít k lékaři atd., kupovat základní potřeby – a že přestanou naprosto iracionální úlevy pro kapitál. Nezdaňovat tolik spotřebu a zdaňovat daleko více kapitál, zejména velký kapitál. Není pravda, když se bráníte zdanění kapitálu tím, že to ten kapitál naučtuje občanům nebo že jak plachá srnka se vyděsí a zmizí do cizího lesa a u nás přestane platit, u nás přestane investovat. To není pravda! U nás si kapitál nahrabal tolik a má šanci si ještě nahrabat, že neuteče, ale měli bychom mu dát aspoň srovnatelná pravidla, jako má ve vyspělých zemích. Jinak by nebylo možné v době krize, kdy říkáte, že se všichni musíme uskomnit, že za poslední dva roky nám přibýlo dolarových milionářů v České republice – shodou okolností mezi růstovým rokem 2010 a 2011, kdy se zmrazily platy a klesaly životní náklady – o 29 % více dolarových milionářů.

Takže alternativy jsou, ale vláda neslyší, protože slyšet nechce.

Uvědomme si, že nepřímé daně vedou ke zdražování. A zdražování nemá jen ten sociální efekt, o kterém tady předřečníci hovořili už několikrát. Zdražování má mimochodem ten efekt, že podvazuje tržby a ty tržby dopadají na menší firmy v oblasti obchodu, služeb atd., a ty samozřejmě pak skomírají, těžko přežívají, popřípadě občan dokonce vypadne za humna, jsme malá republika, není to tak daleko, a nakupuje levněji v zahraničí. A opět to má dopad na naše firmy a samozřejmě i na inkaso do státního rozpočtu.

Čili alternativou je progresivní zdanění, nijak dramatické. Nikdo neříká, že do roka a do dne musíme být Dánsko nebo Švédsko, ale aspoň na úrovni průměru Evropské unie. To není zdražení, které nutně musí být chápáno jako nepřátelské k růstu. Investoři skutečně neodejdou, pokud budou mít dobré investiční příležitosti.

Je tady naprosto neošetřená růstová agenda. Vláda k této růstové agendě občas pronese nějaký ten slogan o odstranění administrativních překážek, ale bohužel výsledkem je, že například počet úředníků ve veřejné správě roste a roste. Dokonce za posledních asi patnáct let se nám celkově zdvojnásobil. Já chápu, že když něco nefunguje, je třeba stavět

hladové zdi. Karel IV. stavěl hladovou zeď, vy budujete úřady. Otázkou je, jestli to takto jde dělat donekonečna.

Další problém, který může být velmi výrazný, je nečerpání evropských zdrojů. Pokud se nedočerpají řádově desítky miliard, tak to bude mít takový dopad do ekonomického růstu, že se můžeme s vašimi představami, které jsou například vtěleny do poslední verze konvergenčního programu, zcela rozloučit. Čili obraťme pozornost na strategii růstu. Nebavme se o tom, která dluhová brzda je lepší, jestli ta bruselská, evropská, nebo ta česká, Nečasova, ale uvědomme si, že auto musí mít kromě brzdy také plynový pedál, a jestli ho chceme rozpohybovat dopředu, tak bychom s plynovým pedálem měli také umět zacházet.

Prostě nám chybí naprosto jasné nasměrování kapitálových injekcí a veřejných výdajů na strukturální priority. Opakovaná pravda je, že jsme závislí na Evropské unii. Co jste udělali za dva roky, abyste teritoriálně přeorientovali českou ekonomiku na rostoucí trhy? Závislost je víceméně stejná, čili bohužel.

Pokud jde o kapitálové injekce, tak musím říci, že je třeba také zvažovat, kolik se z těchto výdajů rozkrade a kolik vyvolá rychlý a také silný multiplikační účinek. A tady musím říci, že systém veřejných zakázek, kontrola cen atd. je stále v nedohlednu, a tudíž je třeba říci, že v tuto chvíli je asi daleko zajímavější směřovat tyto investice do konkrétně definovaných položek, jako je bydlení, ekologická a energetická zařízení atd., než gigantické stavby, kde deset, ale spíše více procent mizí někam jinam.

Prostě ta debata tady je a vy ji odmítáte vnímat, a tudíž země, která je na křižovatce, se skutečně může dostat do problému, že nevnímá nejen svou domácí opozici, nejenom občany české země, ale nevnímá ani své okolí.

Já jsem se pro zajímavost podíval, když jsem ve volném slova smyslu použil ten termín "autistická obhajoba reformních programů", jaké jsou první symptomy takového autismu. Je to například nepružná reakce na okolí. Za další – působí dojmem, že neslyší. Za další – špatný oční kontakt. Nesleduje, co ti druzí říkají. V neposlední řadě přestává mluvit a nemává na rozloučenou.

Prosím vás, takovýmto způsobem se nedá připravit strategie země na křižovatce, která má civilizační rozměr. Čili pokud chcete aspoň něco pozitivního zanechat v myslích občanů této země, navrhnou vám jedno jediné: Postavte si aspoň jeden pomník. A tím pomníkem je, že budete deklarovat umění včas odejít!

Děkuji za pozornost. (Potlesk zleva.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Dalším přihlášeným do

rozpravy je pan poslanec Miroslav Váňa. Připraví se pan poslanec František Novosad.

Poslanec Miroslav Váňa: Paní předsedající, vážená vládo nevládo, kolegyně a kolegové, já se přiznám, já jsem měl připravenou řadu argumentů, kterými jsem poctivě, upřímně a trpělivě vás tady chtěl vybavit a snášet tady před vámi, před veřejností, proč tato vláda nemá dostat důvěru, proč tato vláda škodí zemi, proč tato vláda škodí občanům, proč by měla skončit. Já to, dámy a pánové, nemohu udělat, nechci to udělat, neudělám to z jednoho prostého důvodu. Velmi mě uráží, když si na facebooku čtu hodnocení, jak média hodnotí naše jednání, jak zlehčují naši debatu a jak vůbec zlehčují samotný akt vyslovení důvěry vládě České republiky.

Já tu důvěru vládě – paní kolegyně na mě křičí, já se jí bojím, když na mě křičí. Já tu důvěru vládě nedám, ale respektuji, že je to vážná věc, respektuji, že by debata měla probíhat v různé úrovni, v různé důstojnosti a v různé atmosféře. Proto tady nebudu snášet argumenty, proč by vláda skončit měla, protože bych se nechtěl dočíst na facebooku, že i-xtý poslanec opakovat i xté věci a bylo to jakési opakování řečeného a již vyřčeného.

Já se ale přesto s vámi, kolegyně a kolegové, rozdělím o to, co mě vyděsilo a z čeho jsem tedy opravdu poctivě vyveden z míry. Já jsem rád, že teď přichází pan premiér, protože se mu budu věnovat. Protože budu mluvit o něm.

Víte, mně je smutno a je mi líto, co se tady na půdě Poslanecké sněmovny stalo, když v 10 hodin odpoledního času pro běžné pracující lidi pan premiér zde řekl, že ti, kteří stávkují, tak jsou to lidé s pomatenou myslí. A já jsem si z toho odnesl, že ty stávky, že to je taková velká šou, že to je jedna taková velká sranda, že to někdo zezadu řídí, že to někdo inscenuje, že tomu dává politický podtext, že ti lidé tam údajně mají běhat jako jakási pimprlátka. Pakliže jste to takhle, pane premiére, myslel, já jsem to takto pochopil, tak vás musím ubezpečit, že to ale vůbec, ale vůbec tak doopravdy není. Já jsem byl na několika stávkách, byl jsem na několika demonstracích, a ti lidé jsou tam ze zoufalství. Ti lidé jsou tam nešťastní, ti lidé jsou tam proto, protože když jich je hodně, tak mají aspoň pocit, že něco říkají a že to aspoň někdo slyší, protože bohužel v té demokratické společnosti ti lidé jinak nemají šanci, aby ten jejich sluch dolehl k vašim vládním uším, které jsou zamčeny na sto západů a sto zámků, abyste náhodou hlas lidu neslyšel, abyste se nedejbože nedozvěděl to, co si lidé o úrovni práce vlády myslí.

Víte, já chci s pokorou, pane premiére, říci, že ti lidé na těch demonstracích jsou proto, že se jim nelíbí, že vítězem vašich v uvozovkách reforem, protože ony ve skutečnosti to žádné reformy nejsou, že jsou to ve

skutečnosti soukromé penzijní fondy, že jsou to podnikatelé, kterým vy ročně nalijete zhruba i s příspěvím lidí kolem třiceti miliard korun. To jsou skuteční vítězové vaší reformy. A těm obyčejným lidem, kteří mají průměrné mzdy mnohdy pod hranicí, hluboce pod průměrem, okolo třinácti tisíc, patnácti tisíc, někdy méně, tak se jim to nelíbí, že skutečným vítězem reforem jsou soukromé penzijní fondy, které ročně inkasují téměř třicet miliard korun. Prostě je jim to líto. Nelíbí se jim to.

Lidem se nelíbí, že skutečným vítězem reforem jsou osoby samostatně výdělečně činné, které budou preferovány částkou v roce 2013, když se nakumulují a nasčítají ty dopady reforem ročně a budou zvýhodněny oproti zaměstnancům, zhruba o čtyřicet miliard korun. No prostě lidem se to nelíbí, tak to přicházejí na ty ulice říct a sdělit. Lidem se nelíbí, že vítězem reforem budou podnikatelské subjekty a skupiny. A lidem se také nelíbí, že jediným otloukánkem těch reforem a jediným poraženým a nejvíce tím, kdo prohraje, jsou oni sami, jsou ti zaměstnanci, kteří dostanou facku zleva, zprava, kteří dostanou několik úderů, pomyslných úderů z vašich reforem, kteří budou platit jako mourovatí přímé dopady zvyšování přímých i nepřímých daní. A když to sečteme v roce 2013, tak důchodci budou ze svých peněženek vytahovat tisíc korun navíc ze svého důchodu, aby si drželi stejný standard –

Už zase paní poslankyně křičí, paní předsedající.

Zaměstnanci vytáhnou navíc ze svých peněženek, aby si udrželi svůj standard, dva a půl tisíce korun a čtyřčlenná rodina přes čtyři tisíce korun. Prostě ti lidé mají strach o svoji existenci. Ti lidé se děsí toho, že se jim bude snižovat životní úroveň. Oni tam přicházejí ze zoufalství. A já nedovedu, pane premiére, pochopit, jak je možné, že vy to nevíte. A nebo to nechcete vědět?

Jak je možné, pane premiére, že vy si neuvědomujete, co způsobujete těmi konkrétními ekonomickými kroky? Že posíláte rodiny do pásma chudoby? Vy nevíte, pane premiére, jak se žije lidem venku? Ve městech, na vesnicích? Vy nevíte, že opravdu těmi konkrétními kroky vy budete zvyšovat nezaměstnanost, podstatně zhoršíte ekonomiku země a budete opravdu vysávat kapsy a peněženky širokých mas, široké občanské veřejnosti, která skutečně se stane hlavní obětí celých reformních snah? Ať je to reforma zdravotnictví, důchodová reforma, školská, ať je to zejména reforma daňová. Vy se prostě mstíte na těch, kteří se nemohou bránit. Vy uděláte důchodovou reformu, řeknete, že to je dobrovolné – ono je to dobrovolně povinné. Umožníte, aby si přilepšili k důchodům ti, kteří mají víc než čtyřicet tisíc za měsíc. Těm umožníte, aby si dali dva tři tisíce stranou, ale všichni lidé to odskáčou, protože všichni lidé budou platit vyšší daň z přidané hodnoty. Všichni! Těch se nikdo neptá!

A pane premiére, mně je prostě jenom líto, že vy o těch lidech, kteří se k vám nedostanou, kteří vám to nemohou přijít říct, tak to říkají na těch

ulicích, na tom Václaváku. A myslí to vážně, protože jsou smutní, nešťastní, zoufalí a bezradní.

Pane premiére, tak – to – zkrátka – je.

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: A nyní dostane slovo pan poslanec Novosad. Připraví se paní poslankyně Dana Váhalová. Prosím, pane poslanče.

Poslanec František Novosad: Děkuji. Vážená místopředsedkyně, vážené dámy a pánové, vážený pane premiére, vážená vládo, jako občan této krásné země, která se zmítá korupcí, úplatky a strachem z budoucnosti, to vše pod tíhou pravicových vlád, která se řídí tím, že občan vše zaplatí, důchodce je na obtíž, děti nepotřebujeme – a že vám, občané, se to nelíbí? No to nás vůbec nezajímá, říkejte si, co chcete.

Uvedu jeden příklad, který si zaslouží hluboké zamyšlení nad tím, jak se žije našim občanům v okrese, kde všechnen průmysl byl zlikvidován, zemědělství téměř neexistuje a dávná chlouba vsetínského okresu vystřídala obrovská nezaměstnanost a zoufalství.

Jako dlouholetý komunální politik jsem stále v kontaktu s občany formou návštěv a diskusí s nimi, co je trápí, jaký mají názor na dnešní situaci. Navštívil jsem rodinu, která vždy poctivě pracovala, nikdy s ní nebyly sebemenší problémy. Na dvoře majitel nemovitosti, již důchodce, vyklepával ze starých prken zrezivělé hřebíky, rovnal je a dával je do krabičky! Po chvílce mého překvapení jsme se přivítali a já se zeptal: Strejdo, proboha, co to děláte? On se na mě podíval, oči se mu zalily slzami a řekl chvějícím hlasem: Nemám na nové, potřebuji opravit kůlnu a nezbyvá mi na nákup nových hřebíků. Žije se nám mnohem hůře a hůře pod reformami a nařízeními této vlády. Musel jsem rovněž uzavřít plyn, který je dnes pro nás velmi drahý, a nezaplatili bychom vytápění. Museli jsme se vrátit k topení uhlím a dřevem. Rovněž elektřina je pro nás drahá a topit s ní si nemůžeme dovolit. Já i babička užíváme léky na cukrovku, srdíčko a další nemoci, které se na stáří dostávají. Všechny léky se zdražily, některé až trojnásobně. Potraviny se rovněž zdražují. Vláda zapomněla, že důchodci musí také jíst a pít. Celý život jsme poctivě pracovali a těšili jsme se s babičkou, že si v důchodu užijeme trochu pohodlí, a teď vidíme, jak se s námi zachází, co se na nás připravuje a jak si nás tato vláda váží.

Pan ministr Kalousek říká, že se musí šetřit, ale na kterých občanech? Kolik milionů až miliard se rozkradlo a stále rozkrádá a nikdo není za to potrestán. A když schází, tak se vezme těm, co se nemůžou bránit – seniorům, rodičům s dětmi, postiženým atd. Vždyť pan premiér kandidoval za náš kraj, za náš okres! Co pro nás udělal? Vůbec nic! Jen na nás nakládá daně a další zdražování.

Závěrem naší debaty byla prosba a vzkaz panu premiérovi. Prosil mě, ať vyřídím panu Nečasovi, aby již za náš okres nekandidoval. My ho tady nechceme, když nás tak doslova ožebračuje. Já mu to slíbil a teď to slyšel i pan premiér. Odcházel jsem, vážené dámy a pánové, rovněž se slzami v očích. Proto tato vláda je pro mě nepřijatelná.

Děkuji za pozornost. (Tleská pár poslanců ČSSD.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Nyní vystoupí paní poslankyně Dana Váhalové. Po ní bude mít slovo pan poslanec Otto Chaloupka. Prosím.

Poslankyně Dana Váhalová: Děkuji za slovo, paní předsedající.

Pane premiére, vládo, dámy a pánové, přistupujeme k důležitému hlasování o důvěře vládě, vládě, která vznikla před necelými dvěma roky. Budeme hlasovat důvěru vládě, která ji absolutně ztratila u většiny české veřejnosti a která ji už nemá ani v rámci původně vytvořené povolební koalice v parlamentu. Všeobecnou náladu společnosti pod heslem "Neděkujeme, odejděte!" jasně demonstrovali i účastníci sobotní demonstrace, největší demonstrace od roku 1989. Zatím se sešlo jenom 120 tisíc demonstrantů, ale pokud tato vláda zůstane, jsem přesvědčena, že jejich počet bude narůstat.

Proč tomu tak je? Tato vláda totiž za krátkou dobu své existence svými činy přesvědčila občany, že je nesolidní, nekompetentní, neřeší problémy České republiky, nezajímá ji životní úroveň občanů a hájí zájmy pouze úzkých skupin svých podporovatelů. Jak je možné, že tato tzv. protikorupční vláda tiše přihlíží kauzám různých kmotrů a lobbistů přisátých na státní rozpočet? Současnou ekonomickou krizi se rozhodla využít jako důvodu ke konečnému omezení vlivu státu a zejména zničení samotného konceptu sociálního státu. Smyslem tzv. úspor v sociální oblasti a reformy státní správy není dle mého názoru ušetřit, ale omezit výkonnou moc státu jako ochránce lidí, kteří z různých důvodů potřebují pomoc v nepříznivé životní situaci. Každý nemůže být mladý, zdravý a bohatý.

Prakticky denně se dozvídáme o dalších šokujících plánech škrtů, které mají omezit dokonce už i bezpečnost občanů. Policii má údajně opustit v průběhu let 2013 a 2014 až 10 tisíc lidí z nynějších necelých 39 tisíc příslušníků. To by se neobešlo bez fatálních následků. Zrušení by se mohlo dotknout minimálně 130 policejních obvodních a místních oddělení. Přitom je jich celkově v celé republice přes 500. Podobně jako policie už nedávno před drastickými úsporami varovali hasiči. Ti by museli zavřít dokonce až dvě třetiny svých stanic. Jak je vidět, vláda chce nejen privatizovat sociální služby, zdravotnictví, ale dokonce, jak to tak vypadá, i bezpečnost a ochranu veřejnosti. Přitom na druhé straně vláda přímo

nekontrolovatelně, jen tak na dobré slovo, rozhazuje veřejné peníze například v podobě církevních restitucí, které nás budou stát neuvěřitelných až 150 miliard korun. Nepochopitelně štědrá je také vláda vůči soukromým penzijním fondům.

Zahájení důchodové reformy bude pro veřejné finance znamenat, že tři procenta pojistného na důchodové pojištění účastníků tzv. druhého pilíře bude přeměrováno ve prospěch soukromých důchodových fondů. Pro představu, jedno procento pojistného reprezentuje dnes 12,5 miliardy korun. Na druhé straně svou nepochopitelnou nečinností promrhává neopakovatelné desítky miliard korun z evropských fondů. Přitom jsme jako sociální demokraté mnohokrát upozorňovali vládu, že čerpání dotací z evropských fondů není v pořádku, a žádali jsme pravidelné informování o stavu čerpání. Varovali jsme před tím, že České republice hrozí nevyčerpání přidělených prostředků a obrovská ostuda v okamžiku, kdy Evropská komise čerpání peněz České republice zastaví. Ministři této vlády přitom vždy nás i veřejnost uklidňovali, jak mají vše pod kontrolou, vše včas stihnou a České republice nic nehrozí. Už samo ohlášené pozastavení čerpání peněz poprvé v historii je důvodem, aby tato vláda odstoupila.

Vláda prakticky rezignovala na boj s korupcí a boj s šedou ekonomikou. Podle jednoho zajímavého výzkumu o evropské šedé ekonomice z pera britského daňového poradce vzešel odhad, že šedá ekonomika v České republice představuje zhruba 18 % ekonomiky, a pokud by se zdanila, přineslo by to dodatečných téměř 9 miliard eur, to znamená zhruba 225 miliard korun za rok. Proč tedy vláda nehledá peníze zde? Přitom náklady svých špatných rozhodnutí a neschopnosti přesouvá na občany České republiky.

V situaci stagnujícího ekonomického růstu jsou plány na zvyšování DPH zničující pro kupní sílu obyvatel i růst české ekonomiky. Naprosto nepřijatelné jsou v této souvislosti i plány na zastavení valorizace starobních důchodů. Vždyť již v dnešní době jsou mnohé české rodiny natolik zadlužené, že je každá další změna může přivést do chudoby. Vezmeme-li k tomu do úvahy současné praktiky některých exekutorů, kteří doslova obírají lidi, kteří se dostali do existenčních problémů, můžeme očekávat nárůst bezdomovectví, sociálního vyloučení a kriminality.

V rámci Evropské unie se česká vláda chová, jako by Česká republika byla evropskou velmocí, čistým plátcem a evropskou integraci vůbec nepotřebovala. Tento arogantní přístup vychází z její podstaty a podobně se chová i ke svým vlastním občanům doma. Pravdou však je, že Česká republika je životně závislá na Evropské unii, a to nejenom na jejich dotacích, ale i ekonomickém prostoru. Česká vláda může v mnohém nesouhlasit, ale

musí mít věcné argumenty a především se musí snažit, aby je také mohla prezentovat.

Evropskou politiku současného českého premiéra suše zhodnotila paní Iveta Radičová, když poměrně ostře kritizovala odmítavý postoj České republiky k faktu rozpočtové kázně slovy, že tohle čestný a rovný chlap nedělá. Tento komentář je o to smutnější, že zazněl od pravicové slovenské premiérky. Na bývalé slovenské premiérce si však vážím, že když cítila, že její vláda nemá skutečnou podporu a vládne prostřednictvím podivného slepence různých zájmů, tak nelpěla na moci za každou cenu. Náš premiér minulý týden prohlásil, že pokud se nepodaří Karolíně Peake vytvořit klub poslanců o deseti zákonodárcích do 23. dubna, bude následovat vyhlášení předčasných voleb. Vzápětí již stačí pro udržení vlády jakási neurčitá většina.

Vládní představitelé dál každý den svými činy přesvědčují občany o své nepsolidnosti a nezpůsobilosti.

Slovo dělá chlapa, pane premiére. Pokud nelpíte na moci za každou cenu v duchu hesla "Každý jeden den navíc je dobrý", máte poslední historickou možnost dokázat, že jste i přes všechnu vaši politiku nepolitiku v podstatě čestný a rovný chlap, a to tím, že odejdete a dáte možnost občanům, aby si zvolili novou vládu, která bude skutečně hájit zájmy České republiky a jejich občanů doma i v Evropské unii.

Vláda nás dnes žádá o důvěru a skoro 80 % občanů by uvítalo, aby tato vláda odešla. Jak se tedy zachováme? Věřím, že jako volení zástupci těchto občanů. Děkuji za pozornost.

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Slovo dostává pan poslanec Otto Chaloupka, po něm bude následovat pan poslanec Adam Rykala.

Poslanec Otto Chaloupka: Vážená paní předsedající, vážené kolegyně a kolegové, nejsem spokojen s touto vládou, jejíž součástí byly ještě před pár dny Věci veřejné. Jsem velmi zklamaný, často jsem byl znechucený z toho, co se tady dělo. Ale téměř po dvou letech v koalici jsem si vědom, že i přes veškerá úskalí a podrazy se nám podařilo prosadit dobré a užitečné změny a zabránit schválení mnoha špatných návrhů.

Mnoho lidí volá po změně, po předčasných volbách. Podpořil bych tyto snahy, kdybych měl jistotu, že národ je schopen zvolit si do Sněmovny nové poslance, kteří zde nikdy neseseděli, a tedy nejsou propojeni s různými zájmovými skupinami. Ale to se nestane.

Je nutné si uvědomit, že tato vláda se musela vypořádat s následky krize eurozóny. Musela řešit dříve nepoznanou situaci a samozřejmě se při tom dopustila spousty chyb. Kdo ale zaručí, že by levicová či jakákoliv jiná vláda zvládala situaci lépe a že by země dnes byla v lepším stavu?

Vyjádril jsem důvěru této vládě opakovaně v minulosti. Pokud jsem váhal, jestli i dnes tuto vládu podpořit, nebo ne, tak po vystoupení některých odchovanců líhně křišťálových mám jasno. Je rozděláno mnoho práce, kterou je nutno dokončit. Tato vláda musí napravit chyby, kterých jsme se dopustili. Věci veřejné nebudou nadále koaliční stranou. Pro mě osobně to znamená větší svobodu v rozhodování a neomezenou možnost spolupráce s ostatními stranami. Dnes vyjádřím podporu vládě.

Děkuji za pozornost.

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Děkuji, pane poslanče. Zvu k mikrofonu pana poslance Adama Rykalu. Připraví se paní poslankyně Soňa Marková.

Poslanec Adam Rykala: Děkuji za slovo. Vážená paní předsedající, vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, dovoluji mi, abych svým projevem odmítl pokračování vlády pana premiéra Petra Nečase, která se vedle politických subjektů ODS a TOP 09, které jsou politickými subjekty s jasně stanovenými cíli a které by hypoteticky v naší zemi, ač se to drtivě většině občanů České republiky nelíbí, vládnout mohly, opírá také o skupinu poslanců shlukujících se v okolí vicepremiérky Karolíny Peake. Tato skupina poslanců, i kdyby vytvořila poslanecký klub, nemá právo se prohlašovat za právoplatnou součást politické scény, protože si ji lidé nezvolili v minulých volbách.

Poslanci kolem rebelující Karolíny Peake opustili Věci veřejné jako krysy, které prchají z potápějící se lodi, jen ještě nevědí, že přestoupili na loď s názvem Titanic. Na palubě Titaniku se dnes večer bude slavit, popíjet šampaňské a pojídat kaviár. Kapitán Titaniku Petr Nečas s pobočníkem Schwarzenbergem se budou poplácat po rameni, jak to s Peake dobře vymysleli. Co na tom, že námořníci z této lodi vyhazují zlato do připravených člunů a tuto loď rozkrádají? Co na tom, že v podpalubí této lodi lidé dřou a umírají hladem? (Ohlas v sále.) Mezitím na palubě bojovníci s dinosaury se otírají dinosaurům lísavě o nohy. Slavní oddluhovači hromadí největší dluhy v historii. Antikorupční četa produkuje jednu úplatkářskou aféru za druhou. Přeběhlíci se kolébají na klíně zavilých odpůrců přeběhlictví. A nad tím vším horuje hlava pomazaná, ulicí v roce 89 dosazená na trůn, a říká, jak zlotřilá je ta dnešní ulice, která si žádá odchod vládnoucích.

Pokud se dnes Občanská demokratická strana a TOP 09 opřou o peakovce, tak ztrácí vláda jakékoliv právo dále vést tuto zemi, protože se spolčuje s přeběhlíky. Občanská demokratická strana a TOP 09 se spolčují s přeběhlíky, proti kterým verbálně bojovaly.

Na tomto místě je však potřeba připomenout jednu věc. Opakuje se

scénář z roku 2006, kdy vládla Topolánková vláda také s podporou přeběhlíků. Proč by pan Nečas a pan Kalousek nezopakovali tento scénář, když i tehdy seděli ve vládě a vládlo se jim pohodlně? Říká se tomu lov na poslance.

Z novin jsme se v posledních dnech dozvídali, že tu ulovila Karolína Peake paní poslankyni Suchou, tu se zase přes noc rozmyslel pan poslanec Vysloužil. A to se rozmysleli jen tak? Nikdo jim nic za podporu Nečasovy vlády neslibil? Nechtějte vědět, co si myslí o tomto lovení přeběhlíků česká veřejnost.

Karolína Peake je dnes vnímána jako vicepremiérka pro korupci. V přímém přenosu tak zde sledujeme reality show s názvem Kdo přežije. Co si také myslet o ženě, která spolu s paní poslankyní Andrášovou připravila před volbami pro Věci veřejné etický kodex, ve kterém se přímo píše – cituji: Zástupce občanů nesmí v průběhu své funkce změnit politickou stranu, za kterou byl zvolen. Vždyť paní Peake má tu drzost, že nedodrží ani to, co sama vymyslela. Karolína Peake za poslední dva roky svlékala a oblékala trikoty názorově se lišících politických skupinek vždy, když vycítila, že se pod ní může kývat židle, nebo dokonce cítila, že by mohla opustit tento velice líbivý veřejný život.

Karolína Peake byla vždy loajální nejen k Vítu Bártovi, kterého zná od základní školy, ale Karolína Peake byla také velkou přítelkyní Kateřiny Klasnové. Nyní však nezradila jen bývalého spolužáka, zradila i svou přítelkyni. Jak může tuto zemi vedle premiéra Nečase a dalších vést žena, která zklamala v elementárních mezilidských vztazích, jako je přátelství? Jak mají občané této země věřit ženě, která pro vlastní úspěch odkopla své přátele? A tuto ženu vy, vážené poslankyně a poslanci, chcete za svou vicepremiérku?

Po výčtech o charakteru a názorových obměnách Karolíny Peake žádám celé plénum, aby neprodlužovalo působení této nelegitimní vlády a hlasovalo proti pokračování navrhované pseudokoalice.

Nabízí se i další otázka, zda se v Karolíně Peake a v jejích ulovených poslancích hnulo svědomí, anebo se na šachovnici jen šikovně hýbe s figurkami a šachovou partií proti občanům naší země řídí stále Vít Bárta.

Vážení poslanci ODS a TOP 09, na vašem hlasu dnes záleží více než kdy jindy. Dne 22. června 2010 jsme zde složili tento slib: "Slibuji věrnost České republice, slibuji, že budu zachovávat její ústavu a zákony. Slibuji na svou čest, že svůj mandát budu vykonávat v zájmu všeho lidu a podle svého nejlepšího vědomí a svědomí." Myslíte si, že se tímto slibem řídí všichni poslanci této Sněmovny? Pokud by jen jeden poslanec tento slib dnes neplnil, tak by se měla Sněmovna opravdu rozpustit a uspořádat nové volby. Vždyť důvěra v tuto instituci je dnes na historickém minimu. Přestaňte

konečně zastupovat své zájmy a vrátme lidem důvěru ve Sněmovnu. Rozpusťme se!

Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, pan premiér si vás ráno přepočítal a ví, že dnes můžeme říkat cokoliv, a stejně vláda pojede dál. Pokud tomu tak opravdu je, dovolte mi ještě pár zamyšlení.

Včera jsem si pouštěl předvolební klipy současných vládnoucích stran. Pan premiér Nečas se na těchto klipech usmíval, strašil před vládou sociální demokracie, před Jiřím Paroubkem a sliboval a sliboval. Realita je oproti těmto slibům dnes jiná. Občanská demokratická strana před volbami slíbila, že zjednoduší daňové zákony a udrží daně na současné úrovni.

TOP 09 slibovala, že nebude daně zvyšovat a bude snižovat rozpočtové výdaje. Věci veřejné byly konkrétnější a slíbily zachování dosavadní sazby DPH na 10 a 20 %. A realita? Od 1. ledna 2012 se snížená sazba DPH zvýšila z 10 na 14 %. Od 1. ledna 2013 se sazby DPH zvýší na 15 a 21 %. Sazba daně z převodu nemovitostí se zvyšuje ze 3 % na 4 %. Zavede se daň z vína ve výši 10 korun za litr. Od roku 2014 se zavede uhlíková daň zdražující uhlí, plyn a topné oleje. Lidem tak vláda vytáhá další peníze z peněženky. ODS a TOP 09 však slibovaly, že daně zvyšovat nebudou. ODS před volbami slibovala, že zachová rovnou daň z příjmu. Realita? Od 1. ledna 2013 se rovná daň 15 % ze superhrubé mzdy změní na daň 19 % z hrubé mzdy. Příjmy nad 100 tisíc korun budou zdaněny dalšími 7 %. Od 1. ledna 2014 se daň z příjmu zvýší na 20 %. Opět důkaz toho, jak ODS svým voličům lhala.

Já jako sociální demokrat mohu být rád, že ODS v tomto své sliby neplní, nicméně Občanská demokratická strana je u moci od roku 2006 a v daňové oblasti experimentuje na lidech. Občanská demokratická strana si vlastně udělala z České republiky takovou pokusnou laboratoř, kde na lidech zjišťuje, že její liberální ekonomické poučky nefungují. Tyto experimenty ale zaplatí občané České republiky.

Pane Nečasi, přestaňte z občanů České republiky dělat pokusné králíky!

Nejvíce však ODS obelhala české důchodce. Před volbami slibovala, že podporuje valorizaci důchodů danou zákonem a že se důchodová reforma nedotkne současných seniorů. Výsledkem je, že od 1. ledna 2013 dojde k bezprecedentnímu zásahu do valorizace důchodů a důchody porostou mnohem pomaleji. Zdržení cen tepla, potravin a léků v rámci zvýšení DPH pod záminkou rozjetí důchodové reformy se citelně dotklo našich seniorů. Další slib ODS neplatí.

Pokud bude tato vláda dále pokračovat, tak dojde ke zvýšení poplatků ve zdravotnictví, kdy za návštěvu doktora zaplatíme 50 korun. Pokud se jednou nějaký poplatek zavede, tak je jasné, že se bude poté neustále zvyšovat. To neplatí jen pro poplatky u lékaře. Vláda si dala za cíl zavést další

poplatek, a to školné. Dnes už pan premiér Nečas ví, že se školné zavést nestihne, místo toho se rozhodl prosadit jednodušší verzi placení za studium, a to je zápisné.

A co před volbami slibovaly naše vládní strany? ODS slibovala zavedení výhodných půjček pro studenty, studijní spoření a fond pro vynikající studenty. To se nestihne – však se nic neděje, budeme mít to zápisné. TOP 09 o školném také hovořila, ale slibovala zavedení efektivního systému stipendií a půjček. Půjčky a stipendia nebudou, ale peníze z kapes studentů se tahat budou.

Vážený pane premiére, vás opravdu baví smát se občanům do obličeje a lhát lidem? Strašil jste lidi před volbami Řeckem a sliboval a sliboval. Dnes vláda postupuje nepromyšleně a chaoticky. Zavádí se důchodová reforma, protože stárne obyvatelstvo. Nebylo by lepší začít podporovat mladé lidi a motivovat je k založení rodiny? Spousta mých přátel odkládá snahu mít děti, protože se bojí, že by finančně nedokázali rodinu zabezpečit. Prostě si to nemohou dovolit. Takže na jedné straně zavádíte důchodovou reformu, ale tu zkrouhnete stavební spoření, tu zavedete školné, čímž jistě mladé generaci rozhodně velmi pomůžete, – a takových rozporů ve vašem počínání najdeme více. Místo abyste se snažili nastartovat v této těžké době ekonomiku, tak škrťáte a zvyšujete daně, což povede ke snížení spotřeby a zaškrvení naší ekonomiky. Vláda premiéra Nečase tak chce zaškrtnout rozvoj České republiky, vláda premiéra Nečase nás tak sama vede po cestě do Řecka. A nikdo ani od vás neočekává, že po hlasování o důvěře se něco v nastoupené cestě do Řecka změní.

Pokud vláda dnes dostane důvěru, tak bude pouze přežívat. Proto by dnes měla vláda padnout a měli bychom uspořádat co nejdříve nové volby.

Pan premiér Nečas straší vládou sociální demokracie, ale vždyť vláda sociální demokracie již v této zemi vládla a po Klausovi zachraňovala, co se dalo. Protože jsme to zvládli, tak se předčasných voleb bát nemusíme. (Neklid v sále.) Pokud umožníte předčasné volby a zvítězila by sociální demokracie, tak by se nezrekla odpovědnosti z vládnutí a snažila by se zemi vrátit zpět mezi rostoucí ekonomiky. Sociální demokracie by se zaměřila na podporu vzniku nových pracovních míst, a to pomocí aktivní politiky zaměstnanosti, která zvýší šance získat práci pro absolventy škol a lidí po padésátce. Sociální demokracie by také zvýšila minimální mzdu, kterou vy nezvyšujete. Pokud by sociální demokracie uspěla ve volbách, tak by zavedla majetková příznání a zrušila anonymní akcie. Zdanění by bylo spravedlivé. Sociální demokracie by nezvyšovala DPH. Více by zdanila velké firmy a hazard a bojovala s daňovými úniky. Důchodce bychom neokrádali. Důchodový systém by byl založen na veřejném důchodovém pojištění a garantoval by pravidelnou valorizaci penzí. Studentům bychom neházeli

klacky pod nohy zavedením školního, ale úspory bychom hledali v neefektivitě školského systému. Nezničme policii a hasiče, jako to máte v plánu vy.

My jsme na předčasné volby připraveni. Pokud volby nebudou, tak se budeme ještě dva roky dívat na trapné korupční skandály, prorůstání politiky s podnikáním a nekompetentní ministry. Budeme muset sledovat, jak se plošně škrtá bez jakékoliv koncepce, jak se likviduje hospodářský růst a pracovní místa. Reformy zaplatí jen ti nejslabší – rodiny s dětmi, důchodci, nemocní a lidé, kteří si hledají práci.

Vláda pravice zvýšila zadlužení České republiky z 28 % HDP v roce 2006 na 41 % HDP v roce 2012. V době krize budou schváleny církevní restituce, které nesmyslně odčerpají prostředky ze státního rozpočtu. A přicházíme s touto neschopnou vládou o peníze z evropských fondů.

Tato vláda opravdu nemůže dál zůstat u moci. Svými reformami nás vede do Řecka, svým chováním do Albánie. Proto dnes budu důrazně hlásat proti vládě Petra Nečase.

Děkuji za pozornost.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Prosím o slovo paní poslankyně Soňu Markovou. Po ní je přihlášen pan poslanec Miroslav Opálka.

Poslankyně Soňa Marková: Hezký den, dámy a pánové. Dovolte mi, abych se jménem poslaneckého klubu Komunistické strany Čech a Moravy krátce vyjádřila k důvodům, proč nemůžeme dát důvěru této vládě, a to z pohledu zdravotnictví.

Aktuálně vyjadřuje 79 % lidí nespokojenost s politickou situací, to je nejvíce za poslední dva roky. Této vládě – a za to asi možná čeká pochvalu – se podařilo dostat do ulic nejvíce lidí v listopadovém vývoji.

Zdravotnictvím v roce 2010 proteklo 292 mld. korun a spoluúčast pacientů se vyšplhala pro mnohé středně- a nízkopříjmové občany na neúnosnou míru 16,7 %, přičemž záměr této veskrze asociální vlády je navýšit tuto spoluúčast až na 22, nebo dokonce 25 %. Podle nejnověji zveřejněného průzkumu se však dvě třetiny dotázaných lidí domnívají, že nové reformní zdravotnické zákony nepřinesou lepší zdravotní péči. Naopak se obávají skutečnosti, že jejich hlavním cílem je získat více finančních prostředků od pacientů. Máme všichni v živé paměti, jak vloni právě tato vládní koalice silou – a přes zásadní odpor nejen poslanců a poslankyň KSČM – protlačila svoji nepromyšlenou a asociální první část zdravotnických reforem. A nyní se v plné nahotě ukazuje, že výhrady odborné i laické veřejnosti byly více než oprávněné.

Ministr Heger prohlásil, že zákony přinesou pacientům řadu změn k le-

pšímu. Ptám se teď pana ministra, vlády i vás, kteří chcete a chystáte se podpořit tento asociální vládní projekt: Je skutečně změnou k lepšímu, že si pacienti začali od prosince 2011 připlácet na jeden den v nemocnici místo 60 celých 100 korun bez jakéhokoliv omezení délky pobytu, jak je běžné například v sousedním Německu nebo Rakousku? Toto zvýšení poplatků přinese nemocnicím nově 750 mil. korun za rok a celkově za rok zaplatí pacienti 2 mld. korun, které se ale nezapočítávají do ochranného limitu.

Je změnou k lepšímu, že byla zpřísněna pravidla pro přestup k jiné zdravotní pojišťovně? Nově může zájemce o přestup k 1. 1. 2013 podat žádost do konce června 2012, ale v současné době v Senátu vznikla novela tohoto zákona, už nyní tedy, předložená kupodivu senátory za ODS a TOP 09, která vrací původní možnost přestupu k 1. dni kalendářního čtvrtletí. Malý důkaz "kvalitní" práce ministerstva a následné rychlokvašné koaliční poslanecké tvořivosti.

Je změnou k lepšímu, že od 1. ledna 2012 pokračuje intenzivní vytahování peněz z již tak hubených peněženek těch, kteří zdravotní péči skutečně potřebují? Ti si zaplatí za léky do 50 korun, doplňkové a podpůrné přípravky plnou cenu. Z úhrad totiž bylo vyřazeno kolem 1 300 takzvaně levných přípravků, jako je Paralen, Septonex, Biseptol, Prothazin, Mykoseptin, slabší přípravky na tlak, hubnutí, pálení žáhy a křečové žíly. Stát tak především na úkor důchodců ušetří celou 1 mld. korun.

Další skvělou novinku lze spatřovat v podobě takzvaného nadstandardu. Bez jasného stanovení, na co má vlastně pacient nárok z povinného veřejného zdravotního pojištění, si jednotlivá zdravotnická zařízení sepsala své nabídky na lepší sádry, oční čočky a některá očkovaní. Zřejmě jen kvůli obavě z možného rozsudku Ústavního soudu se Ministerstvo zdravotnictví neodhodlalo svůj seznam pro bohaté zatím dále rozšiřovat.

Pravou podstatu zavedení takzvaných nadstandardů však jasně odhalil pan profesor Pařko, který prohlásil: "Je naivní si myslet, že člověk přijede do nemocnice autem za tři miliony, vezme si pyžamo a bude čekat na operaci v řadě s těmi, co přijeli tramvají." Já se však ztotožňuji spíše se slovy ekonomů a odborníků na financování zdravotnictví Ondřeje Mátlu, který řekl, že zavedení standardu a nadstandardu je v podstatě legalizace šedé ekonomiky ve zdravotnictví a také že zdravotnictví je politikum, které se bytostně dotýká každého z nás. Osobní zdraví je u nás vnímáno jako základní lidské právo, soukromý nezcizitelný statek, který není možné kupovat či prodávat, a proto na něm není možno vydělávat. To nejsou slova žádného levicového politika, ale pravcového ekonomů.

A pohled pacientů je jasný v oblasti nadstandardů a standardů. Lidé hodnotí spíše přístup personálu. Pacienti si to spíše vyloží tak, že jim doktoři podsouvají něco, co jim pouze přinese peníze a co zaručí byznys

dodavatelům. Podle názoru KSČM by se nadstandard neměl týkat potřebné zdravotní péče, ale pouze luxusních služeb.

Od dubna 2012 nabyly účinnosti tři klíčové reformní zákony: o zdravotnických službách, o specifických zdravotních službách a o zdravotnické záchranné službě, které fakticky nahradily zákon číslo 20/1960 Sb., o péči o zdraví lidu, a byla jim změněna samotná filozofie poskytování zdravotní péče u nás tak, jak to bylo dosud zakotveno v článku 31 Listiny základních práv a svobod, která je součástí naší ústavy. Z péče se staly služby a z pacienta klient, kterému jsou tyto služby poskytovány, samozřejmě – i za úplatu.

Pan ministr Heger hovoří o změnách k lepšímu, především pro pacienty. Oni sami a také lékaři se ale obávají nejen právní nejistoty v důsledku nejasného výkladu řady ustanovení těchto právních a věcných – nebojím se říci – paskvilů. Naposledy se proti reformě ohradila dokonce i velmi loajální Česká stomatologická komora, která prohlásila, že přináší ordinacím více administrativy a problémy pacientům.

Pro ilustraci několik příkladů z poslední doby. Především zavedení nepsmyslného souhlasu obou rodičů s operací či náročnou léčbou dítěte. V České republice, kde se rozvádí více než polovina manželství, a většinou ne úplně v dobrém, se tak nejen výrazně komplikuje život tisíců rodičů, ale může dojít i k ohrožení zdraví a životů dětských pacientů. Je nepochopitelné, že ministr zdravotnictví po vlně oprávněné kritiky nepřístupil okamžitě aspoň k jasnému pokynu pro lékaře, jak s tímto absurdním ustanovením v zákoně nakládat. Nyní se podle upozornění České rady dětí a mládeže komplikuje život i desítkám tisíc organizátorů dětských letních táborů, dětí a jejich rodičů. Nemocnice totiž vyžadují souhlas rodičů prakticky vždy – a skutečně si to ověřte – a generální písemný souhlas se všemi zdravotními zákroky rodiče dětem na tábor těžko dají.

Kontroverzním se jeví i prodloužení dojezdové doby sanitky z 15 na 20 minut. U pacientů v akutním ohrožení života to může mít fatální následky. V urgentní medicíně se totiž pracuje s pojmem platinová čtvrt hodina. Ta vychází z předpokladu, že pacient bude výjezdovou skupinou záchranné služby dosažen do 15 minut od přijetí tísňové výzvy. Jde o čas na poskytnutí nejakutnější pomoci, jež zajistí kvalitní obnovu životních funkcí a akutně ohroženého pacienta.

Zákon nově zavedl i povinnost v oblasti administrativní zátěže pro lékaře, kteří budou mít méně času na vlastní léčbu pacientů. Byly stanoveny výrazné pokuty za porušení práv pacientů, ale i za drobná administrativní pochybení, například při nesprávném označení ordinace, nepuštění návštěvy k pacientovi nebo neumožnění přítomnosti vodícího psa ve zdravotnickém zařízení.

Také nově zřizované národní registry zdravotnických pracovníků a

poskytovatelů zdravotní péče vzbuzují obavy o zabezpečení citlivých dat. Ministerstvo zdravotnictví zatím nezodpovědělo otázky, kdo vlastně a jakým způsobem bude moci do těchto registrů nahlížet.

Pacient rovněž dostal v případě operace právo na druhý názor. Tedy na názor druhého odborníka a také na to, aby zpráva o jeho zdravotním stavu byla předána jeho praktickému lékaři. Potud správně – ovšem není stanoveno, kdo to všechno uhradí.

Shrnuto a podtrženo, v takzvané zdravotnické reformě převažují nedomyšlená a asociální opatření, která většinou neprospívají ani pacientům, ani zdravotnickým pracovníkům, ani poskytovatelům zdravotní péče.

A aby toho nebylo málo, 12. dubna 2012 představilo Ministerstvo zdravotnictví druhou fázi reformy. Od roku 2014 se mají dle podle mého názoru absurdních vizí této koaliční vlády navýšit zdravotnické tzv. regulační poplatky u lékaře z 30 na 50 korun, a za návštěvu specialisty bez doporučení praktického lékaře dokonce 200 a možná i více korun. Dle tvrzení ministerstva se prý již vyčerpal regulační potenciál poplatků, které ovšem i sám pan ministr několikrát a i tady od tohoto pultu charakterizoval jako příjmy těch, kteří je vybírají, a sám tak popřel jejich regulační funkci. Počítá se i s rozšířením nadstandardů o část lázeňské péče, rehabilitace a také zubní plomby. V této souvislosti nejde nepřipomenout známou scénu z filmu Vlasty Buriana U pokladny stál. Až se ovšem stane tato vtipná scéna realitou, pacientům už tolik do smíchu – bohužel – nebude.

Má vejít v platnost i zákon o univerzitních nemocnicích a také zdravotní pojišťovny mají začít fungovat podle nových pravidel. Ovšem o tom, jaká bude skutečná podoba těchto zákonů, mnoho nevíme. Koneckonců byli jsme tady svědky nadšené prosazovaných změn v zákonech. Tyto změny byly v duchu ze dne na den a z hodiny na hodinu, které nikdo z odborníků neměl možnost připomínkovat, a dokonce je podle mého názoru ani nečetl. Přesto pro takovéto zákony, a vzpomeňte si na to, když jsme projednávali zdravotnické zákony v této Poslanecké sněmovně, zákonodárci z koalice slepě zvedali ruce. A myslím si, že dnes se za to mnozí stydí. Obava z toho, že se Ministerstvo zdravotnictví neustále zbavuje své odpovědnosti a dává volnost další privatizaci českého zdravotnictví, je tak více než oprávněná.

A co dalšího nám připravila nebo připravuje tato vláda zřejmě s cílem poškodit české zdravotnictví a pacienty? Dolní sazba DPH se od ledna 2012 zvýšila na 14 %. To postihuje zdravotnictví více než jiné resorty, protože nakupuje většinu zboží a služeb zatíženou sazbou DPH. To způsobí výpadek příjmů nejméně pět procent, tedy čtyři až pět miliard korun.

Vyhlaška Ministerstva zdravotnictví o stanovení čekací lhůty na operace a doby dojezdu k lékaři by měla platit od ledna 2013 a již proti tomu protestovalo kolem 250 lidí před Ministerstvem zdravotnictví. Navržené limity

znamenají podle jejich názoru omezení dostupnosti zdravotní péče, vedly by k rušení ordinací a nemocničních oddělení, přičemž by o práci přišlo mnoho zdravotníků. Myslí pan ministr skutečně vážně, že praktický lékař, zubní lékař či lékárna stačí 45 minut jízdy autem?

Před volbami slibované nezbytné nutné navýšení platby za tzv. státní pojištěnce. Již třetí rok zůstává ve výši 723 korun měsíčně a propad příjmů do systému zdravotnictví stále pokračuje. Další lahůdka v podobě plánované optimalizace akutních lůžek s cílem zrušit 10 tisíc lůžek a samozřejmě, co jiného, uspořit. Ovšem bez seriózní analýzy potřeb a případných negativních dopadů v jednotlivých krajích.

Zdravotní pojišťovny dostaly prakticky volnou ruku při jednání se zdravotnickými zařízeními bez jasně stanovené sítě a sílí obava, že se zdravotní péče některým pacientům bude stále více vzdalovat. Hlavním kritériem se totiž stala úporná snaha ušetřit. V ohrožení jsou jednotlivá nemocniční oddělení i celé nemocnice, do kterých například města či kraje v minulosti investovaly i desítky milionů korun. Připomínám například nemocnici v Žatci.

Zatímco u některých opatření, reforem a změn vláda pospíchá, jinak je tomu u otázky zrušení stropů pojistného. KSČM opakovaně navrhuje vrátit se před tzv. Topolánkův batoh, kdy byl zaveden institut maximálního vyměřovacího základu, a tím narušen základní princip zákona o veřejném zdravotním pojištění, tedy že všichni pojištěnci dostanou od zdravotní pojišťovny uhrazeny všechny hrazené výkony bez ohledu na výši zaplaceného pojistného. Tímto opatřením pravicová vláda každoročně připravila systém o několik miliard solidárních finančních prostředků. Tento výpadek se od té doby snaží asociálně nahradit výběrem poplatků a zvyšováním spoluúčasti pacientů.

O neschopnosti a nekompetentnosti Ministerstva zdravotnictví svědčí i taková "maličkost", jako je přednedávnem medializovaný případ vadných implantátů. Ministerstvo zdravotnictví má totiž vykonávat funkci vrcholného orgánu v oblasti zdravotnických prostředků, kam tyto implantáty patří. Stát ale nezajistil patřičnou ochranu a zdravotní pojišťovny nasmlouvaly ten nejlevnější implantát. Náklady zdravotních pojišťoven by tak měly být vymáhány po státu.

Z mého neúplného výčtu vyplývá zcela jasně: Víze i praktické kroky učiněné touto pravicovou vládní koalicí jsou asociální, nepromyšlené a pro většinu občanů České republiky zdraví a životu nebezpečné. Snaha pouze tupě škrtat za každou cenu na úkor těch, kteří zdravotní péči nejvíce potřebují, je důkazem nekompetentnosti a pohrdání lidmi. I z těchto důvodů tuto vládu podpořit v žádném případě nemohu, stejně tak jako poslanecký klub Komunistické strany Čech a Moravy.

Děkuji vám za pozornost. (Potlesk poslanců KSČM.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní dostane slovo pan poslanec Miroslav Opálka, po něm je přihlášen pan kolega Jiří Petru. Prosím, pane poslanče.

Poslanec Miroslav Opálka: Děkuji, paní předsedkyně. Vážení členové vlády, kolegyně, kolegové, vystupuji jako osmý z poslaneckého klubu KSČM a zřejmě poslední. Byl jsem požádán, abych své vystoupení pokud možno zkrátil, protože hodně toho zaznělo. Na druhé straně, pan ministr financí mě upozorňoval, že pokud nebudu mluvit aspoň 45 minut, že si mě přestane vážit. Takže teď jsem samozřejmě rozpolcen, zda veřejné prohlášení, které jsem učinil přes tento mikrofon... Dodržím ten limit radši menší.

Ale úvodem. Dnes je zvláštní pátek. Padla vláda v Jordánsku. Jak jsme se dočetli, 235 poslanců v Rumunsku proti 9 položilo vládu v Rumunsku a ČR je na řadě. Musím říci, že situace není jednoduchá jenom v ČR.

Já bych chtěl hovořit především k problematice sociální politiky. Nebudu uvádět všechny argumenty, které jsem již uváděl při projednávání různých zákonů, a proto bych se zaměřil spíše na některá fakta, která zapomněl pan premiér uvést, když uváděl ta, která si myslí, že hovoří pro tuto vládu.

Úvodem bych ale řekl, že situace, která nejenom od ledna, ale už v minulém roce byla na transformovaném Úřadu práce ČR, a doutná to tam stále, situace, jak ji hodnotí Národní rada zdravotně postižených, důchodcovské organizace a avíza, která dostáváme z krajů, ale i z obcí a v dnešní době především od poskytovatelů sociální péče, se samozřejmě odrazila na odbory organizované demonstraci spolu s dalšími iniciativami. A já bych to nehodnotil, jako že odbory překročily své kompetence, protože vždy v této republice, pokud se občanům něco nelíbilo a chtěli změnu, museli vyjít do ulic. A koneckonců odbory jsou také od toho, aby hájily zájmy občanů, a pokud to neznáme, tak je třeba říci, že celá historie vzniku levicových politických stran je založena především na práci odborů, které, když chtěly uplatnit svá práva, potřebovaly vlastní politickou reprezentaci.

Mohli bychom zde číst i řadu osobních lidských příběhů, které by dokreslily situaci, která je v řadě domácností, ale já bych chtěl předeslat: Za 22 let od politického a majetkového převratu politické elity v ČR prohosподаřily důvěru národa v politiku, ale také v politiky. A je třeba říci, že napříč politickým spektrem, neboť občané již nerozlišují, kdo v Poslanecké sněmovně hájí jaký zájem, jak hlasuje, o čem hovoří. Tato situace je samozřejmě velice složitá a občané se radikalizují. Dlouho byly politické špičky a jejich pomocníci, ale i občané uspokojováni z peněz z výprodeje státního majetku, z toho, co nahospodařily předchozí generace. Peníze však zákonitě musely jednou dojít, a tak se začalo jít na dluh. A k to-

mu velkému dluhu 1,6 bilionu korun je třeba prakticky připočíst i ty peníze, které získal stát a obce v privatizačních procesech, a to je už zcela jiné kafe!

Vyvoleným pravice ubrat nechce, a tak se hledají zdroje u tzv. střední příjmové třídy občanů, neboť na těch nejchudších již není co brát. Neoliberalismus zachvátil značnou část Evropy a Mezinárodní měnový fond a jeho Světová banka zde dohlíží na to, aby se tento vývoj neodchyloval a finanční kapitál byl spokojen. Ve prospěch těchto zájmů vykonávají svou misi v ČR vlády zejména od 2. poloviny roku 2006. A proto jsme slyšeli z úst premiéra především strašení, strašení a strašení, ale i sebechválu. Vláda má dle pana premiéra díky své rozpočtové politice dobrý kredit. Nu, možná od ratingových agentur, ale rozumný člověk a hospodář se na naše hospodářství dívá jinak. Byly nezodpovědně, ale promyšleně omezeny příjmy do veřejných rozpočtů. Vedle toho i Česká národní banka nespala a vyměnila zlaté cihly, jejichž hodnota stoupá, za cenné papíry, jejichž hodnota klesá. Stát i obce se zbavily majetku, jednorázové příjmy se utratily, za nájmy už nic neplyne a nyní peníze chybějí všude, kde se podíváte. Nechybějí jen za vysokými neprůhlednými ploty objektů, které hlídají soukromé bezpečnostní agentury. A tak každá vláda počínaje 2. polovinou roku 2006 přijala tzv. batoh. Zákon číslo 261/2007 Sb., o stabilizaci veřejných rozpočtů, batoh Mirka Topolánka. Zákon č. 362/2009 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s návrhem zákona o státním rozpočtu ČR na rok 2010, zákon, říkalo se někdy Fischera, někdy Janoty. Zákon č. 347/2010 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s úspornými opatřeními v působnosti MPSV, který byl po rozhodnutí Ústavního soudu v dalším roce nahrazen totožným zákonem, ale pod číslem 364/2011 Sb., batoh Nečasův či Drábkův. A k tomu samozřejmě celá řada dalších legislativních změn, které se udály nejenom na úseku, který garantuje Ministerstvo práce a sociálních věcí.

Došlo to tak daleko, že se hovoří o tom, že sociální stát je mrtev, že se přežil a že je příčinou neúspěchů, které dneska v Evropě jsou. Nikdo se nedívá na to, že tam, kde sociální stát udržel své pozice, se vyrovnávají s problémy krize, nezaměstnaností daleko lépe než v těch státech, které se daly na platformu neoliberalismu. Sociální stát prý marně usiluje o ekonomické a sociální zabezpečení občanů, omezení příjmových nerovností, což se samozřejmě neoliberalům nelíbí, a udržitelný ekonomický růst a rozvoj. Tento růst a rozvoj nemůžeme hledat na příkladu Řecka, ale třeba na příkladu Finska, Švédska apod.

Mezi základní cíle, které má sociální stát plnit, patří zajišťování prosperity, omezování chudoby, zajišťování sociální rovnosti, zajišťování sociální integrity a zamezování sociální exkluze, zajišťování sociální stability a zajišťování nezávislosti jednotlivců. Řekněte mi, kolegyně, kolegové, co je na

těchto principech mrtvého, v čem se tyto principy přežily? Myslím si, že tomu tak zdaleka není.

V čem je tedy základní problém? Základní problém ČR je ve výkonnosti její ekonomiky. Jestli se stále potýká někde na 60 % produktivity práce, jestliže tvorba hrubého domácího produktu neodpovídá průměru EU, není to záležitostí zaměstnanců. Ti vykonávají práci, kterou jim přiděluje zaměstnavatel. Technický rozvoj, produktivita práce je otázka majitelů firem, způsobu řízení atd. atd. V této oblasti je základní rezerva, kde najít peníze. Jenomže ty peníze při novém vytvořeném produktu se rozdělují jinak, než bylo zvykem.

Když se podíváme na graf, který nehovoří jenom o České republice, ale o celé Evropě od roku 1995 do roku 2007, a trend pokračuje i v roce 2012 a dále, tak vidíme, že přerozdělování tohoto nového bohatství je ve prospěch majitelů a v neprospěch zaměstnanců. Podíl mezd klesá a podíl zisku roste. Ano, je to přesně podle teorie liberalismu, konzervatismu, je to v kontraprodukcii s vývojem sociálního státu.

Podíváme-li se na minimální a průměrné mzdy v Evropské unii, vidíme, že nejenom Česká republika, ale samozřejmě směrem na východ je to oproti evropské patnáctce nesrovnatelné. Dumping, který Česká republika zajišťuje finančnímu, průmyslovému či zemědělskému kapitálu, je obrovský, ale na úkor občanů České republiky. Malá kupní síla vede k tomu, že je nižší odbyt. Kde je nižší odbyt, je menší výroba. Když se podíváme na srovnání výše důchodových dávek Evropské unie, koresponduje to samozřejmě, jak jinak, s vývojem mezd.

Nechci tady rozebírat všechny složitosti, které s tím souvisí, ale když jsme u těch důchodů, tak musím říci argument, který zde užívám často: Je ne zodpovědné, ale zlomyslné ze strany vlády nerespektovat některé demografické ukazatele. Jeden z nich je naděje dožití a délka života ve zdraví, která je stále vůči vyspělejšími zemím o čtyři až pět let nižší. Přitom naše zákony jsou takové, že délka nároku na odchod do důchodu, čili ten poslední ročník, se posouvá rychleji než v některých vyspělých státech. Odsuzujeme tak vlastní obyvatelstvo k tomu, že si užije důchodu o čtyři až pět let méně. To je nehorázné!

A vedle toho máme ještě jiný údaj, a to je údaj porovnání délky pracovní zátěže za rok v jednotlivých státech, údaj OECD. A tady se Česká republika spolu s Řeckem a Koreou úspěšně podílí na té nejvyšší stupnici, to znamená, že náš zaměstnanec odpracuje v průměru více než 2000 hodin za rok. Když se podíváme na Německo, je to pod 1500. Přitom mzda je úplně jiná. Ale já chci uvést tu skutečnost, že tato zátěž, ať už fyzická, nebo duševní, opotřebovává pracovní sílu daleko rychleji, vrhá ji také rychleji do zdravotních problémů, invalidity a přináší zátěž jak pro zdravotní systém, tak pro sociální systém. I tato skutečnost je zlovolná.

Podíváme-li se na podíl celkových výdajů na sociální ochranu k hrubému domácímu produktu, tak i zde vidíme, že tento údaj není pro Českou republiku nijak vynikající. Ve Francii je to přes 30 %, v České republice v roce 2008 podle údajů, které dělají evropské statistické agentury, je to 18,7 %, přičemž evropská sedmadvacítka má průměr 26,4 %. Jsme s Polskem jediný stát, kde tento podíl oproti roku 2000 klesl. Místo toho, abychom se přibližovali aspoň průměru evropské sedmadvacítky, tak se tomuto průměru vzdalujeme, protože tento průměr je zachován.

Jak se tedy chováme v této oblasti vůči vlastnímu obyvatelstvu? Hovoříme o úsporách, ale ty úspory hledáme tam, kde by se měly hledat pouze při systému, který je zneužíván, ale ne tam, kde se ubírá v případech potřeby.

Vezmu jiný údaj. Otázka podpory v nezaměstnanosti nebo v aktivní politice zaměstnanosti. I zde výdaje od roku 2009 výrazně klesají. Je to zvláštní, když v době krize, v době vysoké nezaměstnanosti zrovna tato oblast na svých výdajích šetří. Kdy jindy by měl občan České republiky potřebovat stát než právě v době, ve které potřebuje pomoc? Pomoc, kterou si předplatil také v rámci sociálního zabezpečení ve státní politice zaměstnanosti. A jestli zde bude někdo říkat, že to platí zaměstnavatel, tak musím říci, že daně z toho platí ten zaměstnanec.

Další srovnání – rok 2010, 2011, státní sociální podpora. Úspora – přídatky na děti minus téměř 380 mil., sociální příspěvek minus 2,321 mld. – i když tam, uznávám, došlo k určité transformaci –, porodné, rodičovský příspěvek, všude to jsou více než miliardy korun. Rozdíl ve státní sociální podpoře mezi rokem 2010 a 2011 je minus 4 mld. 786 mil. 259 tis. Ano, vláda si může tleskat, ministerstvo zajistilo úsporu ze státního rozpočtu, ale ty 4,786 mld. chybějí u těch potřebných.

Vývoj nezaměstnanosti – to je údaj, kterým se pan premiér chlubil. Pátí v Evropské unii. Podívejme se na ten problém trošičku podrobněji. Ano, máme něco přes půl milionu nezaměstnaných, ale když se podíváme, tak vedle nezaměstnaných máme 502 tisíc – přes půl miliónu lidí – v předčasných důchodech. To už máte více než milion lidí. Nemám spočítáno, kolik máme studentů, kteří se zbytečně dlouho drží na studiích a živí je rodiče. To jsou další pracovní místa, která v nabídce na pracovním trhu nejsou. A vedle toho je tu nemálo těch, kteří byli ze systému registrace nezaměstnaných vyřazeni a v evidenci nejsou. Čili ano, tabulka, grafy, statistiky vůči Evropské unii – zatleskejme si, jsme dobří, protože jsme řešili především nezaměstnanost na úkor důchodového účtu.

Nechci říci, že bychom měli zrušit předčasné důchody, protože ti občané většinou nemohli najít zaměstnání na trhu práce, ale nemůže stát přece říkat, že to bude sanovat ze solidárního důchodového pojištění. A

jestli to dnes doplácí z daní, tak by to neměl být argument k tomu, že je třeba důchodovou reformu ještě dále přestavět.

A tak se dostáváme k situaci, když vezmeme za základ rok 1993, že ekonomicky neaktivních obyvatel narostlo v České republice téměř o 25 %. To je varující. Žádný stát, ani úspěšný sociální stát, neutáhne takovou armádu lidí, kteří stojí mimo ekonomickou aktivitu.

Podíváme-li se na průměrnou hrubou měsíční mzdu, která by měla kopírovat taky nějak úspěšnost ekonomiky, tak vidíme, že v roce 2010 index reálné mzdy činí 100,4 %, v roce 2011 100,3 %. Kupní síla v podstatě stagnuje. Stagnuje-li kupní síla, je to samozřejmě taky známka, že životní úroveň občanů neroste.

Jsem u relace důchodu a mzdy. Jestliže někde v 90. letech jsme hovořili, že poměr průměrné hrubé mzdy k průměrnému důchodu činí 57,4 %, pak jsme se dostali a propracovali postupně něco nad 40 %. Ale to, co je připraveno a máme už v Poslanecké sněmovně a mohlo by spadnout pod stůl, pokud dneska vláda nedostane důvěru, je změna valorizačního vzorce důchodu. Víte, na tomto problému je – řeknu to slušně – nepěkné to, že ti bohatší mají plnit rozpočet pouze po tři roky, ale seniorů se to dotkne už do konce jejich života.

Uvedu příklad. Jestliže v roce 2013 – a vycházím z dokumentu, který jsme obdrželi – má být snížení oproti současnému valorizačnímu vzorci o 272 Kč měsíčně, znamená to, že za celoroč je to 3 264 korun. V roce 2014 se uvádí, že snížení bude o 188 korun. No jo, ale k těm 188 korunám musíme také připočítat těch 3 264 korun z minulého roku, čili celoroč za rok 2014 2 256 plus 3 264 – a už jsme na 5 520 korunách, což ztrácí důchodce v roce 2014. A to k tomu už nepřipočítávám, že se mu valorizuje ta nižší valorizace z toho nižšího základu, kterého dosáhl za rok 2013. A v roce 2015 se hovoří, že snížení je o 166 korun, což je za celoroč 1 992, plus předchozí roky, celkem 7 512 korun, o které přijde důchodce za tři roky. Plus tedy ta ztráta kumulovaných procent při valorizaci z nižších základů. Ztráta tedy za tři roky celkem je 16 296 korun. A od roku 2016 se dá říci, že se všechno vrátí zpátky. Jenže těm, kteří budou platit větší daně, mzdy rostou a oni nastartují s nižšími daněmi na mzdy, které za tři roky budou mít. Ovšem každý ten důchodce bude mít – a teď mluvím o tom průměrném starobním důchodu – o 626 korun nižší základ, se kterým půjde do roku 2016 i do těch dalších let, a o tuto částku se mu samozřejmě bude i méně zhodnocovat ta nová valorizace.

Tím chci říci, že je to elegantní způsob, jak snížit reálnou hodnotu důchodu postupnou salámovou metodou napořád. Napořád, pokud se nevymění samozřejmě politická garnitura a nepřijme jiné zákony.

A teď krátce k problému nominálních a reálných čistých měsíčních příjmů, neboť parketa pana premiéra už v době, když byl ministrem práce

a sociálních věcí, byla vždy o tom, jak přispěl stát k tomu, aby se rodinám s dětmi žilo lépe. Takže statistika za rok 2010.

Zaměstnanec bez dětí – čistý měsíční příjem na osobu 18 118 korun. Zaměstnanec s dětmi – čistý měsíční příjem na osobu 10 796 korun, téměř o 8 tisíc méně. A rodiny nízkopříjmové s dětmi – čistý měsíční příjem na osobu 3 962 korun. Jestliže všechny ty příjmy předchozí jsou jakž takž indexovány nad sto procenty, tak u rodin s dětmi, těch nízkopříjmových, je index reálných příjmů meziročně 98,4 % a k roku 1989 91,9. Čili reálná hodnota příjmu klesá. Proto se nedivme, že u těchto rodin činí sociální příjmy 43,1 %, což je samozřejmě hodně, ale je to také zásluha výše mezd, nezaměstnanosti apod.

Ještě mi dovoluete pár poznámek k progresivně regresivní dani v České republice. Ano, přišel s tím už kdysi kolega Tlustý, pak převzal superhrubou mzdu pan ministr Kalousek a jsme v situaci, kdy od příjmu 142 254 korun vlastně mzda roste díky tomu, že se snižuje daň. Daň se snižuje také proto, že jsou zavedeny stropy na všeobecné zdravotní pojištění a sociální zabezpečení a státní příspěvek zaměstnanosti. Musím říci, že tento experiment se opravdu povedl! Předpokládám, že nemá nikde jinde v jiných zemích obdoby.

Ještě poslední poznámku mi dovoluete k problému druhého pilíře – druhého pilíře důchodového systému. Ano, je to cesta, jak privatizovat důchodové účty. Je to systém, jak převést z politiky státu na jednotlivce jeho zodpovědnost. Ale je to také cesta, jak oslabit solidaritu a zajištění na rizika, která si občan zajišťoval dlouhodobě prostřednictvím svého státu. Již dnes je v třetím pilíři 70 % ekonomicky aktivního obyvatelstva. Je to více než 4,5 milionu občanů. Když se podíváme na ten růst, tak dokonce zjistíme, že v rámci tohoto systému je pojištěno i 24 % seniorů, kteří by už měli čerpat, a ne využívat ještě možnosti toho systému.

I penzijní fondy říkaly, že jsou na hranici možného, a tak bylo třeba vymyslet něco nového. Něco nového je druhý pilíř, který oslabí nejenom finanční prostředky ve státním pilíři, ale oslabí i solidaritu v České republice. Oslabí solidaritu nejenom generační, ale i mezigenerační. A skutečnost, kterou ukazují některá srovnání třeba za rok 2008, jak byly v Evropě, ale i jinde ve světě zhodnoceny úspory, kdy došlo v Irsku k propadu 37,5 %, a Česká republika díky likviditě a ochranným prvkům tohoto systému měla ztrátu jenom 7,2 %, by měla být varováním nejenom pro vládu, ale i pro ty občany, kteří se chtějí do tohoto nového pilíře pustit.

Dámy a pánové, děkuji těm, kteří mi věnovali pozornost. Chci jenom říci, že nejenom tyto údaje, ale i řada dalších jsou důvodem k tomu, aby tato vláda naši podporu neměla.

Děkuji za pozornost. (Tleskají poslanci za KSČM.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní prosím pana poslance Jiřího Petru. Po něm je přihlášen pan kolega Václav Zemek. Pan poslanec Jiří Petru má slovo.

Poslanec Jiří Petru: Děkuji. Vážená paní předsedající, vážený pane premiére, dámy a pánové, budu poměrně konkrétní a také stručný. Použiji proto údaje od Českého statistického úřadu, Ministerstva financí České republiky, Ministerstva pro místní rozvoj, které dokumentují výsledky práce naší vlády.

Míra růstu reálného hrubého domácího produktu, který je měřítkem ekonomické výkonnosti, byla u sousedů České republiky v roce 2011 následující: Německo 3,3 %, Polsko 4,3 %, Slovensko 3,3 %, Rakousko 3,1 %, Česká republika pouze 1,7 %.

Ptáme se, kdo a kde udělal chybu. Odpověď zazněla od guvernéra České národní banky Miroslava Singera v Senátu dne 3. dubna tohoto roku, kde se vyjádřil, že fiskální konsolidace vlády snížila ekonomický růst v roce 2011 minimálně o 0,6procentního bodu. Ptám se vás, co je to za reformy, které naše hospodářství tak devastují.

Vážený pane premiére, jak může získat vaše vláda důvěru, když neplní takové zákony, jako je zákon o státním rozpočtu, konkrétně jeho závazné ukazatele, které jste si protlačili Poslaneckou sněmovnou, a to jak v roce 2011, tak v roce 2012? Neplnění ukazatelů potom vede ke škrtnům, kterým říkáte reformy.

Ale budu konkrétní. První příklad. Dle monitorovací zprávy Ministerstva pro místní rozvoj bylo k 4. lednu 2012 z alokovaných 798 miliard korun certifikováno, tedy proplaceno, z fondů Evropské unie do státního rozpočtu České republiky od roku 2007 do tohoto měsíce 138 miliard korun, což činí pouhých 17,4 % možného čerpání. Ale porovnání monitorovacích zpráv Ministerstva pro místní rozvoj z 5. ledna 2011 a 4. ledna 2012 zjistíme, že za celý rok 2011 bylo proplaceno z fondů EU do státního rozpočtu České republiky pouhých 49,6 miliardy korun. Na druhé straně se z bilance příjmů a výdajů za rok 2011, a to je materiál Ministerstva financí, dozvídáme, že odvody do rozpočtu Evropské unie podle daně z přidané hodnoty činily 5,1 miliardy korun a odvody do rozpočtu Evropské unie podle hrubého národního důchodu činily 31,2 miliardy korun. Celkem tedy Česká republika odvedla do rozpočtu Evropské unie v roce 2011 36,3 miliardy korun oproti kroku 2010, kdy to bylo 32,3 miliardy korun. Z uvedeného je zřejmé, že čistá bilance České republiky versus Evropská unie je za rok 2011 žalostných 13,3 miliardy korun.

Druhý příklad. Z bilance příjmů státního závěrečného účtu se dozvídáme, že daň z příjmu fyzických osob ze samostatné výdělečné

činnosti za rok 2011 byla splněna na 28,19 %, což představuje výpadek 4 miliardy korun. A tak bych mohl citovat další a další příklady.

Vážený pane premiére, do roku 2012 jste opět našlápli stejným způsobem. V rozpočtu na rok 2012 jste si schválili čerpání z fondů Evropské unie vyšší než 100 miliard korun – a hned na začátku roku bylo proplácení ze strany Evropské komise zastaveno, a to z důvodů nedostatků na straně České republiky, především netransparentnosti. Již dnes je zřejmé, že v roce 2012 nebude technicky možné plánované čerpání z Evropské unie splnit. Ekonomové hovoří o výpadku státního rozpočtu v roce 2012 vyšším než 50 miliard, a to právě z důvodu neschopnosti čerpat tyto prostředky. Sanace těchto výpadů potom půjde na úkor důchodců, studentů, rodin s dětmi, hasičů, příslušníků policie, učitelů, bude mít fatální dopady na zdravotnictví, vzdělání, sociální péči, kulturu či sport.

Vážený pane premiére, vaše vláda není schopna realizovat faktická opatření, nemá potenciál odpracovat potřebné kroky ve prospěch našich občanů. Vaše vláda to neumí. Nemůže proto dostat naši důvěru.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní prosím o slovo pana poslance Václava Zemka. Dalším potom přihlášeným bude pan poslanec Michal Doktor. Pan poslanec Václav Zemek.

Poslanec Václav Zemek: Vážená paní předsedající, dámy a pánové, přeji pěkný podvečer. Vzhledem k pokročilému času a vzhledem k množství argumentů, které tady zazněly, se pokusím svůj příspěvek co nejvíce zredukovat. Vrátil bych se do konce loňského roku, kdy tady probíhaly obstrukce, kdy sociální demokracie se prostřednictvím obstrukcí snažila zabránit nejhoršímu, a tehdy jsem tady zaznamenal výroky, myslím, že to bylo z úst pana předsedy Gazdíkova, o tom, že jsou nám vlastně koaliční poslanci vděční jako sociální demokracii, že jsme je stmelili a že opět jsou přátelé. Já jsem na to tehdy poznamenal, že to nebude trvat dlouho a opět tady nastane nějaká hádka. Netušil jsem, jak rychle budu mít pravdu. Ovšem to barvitě představení, které se tady událo během posledních týdnů zdaleka předčilo moje očekávání.

Když pátrám v paměti nebo historii této vlády, která tady roky vládně-nevládne a hledám nějaký delší souvislý úsek, který opravdu vládla, kdy se neodvolával ministr nebo nebyl ministr v demisi nebo se neprovalil nějaký skandál nebo neprobíhal nějaký obvyklý mezikoaliční boj, tak takovýto dlouhý úsek nenalézám. Skoro by se dalo říct, že tato vláda více času věnovala svým sporům v koalici než práci pro tuto zemi.

Co k tomu dodat. Má smysl takovouto vládu dále podporovat? Já si myslím, že ne, a proto ji ani v tomto hlasování nepodpořím.

Na závěr, abych tak nějak zhodnotil současnou situaci, bych si dovolil parafrázovat jeden výrok ze známého českého filmu Postřižiny. Dámy a pánové z koalice, především ti, co jste byli zvoleni za Věci veřejné. Toto bylo celkem vážné shromáždění, ale vy jste z toho udělali grotesku jako Chaplin nebo Lupin Lane.

Děkuji za pozornost.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Prosím pana poslance Michala Doktora. Dalším přihlášeným je Jiří Paroubek. Pan poslanec Michal Doktor. Prosím.

Poslanec Michal Doktor: Děkuji za udělené slovo. Vážený pane premiére, vážení členové vlády, kolegyně poslankyně, kolegové poslanci, dovolte, abych se vyjádřil k žádosti vlády vedené Petrem Nečasem o vyslovení důvěry. Zdůrazňuji o vyslovení důvěry obnovené, neb je až monumentálně nepochopitelné, že vláda předstupuje s takovouto formulovanou žádostí tak krátce poté, kdy odvrátila pokus levice o vyslovení nedůvěry.

Necítím se a nejsem odpovědný za vyvolání politické krize posledních dnů. Nesnížím se a nenechám se vyprovokovat k formulaci podmínek, požadavků či ultimát spojených s mým dnes projeveným názorem. Politika, lépe vyjádřeno pokus učiněný ve snaze naplnit a přepsat odpovědný přístup k politice metodou naprosto infantilních, nikdy nekončících ultimát, je jedním z hlavních důvodů hrubě poškozeného obrazu, který tento prostor, tento sbor a nositelé takového přístupu vysílají směrem k veřejnosti.

Před několika málo lety bylo zde na tomto místě zhola nemožné, aby poslanec svými projevy urážel ženu, jakoukoliv dámu zde i mimo tyto zdi. Dnes se takový hanebný výkon dočká souhlasného či shovívavého mručení. Naštěstí tedy pouze některých z nás. Před několika málo lety bylo zde, v tomto místě, zcela nemožné, aby ta, která očekává být vnímána a respektována jako dáma, mluvila jazykem nejnižší cenové skupiny. Stejně tak na strmém pádu již beztak poškozené důvěry veřejnosti k nejvyššímu zastupitelskému sboru, Poslanecké sněmovně, resp. Parlamentu České republiky, se podílí patologický, sociálně naprosto ničemný a zvrženímhodný vpád do soukromí osob, ať již ve formě naprosto nepochopitelného, zjevně vědomého nahrávání si a monitorování si svého okolí, tak i ve formě účelové, selektivní manipulace s údaji institucí, které si pro ochranu a obranu svých zájmů a jeho občanů zřizuje stát a jeho daňoví poplatníci.

Jsou-li informace shromažďované za peníze daňových poplatníků zjevně účelové, tedy tendenčně použity proti jedinému z nich, je ohrožován celý systém. Marrně vyhlížím šik odpovědných vůdců vedených

obezřetností a odpovědností, kterým by bez rozdílu náboženství, ideologie a sociálních pohnutek zdravý rozum velel k ochraně nejvyšší hodnoty, která jim byla svěřena. K ochraně svobody a demokracie, kteréžto odpovědnost, a to nemohu pominout, tedy odpovědnost za slova zapsaná je nedílnou součástí. To je jisté a zjevné. Pokud má stoupnout vážnost Poslanecké sněmovny jako celku, vlády žádající o důvěru sedící za mnou, není nikdo jiný než my sami, kdo toto může napravit.

Mám jistě plné právo si myslet, že mé názory a postoje jsou správné, naprosto však respektuji, že jsem zde jedním z 200 poslanců a poslankyň. Obracím se tedy v konkrétních věcech ke konkrétním ministrům vlády s podněty, které se dle mého soudu a na základě signálů přicházejících z okolí musí nevyhnutelně a objektivně stát součástí jejich agendy bez ohledu na to, zda si to myslí, či nemyslí Michal Doktor.

Za prvé agenda ministra financí České republiky. Žádám ministra financí, aby se neprodleně zabýval alarmujícími, i když z pohledu stability finančních trhů jako celku zřejmě spíše okrajovými poznatky v oblasti peněžního družstevnictví.

Žádám rovněž ministra financí o zvážení rizik souvisejících s důsledky navrhovaného systému státní pokladny. Obce, města a kraje využívající úvěrové linky, a takových je jistě většina, uzavřely smlouvy s komerčními bankovními domy, kdy součástí smluvních ujednání je zpravidla i část týkající se režimu běžného bankovního styku, respektive ujednání o využití zůstatku účtů a jejich vedení u toho kterého bankovního domu. Stát tento dlouhodobě utvářený stav naruší, z čehož jistě vyplynou náklady účastníků dohody.

Podobná, ale spíše horší situace hrozí ze stejného důvodu v oblasti státních příspěvkových organizací, upozorňuji především na riziko financování zdravotnictví. Zdravotnická zařízení využívají ke krytí svých potřeb úvěrových linek a jiných nástrojů, kde zůstatky na účtech i pohledávky za pojišťovny jsou vedeny jako zástava bank. Pokles zůstatků, prodloužení prodlevy reálné splatnosti pohledávek skrze účet další instituce znamená jejich vyšší finanční napětí, ale i snížení úrokového výnosu, tedy zhoršení hospodářských výsledků těchto subjektů a zdravotnictví jako celku.

Žádám ministra financí, respektive Ministerstvo financí České republiky jako akcionáře ČEZ, a. s., o vyvolání hloubkové kontroly veškerých plnění vyplývajících z rámcové smlouvy uzavřené mezi Jihočeským krajem a společností ČEZ, a. s., v ročním objemu 110 milionů Kč, a to od doby jejího podpisu do dnes.

Žádám rovněž ministra financí o revizi regulací a nařízení vázaných v oblasti režimu takzvaného cashbacku. Přestože byla Poslanecká sněmovna ujišťována a byla jí vyvracena a zlehčována obava plynoucí z absolutní extenze regulace kvalifikačních předpokladů vázaných k této

službě, realita jde naproti našim obavám a žádám o korekci takové regulace.

Dovolte námět spočívající v agendě ministra zemědělství, ministra vnitra a také ministra spravedlnosti. Opakovaně upozorňuji ministry na naprosto alarmující stav v oblasti zápisů do katastru nemovitostí. Míra technologických dovedností, rychlost, s jakou dokážou skupiny napadající zvolený cíl zasáhnout, tedy převzít a okamžitě přeprodát jiné osobě či podrobit původního vlastníka nátlaku vydírání za odstoupení ze spoluvlastnictví provedeného podvodně, svědčí o organizované formě činnosti, svědčí o nové formě majetkoprávní kriminality s možnými katastrofálními důsledky pro ekonomiku jako celek. Uvedená rizika převyšují důsledky podvodných konkurzů, kterých jsme byli v minulosti svědky a z nichž se ekonomika léčí. Tento postup totiž umí napadnout majetky statisíců občanů.

Vyzývám ministra zemědělství k ukončení všech činností, které mohou vést k uzavření mimosoudního vyrovnání, respektive uzavření smíru ve věci známkoprávních sporů týkajících se duševního vlastnictví Budějovického Budvaru, a. s., v takové kvalitě, která by vedla ke snížení schopnosti prodávat jeho produkt na trzích, respektive ke snížení ceny podniku.

Dovolte pár slov závěrem. Cítím povinnost vážit mezi variantami, které přicházejí v úvahu, a projevim ji svým hlasováním. Mohu mít tisíc a jednu výhradu k průběhu výběrových řízení, nakládání s penězi z evropských fondů, k procesům, které patřily do odpovědnosti bývalého vicehejtmana Martina Kuby, jemuž jsem své výčitky v minulosti směřoval. Musel bych však být naprostý a úplný slepec, abych pro jednoho či dva ministry neviděl úkol celé vlády. A musel bych také být naprostý hlupák, abych vám, sociální demokraté, nepřipomněl, že má výhrada formulovaná Martinu Kubovi se naprosto a zcela kryje s politickou odpovědností vašeho hejtmana. Hejtmana Jiřího Zimoly zvoleného za sociální demokracii, napojeného na stejné vlivy.

Sociální demokracie nemá v tuto chvíli právo vládnout. Sociální demokracie promarnila a spolu s ní i ti, kteří s ní vládli, dobrá léta dynamicky rostoucí ekonomiky s přebytkem zdrojů hlubokým, osudovým nicneděláním. Vaše nestatečnost, vaše neschopnost vypínat závislost naší společnosti na přerozdělování zdrojů, vaše vědomé pěstování návyku opiového stanu nadítě veřejnými penězi je základem dnešního společenského napětí. Nikoliv jediným.

Tato slova jsem zde říkal mnohokrát v minulosti v barvách Občanské demokratické strany a budu je opakovat kdekoliv a kdykoliv jinde. Nepřipustím vládu lidí zlehčujících a pohrávajících si s relativizací marasmu komunismu. A vysmíváte-li se obětem komunismu, minulým i budoucím, nemáte morální právo vládnout a já vám takovou příležitost nemohu darovat.

Děkuji vám za pozornost. (Potlesk z pravé části sálu.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Prosím nyní o slovo pana poslance Jiřího Paroubka, po něm je přihlášen pan poslanec Vít Bárta. Pan poslanec Paroubek má slovo.

Poslanec Jiří Paroubek: Vážená paní předsedkyně, vážená vládo, dámy a pánové, poslední dva týdny proběhly na české politické scéně ve znamení absurdního divadla. Rozpad jedné z vládních stran coby reality show poskytnutá nepříliš vděčnému českému publiku. Publiku, které má vesměs zcela jiné starosti nežli se starat o vládu, často starosti existenční. Deset procent lidí je pod hranicí chudoby, 40 % lidí má finanční rezervy na dva měsíce.

Jedna část podivného politického uskupení Věcí veřejných zůstala na pozicích vlády a ve fantazii provládních médií okamžitě dostala punc čistého a vůbec fajn společenství. Slyšeli jsme velká a v této souvislosti nepatřičná slova o cti a sedmi statečných a podobné nesmysly. Jako by nikdy do té doby tito lidé úzce nespolupracovali s pány Johnem, Bártou či Dobešem, s těmito politickými esy Věcí veřejných a momentálně zřejmě největšími dinosaury české politiky. Tu špínu z poslanců údajně čisté platformy nesmyje, ani kdyby se macerovali povinně týden v bazénu sava.

Druhá část Věcí veřejných se stala náhle opoziční, kdy ještě pár dní před teatrálním přerodem v největší bijce vlády pomrkávala významně na vládu, že ji podpoří. Ovšem klub Věcí veřejných se svou novou velitelkou začal dělat ihned novátorskou opoziční politiku. Odhodil korumpující funkci místopředsedkyně Sněmovny, ty významné další si Věci veřejné pro jistotu ponechaly. Přesně potřebný počet tří poslanců ovšem tito noví opoziční bijci vlády dnes zřejmě dodají, aby vládu zachránili. Proč si vypustit rybník, že, pánové! Ještě chvíli, jak říkala madam du Barry na popravišti.

Do toho všeho jsme se ještě dozvěděli, že další dva poslanci Věcí veřejných budou policisty obviněni. Je-li to pravda, jejich hlas je sice dnes platný, ale vládě to na důvěryhodnosti nepřidá. Kdo za tím stojí? Náhoda, neschopný Lessy, anebo jeho všehoschopný ministr? Už se mi nad tím nechce ani uvažovat. Je to v zásadě nechutné.

Shrňme si, co jsme v posledních dnech zažili. Sofistikovaný hon na poslance a jejich nahánění do vládního tábora. A nepochybuji, že to znamená také další růst opovržení české veřejnosti vůči celé české politické třídě. Tu lidé považují čím dál tím více za vyžírky a škůdce.

Nestabilita této vlády, dámy a pánové, je bezpříkladná. Již podruhé v krátké době, vlastně po několika málo týdnech, budeme dnes hlasovat o nedůvěře vládě. Vzpomínám, jak český tisk po volbách do Sněmovny jásavě psal, že máme konečně schopnou vládu, která se opírá o

grandiózní sněmovní většinu 118 mandátů. Během necelého roku a tři čtvrtě od vzniku vlády se její gigantická většina smrškla na většinu velmi hubenou. A jak se dnes zdá, i většinu podmíněnou, problematickou, ba pochybnou a zpochybňovanou.

Chci přitom říci, že do své dnešní situace se koalice vmanévrovala zcela sama bez přičinění opozice svou neobratnou a špatnou politikou. Žádná koalice jistě není idyla, ale dosavadní koaliční spolupráce ODS, TOP 09 a Věcí veřejných budila po celou dobu své existence dojem tří nevraživých, ba zneprátených politických subjektů spolupracujících spolu jen jakoby z holé nutnosti či donucení. Asociální politika vlády, její nekonečné skandály a slabé osobnostní vybavení, neschopnost vést dialog s opozicí či s odbory – to bych ještě s ohledem na výrazně pravicový charakter vlády do jisté míry pochopil –, ale také neschopnost vést dialog i s tou částí veřejnosti, která ji volila, to jsou hlavní faktory toho, proč je Nečasova vláda občany považována za tak málo důvěryhodnou, někde kolem 16 % občanů. Vlastně ji lidé považují za nejméně důvěryhodnou ze všech vlád po vzniku samostatné České republiky. To je ovšem daň nejen za reformy v antijánošikovském stylu chudým brát a bohatým dávat, ale zejména za naprostou neschopnost věci, tedy reformy, vysvětlit rozumně lidem.

Máte pravdu, některé takzvané reformy prostě rozumně vysvětlit nejde. Vládě také od samého počátku její existence chybí jakákoliv ucelená vize, nebo dokonce strategie toho, kam vlastně s republikou a jejími občany směřuje. Chybí-li cíl, chybí i jasná cesta k němu. Reformy samy o sobě cílem nejsou a být ani nemohou. Mohou být jen prostředkem k dalšímu rozvoji země, k růstu životní úrovně a kvality života lidí. A není-li to v dané chvíli realistické očekávání, je potřeba to lidem zdůvodnit.

Osobně jsem vždy dával v souladu s tradicí politiky evropského reformního socialismu přednost permanentním postupným reformám, a ne tedy reformám skokovým, které zvolila pod dojmem obří sněmovní většiny Nečasova vláda. To již měla chuť, ale neměla k tomu naštěstí sílu prosazovat již vláda Mirka Topolánka. Politika velkých skoků ve společnosti končí vždycky špatně.

Budme však zcela otevření. Pokud by dnes vláda Petra Nečase skončila a národní socialisté k uskutečnění tohoto záměru přispějí svými hlasy, neznamenalo by to jen konec reformem v pojetí současného kabinetu, znamenalo by to likvidaci většiny takzvaných reformem, které vláda již prosadila. Došlo by k likvidaci takzvaného druhého pilíře důchodového pojištění, jenž znamená privatizaci části peněz na důchodovém účtu soukromými penzijními fondy. Došlo by k likvidaci takzvaných reformních kroků ve zdravotnictví, alespoň jejich většiny, včetně růstu finanční spoluúčasti lidí ve zdravotnictví za léky a úkony. Došlo by k likvidaci kuriózního občanského zákoníku, který ideově navazuje na občanský zákoník polofe-

událostiho charakteru z doby bývalé rakousko-uherské monarchie a který povede k dalšímu znepréhlednění českého právního řádu pro běžného občana. Došlo by, jak předpokládám, také k eliminaci zcela nezdařeného zákona o ovzduší.

Po pádu této vlády by bylo možné již v zárodku zastavit některé zbytečné a nepochopitelné kroky, které vláda chce ještě uplatnit. Církevní restituce již v režii této vlády představují spíše reparace českého národa vyplácené katolické církvi. Dále školné či zápisné na vysokých školách, což omezí přístup na vysoké školy studentům z příjmově slabších rodin, a dále také omezení akademických svobod. Ne nepodstatné bude také navýšení sazby DPH, které povede k tomu, že i v příštím roce budeme mít vyšší inflaci. Letos se blíží růst spotřebitelských cen již 4 %. Dále, pokud by skončila Nečasova vláda, zcela nepochybně by se vyvíjely důchody jinak než to, že můžeme očekávat pokles reálných důchodů v příštích třech letech. A konečně také zrušení příspěvku na bydlení, což ohrozí sociální situaci zejména důchodců a mladých rodin s dětmi v nájemních bytech, a mohl bych pokračovat.

Kabinet Petra Nečase to během relativně krátké doby existence zejména svou hospodářskou politikou a také fiskální politikou systematických škrtů dopracoval k destrukci hospodářského růstu. Vládě prakticky úplně chybí strategie na posílení hospodářského růstu. Připomínám, že v sousedním Německu byl v posledních dvou letech zhruba dvojnásobně dynamičtější hospodářský růst nežli v České republice. Předloni to bylo 3,7 % a loni to byla 3 %. Zcela nepochybně tato politika vlády vede k rychlému navyšování vysokých deficitů státního rozpočtu. Za pět let pravicových vlád vzrostl deficit téměř o tři čtvrtě bilionu korun.

Tato politika vede k destrukci sociálního systému, obecně sociálních systémů, když ohroženým druhem nejsou lenoši a paraziti všeho druhu, ale nemocní a zdravotně postižení lidé.

Můžeme se také divit podivným rozhodnutím českých soudů s politickou motivací. Odsouzení kolegy poslance Škárky za údajný podvod, kterým poslanec Bártu měl přimět k následné korupci. Odsouzení Romana Smetany, toho za pomalování předvolebních plakátů politických stran. Média nás již připravují na to, že navrátilší se zločinec Pitr bude, jak jinak osvozen.

Došlo k destrukci důchodového účtu, k rozkladu policie, ke kompromitaci a zřejmě zneužití tajných služeb. Aplikací mičurinských reforem došlo k rozkladu prakticky všech oblastí života země. Země je v marasmu, v jakém nikdy nebyla, díky své takzvané politické elitě.

Vláda nedokázala zorganizovat aktivní čerpání peněz evropských fondů používaných ke zvelebení země a k posílení hospodářského růstu. Obávám se i s ohledem na nynější pozastavení většiny programů

čerpaných z evropských fondů, že výpadek čerpání evropských peněz může přesáhnout hodně přes 200 mld. korun.

Mimochodem, český odborný tisk včera s uspokojením přijal to, že se český premiér zařadil včera ve Varšavě, kde se uskutečnila návštěva čínského premiéra, mezi 16 premiérských čekatelů ze zemí střední a východní Evropy na čínské investice. Jako český premiér v červnu 2005 jsem navštívil Peking a necelého půl roku poté v Praze byl na státní návštěvě čínský premiér Wen Ťia-pao a otevřeli jsme tak společně cestu k tomu, aby se ČR stala mateřskou letadlovou lodí pro velké čínské investice ve střední a východní Evropě. Tato cesta se v důsledku komunistožroutství pravicových vlád od září 2006 uzavřela. Český premiér včera dostal 20 minut. Mohli jsme mít exkluzivní hospodářské vztahy. Podívejte se, pánové, do Švédska, tak to mohlo fungovat s Číňany i u nás! Švédsko s pravicovou vládou má s Číňany kladnou obchodní bilanci. Vláda dělá zahraniční politiku českého státu neprozíravou, neambiciózní, ideologickou, nerespektující národní zájem, tedy český národní zájem, aby mi bylo dobře rozuměno. Žádný jiný!

Dámy a pánové, vršit důvody pro ukončení existence Nečasovy vlády není nic složitého. Každá vláda, která přijde po té současné vládě, nemůže být tak špatná jako tato, i kdyby špatná byla. Proto budu hlasovat pro vyjádření nedůvěry vládě. Pokusím se ale v závěru svého vystoupení na chvíli opustit svou roli opozičního poslance a hledět přes zájmy své politické strany k zájmům celé země.

V sobotu jsem byl podpořit protivládní demonstranty na Václavské náměstí. Sešlo se jich tam přes 120 tisíc. (Z pléna zprava: Milion!) Milion jich nebylo, ale může být, když budete takhle pokračovat.

Z českých dějin víme, že se Češi scházejí v obrovských shromážděních dobrovolně, to slovo podtrhuji, jen ve výjimečných dobách – před husitskými bouřemi, při vzniku Československé republiky, na jejím konci, na počátku německé okupace. Tady bych se zastavil u jedné dějinné epizody. Vzpomínám si, jak jsem jako hoch viděl krásný dokumentární film V srdci Evropy. V tom filmu ukazovali záběry z poutě u sv. Vavřince v kostele u Domažlic a ukazovali část kázání katolického kněze Mgr. Staška. Tehdy byla katolická církev na straně svého národa. Vyjádření pražského arcibiskupa na adresu demonstrantů, že se jedná o ochlokracii, rozuměj vládu lůzy, je potřeba z tohoto místa nejen připomenout, ale také odsoudit.

Pokračuji dál. Ta dobrovolná a masová shromáždění se také uskutečňovala po druhé světové válce při obnově republiky, bohužel i v únoru 1948 a pak v listopadu 1989, což aktivně zažila asi většina z nás, kdo jsme si u nás přáli společenskou a politickou změnu.

Vládu dnes podporuje z významných společenských skupin je větší část ekonomických a obecně řečeno společenských elit a také část médií.

Není sporu o tom, že vláda svou dosavadní politikou rozděluje společnost. Měla by se při svém restartu, ke kterému dnes chce dojít, pokusit, slovy Napoleona Bonaparta, změnit vládní postup, přehodnotit tzv. reformy, ubrat plyn, šlápnout na brzdu, zahájit rovnocenný a čestný dialog se sociálními partnery i s opozicí a hledat potřebné kompromisy. Jen tak je možné dělat reformy a předejít velkým občanským protestům, včetně stávek, blokád silnic a dopravy vůbec, či dokonce hrozbě generální stávky, nebo dokonce předejít nepokojům, které se jinak stanou v krátké době realitou. Realitou, se kterou nemá současná politická generace prakticky žádné zkušenosti. Je stále ještě čas na změnu politiky, zejména hospodářské politiky vlády uplatněním prorůstových opatření, tedy namísto škrťů – už ani nevím, co by se mělo ve státním rozpočtu škrťat – posílit hospodářský růst. Možná to bude mít za následek také růst deficitu státu, stejně tak jako v případě pokračování v politice výdajových škrťů, avšak v případě posílení investic státu například do dopravní infrastruktury, do bytové výstavby atd. přibudou nová pracovní místa a do země se vrátí hospodářský růst. S růstem mezd veřejných zaměstnanců a obecně reálných mezd a růstem důchodů je možné očekávat rychlejší růst osobní spotřeby, a tedy i růst HDP. Pokud vláda půjde dosavadní cestou, cestou konfrontace, dříve či později dá sama sobě šachmat, dříve či později přijde další hlasování o nedůvěře vládě a konec této vlády, která se liší od té předchozí jenom v tom, že už nemá bezpečnou většinu.

Děkuji za pozornost. (Potlesk části poslanců vlevo.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní prosím o slovo pana poslance Víta Bárty. Prosím.

Poslanec Vít Bárta: (Pokládá velkou kytici žlutých chryzantém ovázaných černou stužkou na stůl mpř. vlády Karolíny Peake. Obdivně pokřiky v sále.) Vážené poslankyně, vážení poslanci, dámy a pánové, s ulehčením dnes mluvím jen sám za sebe, vědom si, že řada zde přítomných označuje dnes vznikající novou koalici funkcí za důsledek mé politické existence. S ulehčením dnes mluvím jen sám za sebe, vědom si mého nepravomocného odsouzení za korupci, protože jsem nabídl náhodu neměť větší náklady. S ulehčením dnes mluvím jen sám za sebe, vědom si koaliční dražby poslanců Věcí veřejných v dubnu 2011 i ustanovení koaliční smlouvy, jejího dodatku, že koaliční partneři nebudou tvořit koalici na přeběhlících. Platí Machiavelliho heslo: V politice, kde není odvolacího soudu, soudí člověk podle výsledků, však to vše jsou vlastně jen hořké osobní, a nebojím se říci velmi osobní, smutné, rád bych řekl nepokrokovatelné zkušenosti. (Z hlasu je cítit silné dojetí.) A ty sem nepatří.

Poslanecká sněmovna nepatří k tomu, co je a co není bitvou zde uvnitř této instituce, ale Poslanecká sněmovna patří jen a jen tomu, co patří debatám o tom, co patří k zájmům občanů České republiky. A občanům České republiky mám potřebu dnes říci, že nepodpořím tuto vládu a nepodpořím ji ne proto, co se mně stalo, ne pro osobní útoky proti mé osobě vedené (posl. Černochová přináší k řečnickému pultu posl. Bártovi papírové kapesníčky), ale protože Věci veřejné za poslední rok bojovaly a v následující době bezesporu dále budou bojovat. Ovšem bez toho, aniž bychom si po pravdě řekli, co za ten rok se Věcem veřejným povedlo a jak dalece je pravděpodobné, že se něco v dalším roce Věcem veřejným povede.

Budme konkrétní. Koaliční smlouva jasně říká, že zavedeme mezigenerační solidaritu. Koaliční smlouva jasně říká, že z průměrného platu poslance – ne z průměrného platu poslance, ale z průměrného platu každého občana, pokud má dítě, bude možné, aby tento rodič poslal svým prarodičům 250 korun v průměru měsíčně na přilepšenou. Při sto korunách valorizace oněch 250 korun, které k tomu můžeme přidat, bychom více než valorizovali důchody, a přesto naplnili jeden velmi důležitý princip důchodové reformy daný koaliční smlouvou. Bohužel, nevěřím tomu, že mezigenerační solidarita je touto koalicí vážně myšlena, že bude naplněna.

Odstropování zdravotního pojištění. Neprospívá tomu, abychom v rámci odstopování zdravotního pojištění zvýšili úroveň zdravotních služeb v České republice, ale zavedli jsme zdravotní pojištění vyšší s tím, že proti ustanovení koaliční smlouvy není zaveden nadstandard od 1. 1. 2012. Je překročena spoluúčast pacienta nad rámec dodatku koaliční smlouvy. A už vůbec není pravděpodobné, že se podaří uspokojit ustanovení dodatku koaliční smlouvy o tom, že se má ušetřit přes 5,5 mld. korun v českém zdravotnictví. Sečteno podtrženo – není naplňována koaliční smlouva, není realizována zdravotní reforma, nejsou naplňovány body, které tvrdě vybojovaly Věci veřejné do dodatku koaliční smlouvy.

Stejně tak koaliční smlouva jasně říká: Přidáme učitelům. Jasně říká, jak přidáme učitelům. Přesto realita je taková, že se učitelům spíše platy budou snižovat. A koneckonců jedna z posledních bitev, v zásadě předposlední bitva, která byla svedena v rámci staré koalice, se dotýkala přesně tohoto bodu. Mám potřebu tady připomenout slova Karla Havlíčka Borovského, který říkal: "Jsou toliko dvě strany politické na světě – strana poctivých a strana nepoctivých. Poznáte je podle toho, kterak školství podporují."

Dalo by se dlouho hovořit o tom, co je v koaliční smlouvě, co v oné koaliční smlouvě není naplňováno. Nicméně zde dnes je zapotřebí hlasovat o tom, jestli důvěra vládě bude, nebo nebude. A já na závěr si dovoluji jen citát z druhé poloviny 17. století francouzského moralisty Jeana de La

Bruy nepřáteli, jako kdyby se jednalo o to, zda jednou budou našimi přáteli, a žít s přáteli, jako by se mohli stát našimi nepřáteli, to není ani v povaze nenávisti, ani v pravidlech přátelství. Není to zásada morální, ale je to zásada politická." (Dojatým hlasem.)

Děkuji vám. (Potlesk poslanců Věcí veřejných.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: O slovo mě požádala místopředsedkyně vlády Karolíny Peake. Prosím.

Místopředsedkyně vlády ČR Karolína Peake: Vážená paní předsedkyně, vážená vládo, dámy a pánové, na závěr dnešního dne mě napadá pouze krátký rým. Doufám, že na květině černá stužka neznamená to samé co zlomená tužka. Ale nechci žertovat. Já jsem chtěla spíše poděkovat. Chtěla bych na závěr tohoto jednacího dne poděkovat všem, kteří se zúčastnili diskuse, diskuse, která nepochybně naši politiku posunula o notný kus vpřed.

Některým kolegům bych ráda poděkovala adresně. Panu poslanci Dolejšovi prostřednictvím paní předsedkyně za to, že se mu zdá vládní boj s korupcí nedostatečný a nabízí vlastní zkušenosti poslance, který za milion korun do stranické pokladny přislíbil změnu loterijního zákona. (Potlesk koaličních poslanců.)

Panu poslanci Sobotkovi za to, že mu tak leží na srdci politická kultura v České republice – dobře ví, jak je to sisyfovská práce kultivovat politickou scénu. Koneckonců pracuje na tom už dvacet let a kde nic tu nic.

Panu poslanci Grebeníčkoví děkuji za upozornění, že minulost ze sebe nesmyjí. Ano, každý máme svou minulost.

Proběhla zde i diskuse o přeběhlících, odpadlících nebo zrádcích. Dovolte mi na tomto místě poděkovat i koaličnímu kolegovi místopředsedovi vlády Karlu Schwarzenbergovi za daleko přátelštější označení uprchlík.

Na závěr ale poděkování nejhlubší. Kolegovi poslanci Davidu Rathovi za jeho projev, ve kterém mě obzvláště znectil. Kdyby mě David Rath naopak pochválil, byla by to už moje definitivní politická smrt.

A ještě poděkování Věcem veřejným, tentokrát opravdu upřímné. Za příležitost, kterou jsem v jejich středu dostala. Přeji jim mnoho štěstí a je mi líto, že jsme se v poslední době na tom, co je štěstí a jakými metodami se získává, neshodli.

Dámy a pánové, téměř před dvěma roky jsem zde vyslovila vládě důvěru na základě jejího programového prohlášení. Vždy jsem byla příznivcem konzistentního a předvídatelného chování. To programové prohlášení je stejné jako před dvěma roky. Budu tedy opět hlasovat pro důvěru vlády, pro stabilitu České republiky a nový start této koalice.

Děkuji vám. (Potlesk poslanců ODS a TOP 09.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Dvě faktické poznámky budou následovat. Pan poslanec Jiří Dolejš. Prosím o klid ve sněmovně. A poté pan poslanec Vojtěch Filip. Faktická poznámka. Prosím.

Poslanec Jiří Dolejš: Ano, přesně tak. Faktická poznámka. Já chápu, že se některé nepříjemné věci musí zabalit do hezké formy, takže přesně tak chápu to poděkování. Já jsem paní premiérce neděkoval (ozývá se pískot a slova "ještě ne"), protože si myslím, že ona, ale nejenom ona, ale i její předchůdce pan bývalý vicepremiér John na poli boje s korupcí moc nepředvedli, ale když se stala tou vicepremiérkou za stranu, kde se dva roky fungovalo zvláštním způsobem, tak zřejmě pro některé věci nemá smysl. Například pro ty věci, že rozhodují především orgány činné v trestním řízení, ty ve věci jejich bývalých spolustraníků rozhodly, kdežto v mém případě rozhodly přesně opačným způsobem. To znamená, že jsem byl shledán ve směru příslušných podezření zcela nevinným. Takže bohužel, ale tímto způsobem se u nás prošetřují korupční záležitosti. Tam, kde se to hodí, se říká nepravda. Tam, kde se to nehodí, zavřou se oči. (Potlesk poslanců KSČM.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Další faktická poznámka – pan poslanec Vojtěch Filip. Prosím.

Poslanec Vojtěch Filip: Děkuji. Paní předsedkyně, pane premiére, členové vlády, paní a pánové, já bych nebyval vůbec vystupoval nebýt posledních dvou vystoupení. Jestliže někdo místo politické strany založí ziskovou organizaci Politika, s. r. o. (zesíleným hlasem), a pokusí se tady poučovat Karlem Havlíčkem Borovským, tak mě to opravdu uráží! (Potlesk poslanců KSČM i ČSSD.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: To byla faktická poznámka. A já nemám nikoho dalšího přihlášeného do rozpravy. Ptám se tedy, zda se někdo hlásí. Nehlásí se nikdo, končím rozpravu.

Připomínám nyní, že podle § 85 odst. 1 a 2 zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny se o návrhu na vyslovení důvěry vládě hlasuje podle jmen. K přijetí usnesení o vyslovení důvěry vládě je třeba souhlasu nadpoloviční většiny přítomných poslanců.

Nyní požádám určené ověřovatelky této schůze, kterými jsou paní poslankyně Gabriela Pecková a paní poslankyně Marta Semelová, aby zaujaly místo u stolku zpravodajů. Nejdříve přistoupíme podle § 74 odst. 4 jednacího řádu Poslanecké sněmovny k vylosování jména poslance, od

něhož se bude v abecedním pořadí hlasovat. Zeptám se ověřovatelek – kontrola lístků byla provedena, prosím tedy, abyste mě nechali vylosovat první jméno. (Probíhá losování u předsedkyně PS.)

Jako prvního jsem vylosovala pana poslance Víta Němečka.

Připomínám, že podle § 74 odst. 4 jednacího řádu se vyvolaný poslanec vysloví "pro návrh", nebo "proti návrhu". Jestliže se zdržuje hlasování, řekne: Zdržuji se. Jiný projev poslance se považuje za zdržení se hlasování. Prosím také, aby každý vyvolaný poslanec své stanovisko řekl dostatečně hlasitě, abych je mohla v souladu s jednacím řádem opakovat.

Přikročíme tedy k hlasování a já přednáším návrh usnesení: "Poslanecká sněmovna vyslovuje vládě důvěru."

Nyní vás budu vyvolávat. Prosím tedy o vyslovení. Zahajuji hlasování.

Nejprve tedy pan poslanec Vít Němeček. Pro návrh.

Pan poslanec Václav Neubauer. Proti návrhu.

Pan poslanec František Novosad. Proti návrhu.

Pan poslanec Josef Novotný mladší. Proti návrhu.

Pan poslanec Josef Novotný starší. Proti návrhu.

Pan poslanec Ivan Ohlídal. Proti návrhu.

Pan poslanec Jiří Oliva. Pro návrh.

Pan poslanec Miroslav Opálka. Proti návrhu.

Paní poslankyně Hana Orgoníková. Proti návrhu.

Pan poslanec Viktor Paggio. Pro návrh.

Pan poslanec Jan Pajer. Pro návrh.

Pan poslanec Jiří Papež. Pro návrh.

Paní poslankyně Vlasta Parkanová. Pro návrh.

Pan poslanec Jiří Paroubek. Proti návrhu.

Paní poslankyně Karolína Peake. Pro návrh.

Paní poslankyně Gabriela Pecková. Pro návrh.

Pan poslanec Břetislav Petr. Proti návrhu.

Pan poslanec Miroslav Petráň. Pro návrh.

Pan poslanec Jiří Petrů. Proti návrhu.

Pan poslanec Jaroslav Plachý. Pro návrh.

Pan poslanec Pavel Ploc. Proti návrhu.

Pan poslanec Stanislav Polčák. Pro návrh.

Pan poslanec Jiří Pospíšil. Pro návrh.

Paní poslankyně Anna Putnová. Pro návrh.

Pan poslanec Aleš Rádl. Pro návrh.

Pan poslanec David Rath. Proti návrhu.

Pan poslanec Aleš Roztočil. Pro návrh.

Pan poslanec Jiří Rusnok. Pro návrh.

Paní poslankyně Marie Rusová. Proti návrhu.

Pan poslanec Adam Rykala. Proti návrhu.

Paní poslankyně Ivana Řápková. Pro návrh.

Pan poslanec Antonín Seďa. Proti návrhu.

Paní poslankyně Marta Semelová. Proti návrhu.

Paní poslankyně Jaroslava Schejbalová. Pro návrh.

Pan poslanec Karel Schwarzenberg. Pro návrh.

Pan poslanec František Sivera. Pro návrh.

Pan poslanec Jiří Skalický. Pro návrh.

Pan poslanec Roman Sklenák. Proti návrhu.

Pan poslanec Petr Skokan. Proti návrhu.

Pan poslanec Ladislav Skopal. Proti návrhu.

Pan poslanec Jan Smutný. Pro návrh.

Pan poslanec Josef Smýkal. Proti návrhu.

Pan poslanec Bohuslav Sobotka. Proti návrhu.

Pan poslanec Pavel Staněk. Pro návrh.

Pan poslanec Zbyněk Stanjura. Pro návrh.

Paní poslankyně Miroslava Strnadlová. Proti návrhu.

Paní poslankyně Jana Suchá. Pro návrh.

Pan poslanec Pavel Suchánek. Pro návrh.

Pan poslanec Miroslav Svoboda. Proti návrhu.

Pan poslanec Pavel Svoboda. Pro návrh.

Pan poslanec Igor Svoják. Pro návrh.

Pan poslanec Bořivoj Šarapatka. Pro návrh.

Pan poslanec David Šeich. Pro návrh.

Pan poslanec Josef Šenfeld. Proti návrhu.

Pan poslanec Karel Šidlo. Proti návrhu.

Pan poslanec Ladislav Šincl. Proti návrhu.

Pan poslanec Jaroslav Škárka. Nepřítomen.

Pan poslanec Jiří Šlégr. Proti návrhu.

Pan poslanec Marek Šnajdr. Pro návrh.

Pan poslanec Boris Šťastný. Pro návrh.

Pan poslanec Jiří Štětina. Proti návrhu.

Pan poslanec Milan Štoviček. Pro návrh.

Pan poslanec Jiří Šulc. Pro návrh.

Pan poslanec Josef Tancoš. Proti návrhu.

Pan poslanec Jeroným Tejc. Proti návrhu.

Pan poslanec Petr Tluchoř. Pro návrh.

Pan poslanec Tomáš Úlehla. Pro návrh.

Pan poslanec Milan Urban. Proti návrhu.

Pan poslanec Martin Vacek. Pro návrh.

Paní poslankyně Dana Váhalová. Proti návrhu.

Pan poslanec Miroslav Váňa. Proti návrhu.

Pan poslanec Roman Váňa. Proti návrhu.

Pan poslanec Jaroslav Vandas. Proti návrhu.
Pan poslanec Ladislav Velebný. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Vidím. Pro návrh.
Pan poslanec Vladislav Vilímeček. Pro návrh.
Pan poslanec David Vodrážka. Pro návrh.
Paní poslankyně Miloslava Vostrá. Proti návrhu.
Pan poslanec Václav Votava. Proti návrhu.
Pan poslanec Radim Vysloužil. Pro návrh.
Paní poslankyně Ivana Weberová. Pro návrh.
Paní poslankyně Jaroslava Wenigerová. Pro návrh.
Paní poslankyně Renáta Witoszová. Pro návrh.
Pan poslanec Lubomír Zaorálek. Proti návrhu.
Pan poslanec Cyril Zapletal. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Zemánek. Proti návrhu.
Pan poslanec Václav Zemek. Proti návrhu.
Pan poslanec Vojtěch Adam. Proti návrhu.
Paní poslankyně Lenka Andrášková. Pro návrh.
Pan poslanec Pavel Antonín. Proti návrhu.
Pan poslanec Michal Babák. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Babor. Proti návrhu.
Pan poslanec Vít Bárta. Proti návrhu.
Pan poslanec Walter Bartoš. Pro návrh.
Pan poslanec Václav Baštyř. Pro návrh.
Pan poslanec Jan Bauer. Pro návrh.
Paní poslankyně Zuzka Bebarová-Rujbrová. Proti návrhu.
Pan poslanec Pavel Bém. Pro návrh.
Pan poslanec Marek Benda. Pro návrh.
Pan poslanec Petr Bendl. Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Besser. Pro návrh.
Pan poslanec Zdeněk Bezechný. Pro návrh.
Pan poslanec Zdeněk Boháč. Pro návrh.
Paní poslankyně Vlasta Bohdalová. Proti návrhu.
Pan poslanec Robin Böhnisch. Proti návrhu.
Pan poslanec Petr Braný. Proti návrhu.
Paní poslankyně Ludmila Bubeníková. Pro návrh.
Pan poslanec František Bublan. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Bureš. Pro návrh.
Pan poslanec Václav Cempírek. Pro návrh.
Pan poslanec Josef Cogan. Pro návrh.
Pan poslanec Jan Čechlovský. Pro návrh.
Paní poslankyně Jana Černochová. Pro návrh.
Pan poslanec Alexander Černý. Proti návrhu.

Pan poslanec Karel Černý. Proti návrhu.
Pan poslanec František Dědič. Pro návrh.
Pan poslanec Josef Dobeš. Proti návrhu.
Pan poslanec Michal Doktor. Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Dolejš. Proti návrhu.
Pan poslanec Richard Dolejš. Proti návrhu.
Pan poslanec Jaromír Drábek. Pro návrh.
Paní poslankyně Jana Drastichová. Proti návrhu.
Pan poslanec Pavel Drobil. Pro návrh.
Pan poslanec Jaroslav Eček. Pro návrh.
Paní poslankyně Milada Emmerová. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Farský. Pro návrh.
Pan poslanec Radim Fiala. Pro návrh.
Pan poslanec Vojtěch Filip. Proti návrhu.
Paní poslankyně Dana Filipi. Pro návrh.
Paní poslankyně Jana Fischerová. Pro návrh.
Pan poslanec Jan Florián. Pro návrh.
Pan poslanec Jaroslav Foldyna. Proti návrhu.
Pan poslanec Ivan Fuksa. Pro návrh.
Pan poslanec Petr Gazdík. Pro návrh.
Pan poslanec Miroslav Grebeníček. Proti návrhu.
Pan poslanec Martin Gregora. Pro návrh.
Pan poslanec Stanislav Grospič. Proti návrhu.
Paní poslankyně Milada Halíková. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Hamáček. Proti návrhu.
Paní poslankyně Alena Hanáková. Pro návrh.
Pan poslanec Michal Hašek. Proti návrhu.
Pan poslanec Leoš Heger. Pro návrh.
Pan poslanec Pavel Hojda. Proti návrhu.
Pan poslanec Pavel Holík. Proti návrhu.
Pan poslanec Václav Horáček. Pro návrh.
Paní poslankyně Zdeňka Horníková. Pro návrh.
Paní poslankyně Gabriela Hubáčková. Proti návrhu.
Pan poslanec Petr Hulinský. Proti návrhu.
Pan poslanec Stanislav Huml. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Husák. Pro návrh.
Paní poslankyně Jitka Chalánková. Pro návrh.
Pan poslanec Otto Chaloupka. Pro návrh.
Pan poslanec Tomáš Chalupa. Pro návrh.
Pan poslanec Rudolf Chlad. Pro návrh.
Pan poslanec Jan Chvojka. Proti návrhu.
Pan poslanec Vítězslav Jandák. Proti návrhu.

Pan poslanec Michal Janek. Pro návrh.
Pan poslanec Miroslav Jeník. Pro návrh.
Pan poslanec Luděk Jeništa. Pro návrh.
Pan poslanec Ladislav Jirků. Pro návrh.
Pan poslanec Radim Jirout. Pro návrh.
Pan poslanec Radek John. Proti návrhu.
Pan poslanec David Kádner není přítomen.
Pan poslanec Miroslav Kalousek. Pro návrh.
Paní poslankyně Jana Kaslová. Pro návrh.
Pan poslanec Jan Klán. Proti návrhu.
Paní poslankyně Kateřina Klasnová. Proti návrhu.
Pan poslanec Václav Klučka. Proti návrhu.
Paní poslankyně Kristýna Kočí. Proti návrhu.
Paní poslankyně Lenka Kohoutová. Pro návrh.
Paní poslankyně Kateřina Konečná. Proti návrhu.
Pan poslanec Vladimír Koníček. Proti návrhu.
Pan poslanec Daniel Korte. Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Koskuba. Proti návrhu.
Pan poslanec Rom Kostřica. Pro návrh.
Paní poslankyně Patricie Kotalíková. Pro návrh.
Pan poslanec Pavel Kováčik. Proti návrhu.
Pan poslanec Jaroslav Krákora. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Krátký. Proti návrhu.
Pan poslanec Jaroslav Krupka. Pro návrh.
Pan poslanec Stanislav Křeček. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Kubata. Pro návrh.
Pan poslanec Václav Kubata. Pro návrh.
Paní poslankyně Helena Langšádlová. Pro návrh.
Pan poslanec Jan Látka. Proti návrhu.
Pan poslanec František Laudát. Pro návrh.
Paní poslankyně Vladimíra Lesenská. Proti návrhu.
Paní poslankyně Ivana Levá. Proti návrhu.
Pan poslanec Jaroslav Lobkowicz. Pro návrh.
Pan poslanec Pavol Lukša. Pro návrh.
Paní poslankyně Soňa Marková. Proti návrhu.
Pan poslanec Jaroslav Martinů. Pro návrh.
Paní poslankyně Květa Matušovská. Proti návrhu.
Pan poslanec Václav Mencl. Pro návrh.
Pan poslanec Alfréd Michalík. Proti návrhu.
Paní poslankyně Dagmar Navrátilová. Pro návrh.
Pan poslanec Petr Nečas. Pro návrh.
Paní poslankyně Marie Nedvědová. Proti návrhu.

Pan poslanec Josef Nekl. Proti návrhu.
Paní poslankyně Miroslava Němcová. Pro návrh. – Opakuji tedy pro stenozáznam, že to bylo pro návrh.

Podle mých záznamů hlasování skončilo, ale ptám se, zda všichni poslanci byli přečteni, případně zda jsou nějaké pochybnosti k průběhu hlasování. Nic takového nesignalizuje nikdo z Poslanecké sněmovny.

Prosím proto paní ověřovatelky – žádají o deset minut. Ve 20.17 budeme pokračovat.

(Jednání bylo přerušeno ve 20.07 hodin.)

(Jednání pokračovalo ve 20.17 hodin.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Dámy a pánové, přestávka pro sečtení hlasů uplynula. Všechny vás žádám, abyste se posadili na svá místa.

Prosím, aby paní ověřovatelky oznámily výsledek hlasování. Prosím o klid.

Paní poslankyně Pecková, ověřovatelka, má slovo.

Poslankyně Gabriela Pecková: Vážená paní předsedkyně, dámy a pánové, po sečtení hlasů jsme došly k tomuto výsledku: Pro návrh hlasovalo 105 poslanců. (Vydatný potlesk napravo.) Proti návrhu se vyslovilo 93 poslanců. Dva poslanci nebyli přítomni.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: To je výsledek hlasování a já tedy konstatuji, že Poslanecká sněmovna vyslovila vládě důvěru.

Dámy a pánové, vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, pojednali jsme stanovený pořad 39. schůze Poslanecké sněmovny, kterou tímto končím. (Potlesk a projevy radosti v pravé části sálu.)

(Schůze skončila ve 20.20 hodin.)